SAS

OSTATICII DIN TOKYO

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

SAS

Ostaticii din Tokyo

www.virtual-project.eu

V.1.0

ISBN:
973-9138-94-2

Malko Productions – Paris,
Les otages de Tokyo
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
2000

Gerard de Villiers

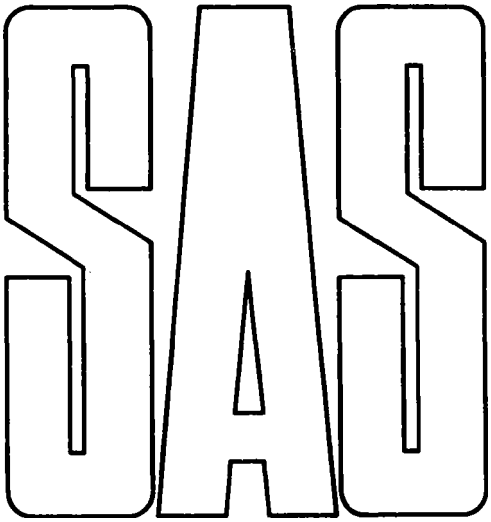

Ostaticii din Tokyo

Traducerea: Vasile Murgu

Tineretul

2000

4

Capitolul I

Poliţistul care dârdâia sub crivăţul glacial privi cu stupefacţie pe tânăra japoneză care tocmai trecuse de pridvorul ambasadei americane. În ciuda frigului pătrunzător, ea nu era îmbrăcată decât într-un compleu de pânză – pantalon şi bluzon – şi cu un T-shirt alb. În ciuda ţinutei sale lejere, ea nu părea deloc incomodată de temperatură. Intrigat, poliţistul o analiză. Părul lung îi cădea pe umeri până la piept, despărţit de o cărare la mijloc. Faţa era ovală, un pic lată în partea de jos, cu nasul foarte puţin turtit. Picioarele erau uimitor de lungi pentru o japoneză şi drepte, ceea ce era încă o raritate. Din cauza obiceiului japonez de a purta copiii în spate, picioarele copiilor îmbrăţişau torsul mamelor lor şi din această cauză 95% dintre adulţi păstrau forma coapselor arcuite...

Necunoscuta trecu prin faţa poliţistului şi pătrunse în hol. Ea ar fi fost foarte frumoasă, cu excepţia unui singur detaliu: ochii foarte negri păreau gata să-i iasă din orbite în relief, la fel ca cei ai unei broaşte. El îşi întoarse capul, jenat din cauza acestei malformaţii.

Necunoscuta cu ochi bulbucaţi se aşeză în hol pe una dintre banchete în faţa serviciului de vize şi-şi puse pe jos sacul de pânză pe care-l purta în spate ca mulţi dintre studenţi. Poliţistul îşi văzu în continuare de treabă începând să supravegheze intrarea. Ambasada SUA era protejată la exterior de două gherete de ciment. Cu regularitate, manifestanţi de stânga veneau să strige sloganuri antiamericane în faţa intrării, după care coborau cuminţi strada strâmtă în pantă abruptă care se înfunda într-un enorm şantier de construcţii şi hotelul *Okura.*

Ambasada SUA nu merita totuşi atâtea onoruri: minusculă clădire albă, având două etaje, înconjurată de un parking, ea era estompată de un enorm zgârie-nori la sud – hotelul *Okura* care o domina cu cele douăsprezece etaje ale sale, aflat pe cealaltă parte a străzii. Ambasada data de la sosirea americanilor în 1945 şi nimeni nu se gândise să construiască una mai frumoasă. Serviciile americane erau dispersate peste tot în Tokyo şi marile sale periferii spre marea pagubă a funcţionarilor.

Poliţistul în uniformă bleu se gândi: acesta nu era timpul manifestaţiilor. Ca întotdeauna, noiembrie era geros la Tokyo.

*

* *

Doi bărbaţi tineri, care de vreo jumătate de oră răsfoiau reviste, aşezaţi pe o banchetă, se deplasară pentru a veni să se aşeze aproape de tânăra cu ochii bulbucaţi. Ei schimbară câteva cuvinte observând rarii vizitatori care aşteptau în micul hol. Într-o zi de vineri, la ora patru fără un sfert, nu era animaţie mare.

O scară largă păzită de doi puşcaşi marini îmbrăcaţi în uniforme, aşezaţi pe taburete în spatele a două mici tejghele pe care erau puse telefoane, se deschidea în mijlocul holului. Ea ducea spre birourile ambasadorului şi cele ale principalilor săi consilieri.

Numai vizitatorii care aveau întâlniri programate puteau urca scara, după prealabila anunţare la telefon.

La serviciul vize, funcţionarii începuseră să-şi strângă hârtiile. Fata cu ochii bulbucaţi se ridică, îşi luă sacul de jos şi se-ndreptă spre puşcaşul care se afla la stânga scării, surâzătoare şi foarte destinsă. Americanul îi înapoie surâsul spunându-i cu amabilitate:

— You can not go up there, Miss.

Ca şi când n-ar fi înţeles, ea începu să urce liniştită pe scară. Soldatul îşi părăsi locul şi începu să urce repede în urma ei, gândindu-se că nu a înţeles. El o strigă şi îi spuse, de data asta, în japoneză:

— Soumimassen! Snigai-nasu![1]

În loc să se oprească, fata continuă să urce mai repede. Scos din fire, marinarul se năpusti în urma ei şi o prinse de braţ. Ea se eliberă fără măcar să se întoarcă. El o placă prinzându-i picioarele de sub genunchi. Ea căzu în faţă, se sprijini în mâini şi se întoarse ca o pisică, băgând mâna dreaptă în sac. Puşcaşul nu avu nici măcar timpul necesar să vadă revolverul Beretta calibrul 38 care-i trimise un glonţ în mijlocul frunţii. Şocul făcu să-i sară cascheta albă din cap şi-l aruncă pe spate. El încercă să se ridice, se clătină şi căzu fulgerat. Explozia îl smulse pe al doilea puşcaş de la locul său. Acesta se năpusti, luptându-se cu tocul din piele albă pentru a-şi scoate coltul 45 reglementar. În momentul în care reuşise să-l scoată, auzi ţipete în hol. Se întoarse la timp pentru a vedea pe unul din însoţitorii japonezei ochindu-l cu un pistol mitralieră UZI. Rafala făcu geamurile să vibreze şi gloanţele se înfipseră în pieptul lui, trântindu-l pe treptele scării.

[1] Vă rog, nu aveţi voie! (n. a.).

Căzu pe spate, cu ţesătura uniformei deja pătată de sânge, fără să aibă timpul să reacţioneze. Deja cei doi japonezi se năpustiseră trecând peste el pentru a ajunge la fata care se ridicase.

Toţi trei fugiră până la primul etaj în timp ce solicitanţii şi funcţionarii de pe hol se aruncau la pământ ori fugeau prin poarta care da spre grădină. Stupefiat, poliţistul japonez nu reacţionase încă. Nu trecuse mai mult de un minut de când japoneza începuse să urce pe scări.

Roy Henderson, ambasadorul Statelor Unite în Japonia, tresări la auzul exploziilor. Era în cămaşă şi se pregătea să semneze pentru sfârşitul lunii. El se ridică, îndreptându-se grăbit spre uşa biroului său pentru a o zăvorî.

Uşa se deschise însă cu brutalitate când el era doar la un metru de ea, în faţa unei japoneze cu ochii afară din orbite care îndrepta spre el un pistol-automat. Dintr-o săritură, ea fu lângă el ţipând:

— Lay down! Lay down![2]

Pentru că el nu executa mai repede ordinul, ea îi dădu o lovitură de genunchi în burtă şi sfârşi prin a-l trânti pe mochetă cu o lovitură de crosă în tâmplă. După ce fu întins pe burtă, ea îngenunche aproape de el şi-i înfipse ţeava armei la gât. Pe jumătate inconştient, ambasadorul auzi zgomotul celorlalte focuri de armă venind dinspre culoar, ţipetele, apelurile, apoi un grup pătrunse în birou, primul secretar alb ca varul, pe punctul de a se încheia la pantalon, al doilea secretar, un om pe care el nu-l cunoştea, ataşatul comercial şi ataşatul militar Albert Borzoi, şef al sucursalei CIA, în sfârşit, secretara acestuia din urmă, Michiko, gravidă în cinci luni.

Doi tineri japonezi dintre care unul mustăcios şi cu faţa plină de coşuri, fiecare înarmat cu câte un pistol mitralieră UZI, îi maltratau. Înainte de a închide uşa biroului, mustăciosul mai trase o rafală în direcţia scării. Doar fata permise ambasadorului să se ridice de jos. Acesta, care avea impresia că testiculele îi intraseră în corp, încercă să adune tot restul de demnitate care-i mai rămăsese şi întrebă în japoneză:

— Cine sunteţi dumneavoastră? Ce doriţi?

Fata îi răspunse în engleză:

— Noi suntem luptători ai Sekigun! Executaţi ce vă spunem.

Sekigun era „Armata Roşie Unificată”, un grup de teroriţti de

[2] Culcaţi-vă! Culcaţi-vă!

extremă stângă care se divizase într-o mulţime de fracţiuni.

Mustăciosul mătură toate obiectele de pe biroul ambasadorului şi-şi răsturnă acolo conţinutul sacului său: grenade rotunde şi verzi, încărcătoare pentru UZI, detonatoare, mai multe pumnale de comando. Fata cu ochi de broască se îndreptă spre secretara japoneză, o fată cu faţa rotundă şi graţioasă, cu părul ondulat al cărei pântec rotund întindea rochia bleu. Ea o interogă cu brutalitate în limba japoneză. Secretara începu să se bâlbâie şi izbucni în plâns. Brusc, terorista o pălmui.

Cu o expresie atât de crudă, încât pe ambasador îl trecu un frison pe şira spinării, ea le ordonă în limba engleză ostaticilor să se alinieze cu faţa la perete, cu mâinile deasupra capului. Excitată, se plimba prin birou cu pistoletul în mână, în timp ce complicii ei stăteau tăcuţi, cu armele îndreptate spre uşă. În fine, deschise fereastra, ceea ce permise intrarea unui val de aer rece, apoi trase perdelele.

Se auzi apropiindu-se urletul unei sirene de poliţie. Trecu o secundă şi încă una. Ambasadorul cu pântecul încă dureros închise ochii gândindu-se la orele care aveau să urmeze. Treaba asta risca să nu fie relaxantă.

*

* *

O duzină de poliţişti în uniformă se năpustiră în holul clădirii de la sudul hotelului *Okura,* năpustindu-se spre ascensoare, bruscând clienţii. Afară, carele blindate ale poliţiei soseau unele după altele, precedate de maşini mari Datsun vopsite în alb şi bleu, cu un girofar clipind pe acoperiş, deschizându-şi drumul cu lungi sunete de sirenă.

Poliţiştii ieşiră din ascensor la etajul doi, cel al apartamentelor de lux şi se răspândiră pe terasa îngustă de unde dominau copios acoperişul plat acoperit cu antene al ambasadei americane. Fereastra biroului ambasadorului avea însă perdelele trase. Plini de ciudă, trăgătorii de elită luară poziţie pe terasă, fără să fie deranjaţi de frig, îndreptându-şi armele spre clădirea albă. Marele hotel *Okura* gemea acum de poliţişti în civil sau în uniformă. Era prima luare de ostatici la Tokyo şi ei nu ştiau prea bine cum să acţioneze. Jos, carele prevăzute cu grilaje, poliţiştii cu caschete şi veste antiglonţ împresurau mica ambasadă. Circulaţia era întreruptă începând cu intersecţia cu strada în pantă. Sosi o ambulanţă cu sirena urlând. Din ea coborâră nişte infirmieri care dispărură în fugă în holul ambasadei.

Vreo douăzeci de poliţişti luaseră poziţie în jurul scării, supraveghind primul etaj. Alţii încercau să interogheze pe funcţionari şi pe vizitatorii încă şocaţi. Depoziţiile erau divergente. Nu se ştia exact nici măcar numărul teroriştilor. Totul se petrecuse foarte repede.

Fură aduse corpurile. Infirmierii încărcară corpurile puşcaşilor marini pe brancarde. Scara era murdărită de sânge. De la primul etaj nu se distingea nici un zgomot.

Un mare Datsun negru se opri într-un scrâşnet de frâne în faţa ambasadei şi prefectul poliţiei din Tokyo coborî, înfofolit într-o haină de blană. Imediat fu adus în faţa lui poliţistul japonez care-i văzuse pe agresori. Cu o voce întretăiată, acesta din urmă povesti dublul asasinat al puşcaşilor şi dădu semnalmentele fetei. El nu putea spune nimic precis despre ceilalţi doi. Unul dintre poliţiştii din suita prefectului – şeful Kohan, secţia care lupta contra Armatei Roşii aripa K[3] cu faţa dolofană şi ochelari de baga, clătină din cap gânditor.

— Este Hiroko Okada.

— Cine-i asta? întrebă prefectul.

— O asasină, spuse poliţistul. Ea conduce de vreo doi ani un grup extrem de activ de vreo douăzeci de membri. Nu am putut pune niciodată mâna pe ei. O recunosc din cauza ochilor. Ea suferă de o boală a tiroidei care îi creează o guşă exoftalmică. Noi o bănuim de mai multe atentate, între care şi bomba de la Mitsubishi – şaptesprezece morţi şi optzeci de răniţi. De câtva timp, bombele explodau peste tot la Tokyo. În jurul prefectului, alţi poliţişti cu rang înalt, printre ei şeful C.R.O.[4] aflat direct în subordinea primului ministru, cel al Secţiei K. Din cadrul National Police Agency şi cel al Public Security Investigation Service ascultau îngroziţi. Toţi se simţeau cu totul neputincioşi.

— Ce anume vrea ea? întrebă prefectul.

Şeful Kohan-ului, Tom Otaku, mărturisi:

— Nu ştim, domnule prefect. Vă aşteptam pentru a începe negocierile.

*

* *

Telexurile din sala de cifru a CIA de la Langley, în Statul Maryland, pârâiau de o oră. Mesajele soseau de la Tokyo fără întrerupere, aducând de altfel puţine informaţii suplimentare. În

[3] Radical comunistă (n. a.).

[4] Cabinet Reasearch Office (n. a.).

conference room a „supergrades”, Directorul Diviziei Operaţiuni, cel al Far East Division şi Deputy Directorul CIA, treziţi din paturile lor la ora patru dimineaţa din cauza decalajului orar dintre Washington şi Tokyo, înghiţiseră litri de cafea, aflându-se în legătură continuă cu State Department. Era încă noapte. David Wise, şeful Direcţiei Operaţiuni, anunţă:

— Roy Henderson tocmai a telefonat din biroul său de la Tokyo, direct la State Department. El şi alţi şase ostatici cer vărsarea sumei de cinci sute de mii de dolari şi predarea unui japonez care, se pare, a fost arestat la Los Angeles de către FBI, un anume Shumitshi Furuki.

— Chemaţi imediat FBI-ul Internal Security Division.

— Ce spune poliţia japoneză? întrebă şeful Far East Division.

— Nimic. Ei aşteaptă. Nu vor face nici o mişcare fără acordul nostru. Dacă dau asaltul riscă să provoace acolo un masacru.

Era eterna dilemă. Onoarea sau siguranţa.

— Direcţia FBI nu răspunde! anunţă Deputy Directorul.

David Wise trase o înjurătură puţin compatibilă cu studiile sale făcute la Yale.

— Scoateţi-l pe Hoover din culcuşul lui dacă este nevoie, mormăi el, dar găsiţi-mi-l pe acest Furuki! Să-l îmbarce într-un avion pentru Tokyo.

— Cu cine? îndrăzni să întrebe şeful Far East Division. Schimbul este o operaţiune foarte delicată şi primejdioasă.

David Wise oftă.

— Asta-i o întrebare bună! Dar am o idee.

Sună telefonul. Unul dintre oamenii aşezaţi în jurul mesei decroşă, ascultă şi închise. El se albise la faţă.

— *Sir,* spuse el, teroriştii tocmai au avertizat State Department că dacă Furuki nu este la Tokyo până duminică seara, ei încep să execute ostaticii.

*

* *

Proiectoarele poliţiei luminară puternic faţada ambasadei dar, din cauza perdelelor trase, lumina pătrundea slab în biroul ambasadorului. Dimpotrivă, temperatura nu depăşea 0 grade în încăpere. În afara teroristei, toată lumea suferea de frig. Ostaticii, inclusiv ambasadorul, continuau să stea aliniaţi, în poziţie şezândă, cu faţa spre perete, cu mâinile împreunate deasupra capului, supravegheaţi de unul din japonezi, aşezat turceşte în spatele lor cu pistolul mitralieră pe genunchi, cu mai

multe grenade puse lângă el. Al doilea era atent la uşa din spatele biroului ambasadorului, nu prea neliniştit. Ei erau siguri că poliţiştii nu vor ataca fără a fi provocaţi, din cauza ostaticilor.

— Mi-e frig, scânci deodată Michiko, secretara.

Pântecul i se odihnea pe coapse, iar dinţii îi clănţăneau efectiv.

Hiroko se îndreptă spre ea şi o lovi în cap făcând-o să se răstoarne. Michiko avea deja faţa tumefiată din cauza loviturilor teroristei. De vreo patru ore, după ce descoperise în poşeta ei fotografia soţului ei, un tânăr diplomat american de la consulat, Hiroko se înverşuna împotriva ei. De astă dată, Hiroko se aruncă asupra ei acoperind-o cu lovituri de pumni şi de picior:

— Căţea imperialistă! îţi interzic să vorbeşti, urlă ea.

Michiko se rostogolise pe spate.

Cu dispreţ, ea îi puse piciorul pe pântecul care tresălta şi apăsă. Secretara scoase un ţipăt înfiorător şi îngână:

— *Onega ishimasu!*[5]

Drept orice răspuns, Hiroko ridică piciorul, îl balansă şi îi dădu o lovitură în partea de jos a abdomenului, rupându-i rochia sub coapse. Michiko urlă. Alb la faţă, Roy Henderson se întoarse, spunând în japoneză:

— Lăsaţi-o pe această fată şi închideţi fereastra! îngheţăm aici!

Ochii lui Hiroko părură să iasă şi mai tare din orbite.

— Linişte, ţipă ea cu un glas ascuţit, sau vă omor pe toţi.

Ea începu s-o lovească cu sălbăticie pe secretara Michiko, vizând pieptul, pântecul şi abdomenul. Michiko ţipa cu o voce ascuţită strigând după ajutor, implorând să-i cruţe copilul. Cu dinţii strânşi, Hiroko continua să lovească. De fiecare dată când tocul pantofului ei lovea corpul secretarei, aceasta scotea un zgomot moale, dezgustător, oribil.

Victima ei încetă deodată să mai ţipe. Peritoneul explodase. Ea era în agonie. Sânge şi excremente ţâşniră între picioarele ei. Hiroko, leoarcă de sudoare în ciuda frigului, încetă să o mai lovească.

— Întoarceţi-vă! strigă ea către ostatici.

Ei ascultară. Spectacolul era abominabil. Michiko abia mai respira. Terorista spuse în engleza sa guturală:

— Acesta este un avertisment! Toţi cei care se vor împotrivi vor fi trataţi în acelaşi fel. Acum, întoarceţi-vă la loc.

[5] Vă rog...(n. a.).

Cei cinci bărbaţi ascultară cu umilinţă, mulţumiţi că sunt scutiţi să privească la spectacolul corpului martirizat. Michiko horcăia încet. Hiroko nu se mai preocupă de ea. Ea se aşeză într-un fotoliu, jucându-se cu pistolul său Beretta. Din cauza bolii sale dar şi din cauza excitaţiei, inima i se zbătea cu putere în piept.

Un miros pestilenţial începea să invadeze biroul, în ciuda geamului deschis. Hiroko nu-i dădu nici o atenţie, beată din cauza atotputinţei ei. Larma poliţiştilor din jurul ambasadei o zăpăcea. Tot atât cât un urcior de sake. Ea era sigură de cei doi complici, Ko şi Jinzo, cât şi de prudenţa adversarilor. Se uită la corpul secretarei un pic mai calmă. Era o excelentă metodă de a face dovada hotărârii sale de a se face respectată. Deodată i se făcu foame:

— Deschide uşa şi spune-le că vrem să mâncăm şi să bem! îi spuse ea lui Ko.

Tânărul bărbat ezită o clipă înainte să execute ordinul. Era totuşi un mare risc, dar existau şi ostaticii.

Culoarul era pustiu. O cască neagră se ivi fugitiv la capătul scării, ţinând o oglindă în vârful unei prăjini.

Imediat el trase o rafală cu pistolul-automat, oglinda se prefăcu în ţăndări şi casca dispăru. Ceilalţi nu ripostară sub nici o formă. Din toată puterea, japonezul repetă cererea lui Hiroko. O voce veni de pe scară.

— Sunt prefectul poliţiei din Tokyo ce…

Hiroko îl întrerupse furioasă:

— Taci, imperialist ticălos! Dacă nu îndepliniţi condiţiile noastre, îi ucidem pe toţi ostaticii.

Închise cu violenţă uşa biroului.

*

* *

Persoanele oficiale se puseseră la adăpost într-un colţ al holului. Numeroşi americani între care însărcinatul cu afaceri, consulul, mai mulţi ofiţeri care ţineau de CIA, se alăturaseră funcţionarilor japonezi. Pe stradă purtătorul de cuvânt ţinea piept unei grămezi de jurnalişti. Pentru motive de siguranţă, parkingul le era interzis.

Cartierul era sub stare de asediu, împânzit cu sute de poliţişti, cameramani şi trăgători de elită. Se pusese problema întreruperii traficului pe Shuto Expressway care trecea pe la cinci sute de metri pe o ridicătură de nivel şi era în raza de acţiune a armelor teroriştilor. Specialişti căţăraţi în exterior la etajul doi erau pe

punctul de a monta microfoane ultrasensibile pentru a asculta convorbirile teroriştilor.

Deşi se lăsase întunericul nopţii, afară se vedea ca ziua. Camerele de luat vederi ale NHK, îndreptate spre faţadă, erau gata să înregistreze cea mai mică mişcare.

Prefectul de poliţie, înspăimântat, coborî din nou şi se alătură celorlalţi oficiali. Toţi auziră ţipetele oribile ale fetei torturate şi focurile de armă. Ei se priviră jenaţi.

— Drăcia dracului! Se pare că nu-i nimic de făcut, mormăi însărcinatul cu afaceri.

Tom Otaku se apropie şi spuse în engleza lui peltică:

— Nu cred că putem lua clădirea cu asalt, fără să punem în pericol viaţa ostaticilor, Sir.

Americanul ştia asta foarte bine. El îşi privi ceasul Seiko. Era ora 9 şi 10 minute. Aşteptarea risca să fie foarte lungă.

— Eu sunt în contact permanent cu guvernul meu. Va fi făcut imposibilul pentru a îndeplini condiţiile cerute de terorişti.

Se opri, cuprins de furie, pentru că ştia că teroriştii vor pleca liberi de la ambasadă. Aceasta era regula jocului. Se produse o agitaţie printre poliţiştii de la poartă. Se aducea platoul cu sandwichuri şi băuturi cerut de Hiroko şi oamenii ei. Un poliţist urcă scara şi îl împinse înainte să coboare.

Afară, purtătorul de cuvânt repeta pentru a douăzecea oară că nu ştie câţi japonezi sunt printre ostatici.

*

* *

— Internal Security Division din cadrul FBI pretinde că ar fi o catastrofă eliberarea acelui Furuki, anunţă Deputy Directorul. El a fost arestat acum trei zile şi asupra sa s-au descoperit o listă cu obiective industriale care trebuie aruncate în aer, cinci paşapoarte false, un cod şi douăzeci şi cinci de batoane de dinamită.

David Wise clătină din cap a neputinţă. Avea faţa suptă şi cenuşie de oboseală. Masa din *conference room* era acoperită cu totul de ceştile de cafea.

— Să se ducă la dracu acest Internal Security Division! spuse el. Eu vreau ca acest japonez să se găsească într-un avion pentru Tokyo înainte de seara aceasta. Este un ordin personal al preşedintelui.

Deputy Directorul reluă telefonul resemnat. Chiar şi F.B.I.-ul nu putea ţine piept CIA şi State Departamentului reunite.

— Cine-l va însoţi? întrebă el.

David Wise îşi privi ceasul.

— Am să vă comunic într-o oră.

Numărul 1 al CIA nu putea să nu-se gândească la oamenii închişi în biroul ambasadorului din Tokyo. Orice era posibil să se întâmple cu asemenea nebuni. El îl cunoştea de zece ani pe Albert Borzoi, şeful sucursalei.

— Au fost anunţate oficial familiile? întrebă el.

— Da, Sir, răspunse adjunctul Far East Division.

— Bine! Urcaţi-i şi pe ei în avionul spre Tokyo.

*

* *

Michiko horcăia întruna, cu ochi măriţi, scuturată de spasme puternice.

Primul consilier gustase din sandwichuri şi din ceai, dar teroriştii nu se atinseseră încă de ele. Ostaticilor de altfel nici nu le era foame. Agonia secretarei era în centrul gândurilor lor. Ei ar fi vrut să-şi astupe urechile, să îndrăznească să facă ceva. În plus, frigul care se adăuga la această stare tensionată îi amorţea şi mai tare.

Ajuns la capătul răbdării, ambasadorul se întoarse spre Hiroko:

— Este monstruos! Această femeie este pe moarte. Predaţi-o poliţiei! Noi suntem destui aici ca să vă protejăm.

Hiroko sări de pe fotoliul pe care stătea ca şi când ar fi pişcat-o un păianjen şi schelălăi:

— Tăceţi din gură. Nu primesc ordine de la dumneavoastră.

— Faceţi ceva pentru această femeie! insistă americanul.

Rictusul de ură făcu loc deodată unui surâs plin de răutate.

— Aveţi dreptate, zise ea, cu o voce normală. Această căţea pute urât. Trebuie să ne debarasăm de ea.

Ambasadorul preferă să nu răspundă, pentru a nu strica buna dispoziţie a japonezei. Plin de furie neputincioasă, el se gândi la sutele de poliţişti care înconjurau, ambasada, la câţiva metri de ei, fără nici o posibilitate de a interveni. Teroriştii n-ar ezita nici o secundă să-i omoare.

În mod laş, el îşi spuse că guvernul american acceptase condiţiile lui Hiroko şi în câteva ore, toate acestea vor fi doar o amintire urâtă. Apoi, ordinul lui Hiroko dat unuia din complicii săi ajunse la creierul său şi el se-ntoarse înspăimântat: teroristul mustăcios se pregătea s-o tragă pe Michiko spre fereastra deschisă. Iată modul în care Hiroko voia să se debaraseze de ea.

El se întoarse:

— *Shimasem!* strigă el.

Hiroko îndreptă revolverul spre el, cu ochii bulbucaţi plini de ură.

— Tăceţi!

*

* *

— *Abounai!*[6]

Acest strigăt al poliţistului japonez declanşase pregătirea de luptă. Imediat, vreo zece proiectoare îşi îndreptară lumina spre faţada albă a ambasadei americane. Perdeaua de la biroul ambasadorului tocmai fusese dată într-o parte. Teroriştii stinseseră lumina şi nu se vedea nimic în interior.

În mare grabă, poliţiştii se puseră la adăpost. La ferestrele hotelului *Okura* sute de gură cască îşi reţinură suflarea. Camerele TV începură să se pună în funcţiune. O voce de femeie strigă ceva prin fereastra deschisă.

— Ce a spus? întrebă unul din americanii de la CIA.

— Că dacă se trage un singur foc de armă, ei omoară un ostatic, traduse Tom Otaku.

Cu mâinile în buzunarele paltonului, şeful Kohan-ului supraveghea fereastra întunecată, neliniştit şi tensionat.

Zeci de poliţişti aşteptau cu degetele pe trăgaciul armelor lor. Ceva care semăna cu un pachet mare apăru în cadru. Împins ca de o mână invizibilă, el rămase o secundă în echilibru apoi căzu în vid urmat de proiectoare şi se strivi în mijlocul parkingului. Perdeaua fusese trasă la loc. Lumina albă a proiectoarelor lumină corpul dezarticulat şi inert al unei femei, împingând în faţa lor un ecran blindat special, specialiştii în deminare începură să se îndrepte încet spre ea. Ei o pipăiră cu tije lungi metalice, o întoarseră şi, asigurându-se că nu era o capcană, se grăbiră să-i sară în ajutor, urmaţi de infirmieri, de doctori şi alţi poliţişti. O rumoare se auzi venind dinspre stradă. Jurnaliştii se îmbrânceau pentru a vedea ce fusese aruncat de sus.

Un doctor japonez se aplecă îngrozit asupra corpului. Avea nările strânse şi trăsăturile deformate din cauza loviturilor şi părea moartă. Avea o foaie de hârtie prinsă cu un ac de corsajul murdar de sânge. Un poliţist luă hârtia şi o întinse prefectului poliţiei.

Acesta citi la lumina unei lanterne caracterele japoneze,

[6] Atenţiune! (n. a.).

traducând pe măsură ce descifra:

„Noi aşteptăm până mâine seară la orele 20,30. Dacă colegul nostru Furuki nu va fi aici, din acel moment, la fiecare oră, va fi executat câte un ostatic”.

— Respiră încă! anunţă doctorul. Cu nenumărate precauţii, infirmierii aşezară corpul pe o targă. I se pusese deja perfuzie. Un altul îi puse masca de oxigen pe faţă.

Într-o larmă indescriptibilă corpul fu instalat într-o ambulanţă care părăsi curtea în lumina flash-urilor.

Tom Otaku se apropie de unul dintre funcţionarii CIA:

— Ei au un aparat cu tranzistori, anunţă el.

Radioul anunţase ora la care avionul american îl aducea pe teroristul Furuki în Japonia. Un alt înalt funcţionar japonez se apropie de însărcinatul cu afaceri al U.S.A. Şi se mângâie pe gât, înainte de a anunţa cu o voce politicoasă:

— Excelenţă! în seara aceasta, aeroportul Haneda este închis din cauza ceţii...

Americanul avu impresia că un lanţ îl strânge de piept şi-i blochează respiraţia. Dacă acelaşi contratimp se producea şi a doua zi, era o catastrofă.

— Nu există, realmente, vreo posibilitate de a încerca altceva? întrebă el pe un ton implorator.

— Noi putem ordona asaltul, admise el, dacă-mi daţi un ordin scris, dar riscurile sunt foarte mari. Cu toată îndemânarea oamenilor noştri, ei ar avea timpul să omoare unul sau mai mulţi ostatici.

— Dar gazele?

— Le vor simţi prezenţa şi problema va fi aceeaşi. Această Hiroko este extrem de primejdioasă şi gata de orice.

Fotografia ei îngălbenea pe toate panourile de afişaj ale comisariatelor japoneze, fiind căutată de doi ani.

Proiectoarele se îndreptaseră din nou asupra faţadei albe. Afară, un purtător de cuvânt al poliţiei citea, cu o voce alterată, un comunicat oficial plin de omisiuni şi erori în faţa camerelor de luat vederi,. Într-un cerc de jurnalişti care ascultau în linişte. Nimeni nu ştia că Michiko murise înainte să ajungă la spital.

— Să ne rugăm ca să se ridice ceaţa, căci altfel vom fi obligaţi să ordonăm asaltul, oftă însărcinatul cu afaceri.

Prefectul poliţiei din Tokyo se ruga încă mai tare ca el. Asaltul ar fi însemnat un adevărat masacru. El îşi amintea de Munchen. Dorea tot atât de mult ca avionul care îl aducea pe Furuki,

teroristul cerut de Hiroko, să poată ateriza pe Haneda.

Capitolul II

Malko îl observa pe micul japonez care dormea cu gura deschisă în fotoliul vecin. Nu arăta cei douăzeci şi trei de ani pe care-i avea. Cu faţa netedă, dinţii stricaţi şi părul ca peria, părea un student cuminte.. Totuşi Shunishi Furuki mărturisise cu candoare FBI-ului că se pregătea să arunce în aer complexul petrolier de la Long Beach.

Drogul ce-i fusese administrat înainte de plecarea din Los Angeles era puternic în orice caz. El nu deschise ochii atunci când aparatul „747" aterizase în Hawai. Acum, tocmai trecuseră de insula Guam şi Pacificul scânteia la treizeci de mii de picioare mai jos.

Un veritabil convoi militar îl adusese de la penitenciarul „Cal State" la aeroportul internaţional din Los Angeles.

Membri ai gărzii naţionale, înarmaţi până-n dinţi, agenţi FBI, motociclişti din cadrul poliţiei, încadrau ambulanţa care-l transporta pe japonez. El îi păruse lui Malko foarte plăpând atunci când fusese instalat pe un fotoliu din primul rând al compartimentului „First" al aparatului „747" care pleca spre Tokyo. Era de necrezut că, la mii de kilometri distanţă, colegii săi puseseră la punct o operaţiune atât de îndrăzneaţă pentru a-l elibera. Malko aflase că la început el refuzase cu încăpăţânare să vorbească timp de douăzeci şi patru de ore. Apoi, dintr-odată, cu două zile mai devreme, dezvăluise „obiectivele" pe care micul grup al Armatei Roşii proiecta să le distrugă, ca şi când faptul de a fi fost izolat de colegii săi şi de conducătoarea grupului, i-ar fi provocat o cădere psihică.

FBI-ul nu avusese timp să afle mai mult. Interogatoriile se desfăşurau în limba japoneză, căci Furuki părea să nu vorbească engleza.

Malko îşi mută privirea pe valurile albastre ale Pacificului. Din păcate, misiunea sa nu se oprea la schimbul de ostatici dacă totul mergea bine. El moţăise mai multe ore, în bătaia regulată a reactoarelor. În Hawai, compartimentul „First" fusese pus în stare de asediu înconjurat de o mulţime de poliţişti. Malko şi Furuki ocupau locurile 1 şi 2, cu faţa la peretele despărţitor din faţă. Chris Jones şi Milton Brabeck, gorilele „Special Operation Division" CIA, special antrenaţi la Camp Perry în Virginia,

vegheau aşezaţi pe locurile 3 şi 4, înarmaţi ca de obicei, adică până-n dinţi. În spatele lor, patru agenţi ai Secret Service ocupau patru fotolii separate, supraveghind spatele. Nimeni în clasa turist nu cunoştea identitatea japonezului.

Cerul era de un albastru imaculat, dar probabil că la Tokyo va fi frig. Jenat de *Jet-lag,* lui Malko îi venea greu să păstreze ochii deschişi. Singura sa compensaţie, în calitate de şef de misiune, era aceea că el nu era obligat să fie înarmat, ca nu cumva prizonierul să încerce să pună mâna pe arma lui. Lui însă îi era teamă de schimbul de ostatici. Totdeauna această operaţiune era delicată – şi el nu avea nici o experienţă în acest gen de negocieri. Tot ce ştia era că adversarii lui erau oameni extrem de primejdioşi.

Îşi blestemase proasta idee de a-i spune lui David Wise că stătea la *Beverly Hills Hotel…* Cu o săptămână mai devreme, fusese invitat la dejun de şeful CIA în sala „Executif Suite" de la Langley, sanctuarul sanctuarelor, rezervat celor mai înalţi funcţionari CIA, onoare datorată mai mult titlului său de Alteţă Serenissimă decât gradului său de şef de misiune, unul din cei şase mii de membri ai „Clandestine Division". Ei degustaseră o somptuoasă căprioară stropită cu o sticlă de vin Chateau-Margaut 1967, servit de negri în livrea, specie foarte rară în CIA; care nu număra mai mult de douăzeci de negri la un efectiv de douăsprezece mii de funcţionari. După asta, Malko ar fi refuzat să plece la Tokyo dar, în timpul sejurului său, îi venise ideea nebunească dar şi costisitoare de a înlocui vechiul sistem de încălzire centrală de la castelul din Liezen cu un sistem de climatizare modern.

În aşteptare, el zbura deasupra Pacificului…

Una dintre stewardesele „First", o fată brunetă cu picioare interminabile, minunate, care-l învăluia pe Malko cu privirea de când plecaseră din Hawai, atât din cauza ochilor săi strălucitori, cât şi din cauza pericolului pe care îl reprezenta, se apropie de el şi întrebă cu o voce catifelată:

— Aveţi nevoie de ceva, *Sir?*

Privirea ochilor ei albaştri-verzui spunea că este gata să facă orice efort pentru confortul acestui pasager. Malko oftă:

— Da. Să faceţi schimb de locuri cu vecinul meu.

Ea râse în hohote şi-l privi pe japonez ca şi când ar fi fost un păianjen veninos. Tot echipajul era la curent. Privirea stewardesei se fixă din nou asupra lui Malko, îndulcindu-se dintr-

odată.

— Ar trebui să mergeţi la bar. V-aţi mai destinde puţin.

— Excelentă idee! zise Malko.

Mai rămâneau şase persoane pentru a-l supraveghea pe Furuki. El o urmă pe stewardesă traversând cabina pentru a ajunge la barul situat în spatele cockpitului. Putu să admire şoldurile în formă de amforă, corpul senzual şi puternic al tinerei femei. Mersul ei lasciv îl tulbură.

Malko rămase în picioare aproape de bar în timp ce stewardesa îi prepara un *Bloody Mary.* Ea făcu înconjurul barului şi se opri atât de aproape de el, încât îi putea mirosi parfumul.

— Noroc bun, murmură ea. Pentru ca totul să se termine cu bine la Tokyo.

Malko puse cuburi de gheaţă în pahar, cu ochii fixaţi asupra corsajului alb umflat de un piept somptuos.

— Mi-o doresc din inimă.

Stewardesa îl întrebă pe un ton degajat:

— Unde vă instalaţi la Tokyo?

— La *Imperial,* răspunse Malko.

Stewardesa surâse:

— Am patru zile de odihnă şi mă plictisesc totdeauna la Tokyo.

Malko îşi spuse că foarte greu ar fi putut găsi un ghid mai bun, dacă treaba cu ostaticii se termina cu bine.

— Sunaţi-mă! spuse el. Numele meu este Malko Linge. Prinţul Malko Linge.

Băutura era tare şi îngheţată.

— Eu mă numesc Nancy, spuse ea. Nancy Younglove, un nume care reprezenta un program.

Stewardesa se scuză cu un surâs şi coborî. Malko o urmă îndeaproape. Tocmai se aprinsese un avertizor care-i invita pe pasageri să se aşeze în fotoliile lor. Vocea catifelată a lui Nancy Younglove anunţă în microfon:

— Am început aterizarea la Tokyo, vă rugăm să vă legaţi centurile de siguranţă şi să nu mai fumaţi…

Chris Jones se ridică, în ciuda interdicţiei, pentru a se duce la Malko. Gorila avea ochii roşii de oboseală. Cu obrazul supt, el părea încă şi mai impresionant cu cei 1,92 m ai săi de oase şi muşchi. Tocul armei sale, Magnum 44, i se odihnea pe bucla centurii.

— E în regulă? întrebă el.

— Da! răspunse Malko.

Din momentul sosirii, nu le rămânea mult timp pentru a se adapta.

La rândul lui, Milton Brabeck se ridică cu o grimasă pentru a li se alătura. Rana primită în Angola[7] nu era nici măcar bine închisă. El se mulţumea cu două Smith et Wesson Magnum cu ţeava de şase degete. Fusese deja la Tokyo pe timpul când era marinar.

— Iar ne aşteaptă muncă, anunţă el pe un ton hazliu. Era incorigibil.

Malko se aplecă şi prinse centura de siguranţă japonezului care continua să doarmă.

Avionul intră într-un mare cumulus şi începu să vibreze. Cerul albastru lăsase loc nopţii. Malko se simţea cuprins de o angoasă difuză. Acestea puteau fi ultimele sale ore de viaţă. Lângă el, japonezul tresări pe locul său. El deschise ochii şi se ridică în capul oaselor brusc îngrozit.

— Where are we?

Malko îl privi stupefiat: FBI-ul îi spusese clar că el nu ştie engleza.

— Vom ajunge în curând la Tokyo, îi răspunse el.

Furuki păru brusc să-şi reamintească. O strălucire îngrozită îi străbătu ochii negri.

— O să mă predaţi lui Hiroko? întrebă japonezul.

— Ea este cea care cere eliberarea dumneavoastră, sublinie Malko intrigat de perfecta cunoaştere a limbii engleze de care dădea dovadă interlocutorul său.

— Nu vreau să fiu predat lui Hiroko.

Malko crezu că n-a auzit bine. Acest schimb era providenţial pentru Furuki. Cu ceea ce fusese găsit asupra sa, el risca cel puţin cinci ani de închisoare. Avionul vibra din ce în ce mai tare.

— Hiroko este cea care v-a trimis la Los Angeles, spuse Malko.

Furuki se agăţă cu mâinile amândouă de cotierele fotoliului său şi repetă:

— Nu vreau. O să mă omoare. Dumneavoastră n-o cunoaşteţi.

Din cauza spaimei; pupilele sale se dilataseră.

Aparatul „747” îşi continua coborârea scuturat de rafalele de vânt. Timpul părea îngrozitor. Nancy Younglove se aplecă la urechea lui Malko:

— Comandantul încearcă să aterizeze. În mod normal, ar fi trebuit să aterizăm la Osaka ori la Seul. Vremea este foarte

[7] A se vedea „Viesparul din Angola” (n. a.).

proastă aici.

Ea se-ndepărtă mai atrăgătoare ca niciodată.

Malko începu să se gândească la Hiroko Okada, la şefa comandoului de la ambasadă, frumoasa japoneză a cărei fotografie era publicată în toate ziarele şi care semăna cu o studentă zâmbitoare.

Treziţi de-a binelea, agenţii „Secret Service” îşi puseseră pistoalele-mitralieră pe genunchi. Printr-o gaură din stratul de nori, Malko zări pentru scurt timp vapoare luminate. Era golful Tokyo. Ei decolaseră la ora 10,30 din Los Angeles, sâmbătă dar, trecând „date-line” în mijlocul Pacificului, „pierduseră” o zi. La Tokyo era deja duminică seara.

Norii făcură loc unei mase compacte şi albicioase: ceaţa. Cu clapetele coborâte, cu trenul de aterizare scos, aparatul nu era decât la câteva sute de picioare altitudine. Deodată Furuki izbucni în hohote de plâns, scuturat de spasme nervoase. Apoi, roţile avionului atinseră pista şi urletul motoarelor de frânare acoperiră toate celelalte zgomote. Malko îşi spuse că totul urma să se desfăşoare în următoarele două ore care urmau.

El încercă să distingă ceva prin hublou. Aeroportul Haneda era cufundat în ceaţa străpunsă de câteva lumini. Avionul se angajă pe o bifurcaţie care ducea spre aerogară. Pasagerii „normali” îşi strângeau deja lucrurile. Malko zări farurile câtorva vehicule cu girofaruri ale poliţiei. Furuki se ghemuise în fotoliul lui. Nancy Younglove se apropie de Malko:

— Dumneavoastră veţi coborî înainte de aerogară.

Aparatul „747” se opri. Poliţia japoneză nu voia să-şi asume nici un risc. Malko zări oameni în uniformă fugind în jurul avionului. Ei erau încă departe de clădirea aerogării. Apăru un tractor cu o scară de bord. Şeful de cabină anunţă pe pasageri că urma să fie debarcat un bolnav şi le cerea să mai aibă răbdare câteva minute…

Poarta din faţă a avionului fu deschisă, lăsând să pătrundă un val de aer rece. Malko se ridică şi i se adresă lui Furuki:

— Veniţi!

Japonezul se ghemui şi mai tare în fotoliul lui.

— Nu! zise el cu un ton violent. Nu vreau să cobor.

Chris Jones se apropie:

— Ce are?

— Nu vrea să coboare, spuse Malko.

— *Son of a bitch*[8]*,* mormăi gorila.

Aplecându-se spre japonez el îl smulse de pe locul său fără măcar să desfacă centura de siguranţă. Furuki începu să urle ca o sirenă, în japoneză şi în engleză, şocând pe pasageri şi agăţându-se de fotoliu. Malko nu ştia unde să se mai bage. Ceilalţi pasageri din „First” priveau înspăimântaţi la grupul care se lupta. Acest lucru nu prea convenea bunului renume al companiei. Prin poarta deschisă pătrunse un grup de civili albi şi japonezi care se precipitară spre Furuki şi escorta sa. Un alb chel cu mustaţă neagră se îndreptă spre Malko.

— Eu sunt William Loward, al doilea consilier al ambasadei. Ce se petrece, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu vrea să părăsească avionul, explică Malko. Pretinde că prietenii lui vor să-l omoare.

Americanul ridică furios din umeri.

— *Nonsense!* Ne mai rămâne o oră pentru a ajunge la ambasadă. Luaţi-l cu forţa!

Dus, tras, pe jumătate mort, Furuki fu transportat până la uşa deschisă. Malko întâlni privirea înspăimântată a lui Nancy Younglove. Alţi pasageri întoarseră capul jenaţi. El semăna cu un agent al Gestapoului în timpul războiului. Furuki striga întruna.

Doi americani înşfăcară fiecare de câte un braţ pe Furuki şi-l obligară să coboare scara de bord. Pista era plină de poliţişti şi maşini care se agitau într-un halou ireal de ceaţă. Malko îşi încheie paltonul de caşmir şi se îndreptă spre un Cadillac lung şi negru care arbora drapelul american. Era un frig pătrunzător şi aerul mirosea a kerosen. În depărtare se vedeau clipind luminile aerogării. Poliţiştii erau nervoşi şi tensionaţi în încercarea de a străpunge ceaţa. În momentul în care trebuiau să-l împingă în Cadillac, Furuki execută un veritabil salt mortal, scăpând din mâinile celor doi paznici ai săi. Mai mulţi poliţişti se precipitară crezând că el va încerca să fugă, dar în loc să se îndepărteze, Furuki se aruncă cu capul înainte, contra barei unui transportor al poliţiei, ca un berbec.

Zgomotul produs de ciocnirea capului său cu oţelul fu înăbuşit de urletele poliţiştilor.

Furuki făcu câteva mişcări dezordonate şi căzu jos. Păzitorii lui, îngroziţi, se grăbiră să-l ridice. Avea fruntea plină de sânge.

Al doilea consilier al ambasadei SUA se năpusti spre japonezul rănit şi începu să-i şteargă sângele cu propria-i batistă,

[8] Fiu de căţea (n. a.).

tremurând de nervi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, acordaţi-i primul ajutor! strigă el.

Fură necesare cinci minute de strigăte şi confuzii pentru a pansa corpul japonezului care începea iar să se zbată. De data aceasta, cele două gorile care-l păzeau îl legară de ele cu cătuşe la mâini. În sfârşit, reuşiră să-l împingă în spatele limuzinei. Chris Jones şi Milton Brabeck se aşezară pe strapontine în faţa locurilor din spate. Malko şi al doilea consilier luară loc în faţă, lângă şofer. Cadillacul demară imediat precedat şi urmat de mai multe maşini ale poliţiei încadrate de motociclişti. Evitând aerogara, convoiul traversă aeroportul şi se angajă pe Expresssway nr. 1 care ducea spre centrul oraşului, de-a lungul portului. Ei trecură în trombă de punctul vamal. Malko zări taxiuri minuscule şi semne luminoase de neînţeles.

William Loward, al doilea consilier, privea cu un aer absent defilarea antrepozitelor şi uzinelor. Avea cearcăne sub ochi şi un tic la pleoapa dreaptă. Furuki, resemnat, nu mai mişca. De altfel, îngerii săi păzitori erau ferm hotărâţi ca, la cea mai mică clipire de pleoape, să-l omoare.

— Doamne! Ce istorie, oftă al doilea consilier. N-am închis un ochi de două zile...

Cadillacul rula acum pe o autostradă urbană suspendată ca un metrou aerian, mergând spre nord. Dacă acolo nu exista nici un fel de panouri publicitare cu caractere japoneze, în schimb, din când în când, străpungând ceaţa cu privirea, Malko s-ar fi putut crede în Kansas City. Tokyo părea coşmarul unui urbanist: un conglomerat de ciment, autostrăzi urbane, case vechi de lemn şi zgârie-nori cenuşii. Convoiul rula cu mai mult de 80 de kilometri pe oră, dublând taxiuri multicolore.

— În cinci minute vom fi la ambasadă, anunţă William Loward, privindu-şi ceasul.

Erau orele 20 şi 15. Noaptea se lăsase de la ora 4, din cauza ceţii şi a poluării.

— Cum s-au gândit să părăsească ambasada? întrebă Malko.

Americanul clătină din cap.

— Nu se ştie. N-au vrut să spună nimic.

Furuki mormăi. Malko se întoarse. Tânărul terorist avea faţa crispată de spaimă, murdară de sânge uscat. Pupilele sale se mişcau fără încetare, ca şi când ar fi căutat o scăpare. Frecarea pneurilor marii limuzine de cimentul autostrăzii

producea un huruit surd abrutizant.

Diplomatul îl privi pe Malko cu coada ochiului şi spuse:

— Departamentul ne-a făcut cunoscut că dumneavoastră aveţi responsabilitatea schimbului de ostatici. Am să vă prezint lui Tom Otaku, responsabilul cu lupta antiteroristă. Împreună cu el trebuie să organizaţi desfăşurarea în continuare a operaţiunii. (El avu un râs nervos). Probabil că el nu mai are nici un subordonat în Tokyo, toţi fiind masaţi în jurul ambasadei.

Deodată, el se aplecă spre dreapta autostrăzii.

— Poftiţi, iată-i acolo,

Malko încercă să distingă ceea ce se vedea din ceaţă. Autostrada descria o curbă, surplombând casele de lemn şi câteva clădiri moderne în plin centrul oraşului Tokyo. Deodată, convoiul se năpusti aproape fără să reducă viteza pe o rampă de ieşire şi îşi continuă drumul de-a curmezişul unor străzi strâmte şi întretăiate în sunetele sirenelor.

Malko zări vitrine, trecători, o stradă mărginită de o palisadă de lemn care urca. În stânga sa se ridica un hotel enorm peste care trona o firmă luminoasă cu cinci litere: *OKURA.*

Convoiul încetini, rulând între două şiruri de poliţişti în uniforme bleu înfăşuraţi în veste antiglonţ, care prevăzute cu grilaje, proiectoare şi oameni care alergau.

Cadillacul opri şi, imediat, fu înconjurat de uniforme. Malko coborî împreună cu diplomatul, lăsându-l pe Furuki în interior sub paza gorilelor. Imediat îi fură prezentaţi mai mulţi civili japonezi. Memoria îi fu invadată de nume care se terminau în „i” şi „ko” Se găsea acolo întreg statul major al poliţiei din Tokyo şi o grămadă de agenţi japonezi şi americani.

— Ce mai e nou? întrebă William Loward pe Tom Otaku.

— Nimic! răspunse japonezul. Ei nu mai fac nici o mişcare. Noi i-am anunţat că avionul a aterizat.

— Nici o ştire despre ostatici?

— Nici una.

Malko privi micul imobil; alb, luminat de proiectoarele care sfâşiau ceaţa. Doar fereastra din colţul primului etaj, cea a biroului ambasadorului, era slab luminată. El se gândi la ostaticii închişi acolo de trei zile.

Copleşit deodată de importanţa misiunii sale, se întreba cum o să se descurce. Tom Otaku cu ochii săi mici şi vioi, înecaţi în grăsime, observându-l de după ochelarii săi mari, se apropie de el. Era vizibilă la el graba de a efectua schimbul. Avea un ac cu

gămălie mov la reverul vestonului ca şi ceilalţi poliţişti, pentru a evita încurcăturile supărătoare.

Malko se întreba ce tactică gândeau să folosească teroriştii pentru a fugi. Era un cartier aglomerat cu străzi strâmte. Un poliţist ieşi în fugă din ambasadă şi-i spuse câteva cuvinte, cu voce joasă, lui Tom Otaku.

— El i-a anunţat că aţi sosit împreună cu Furuki, îi spuse japonezul lui Malko. Aşteptăm instrucţiunile lor.

Malko se simţi teribil de umilit. Toată această desfăşurare de forţe pentru a fi la discreţia câtorva desperados! Ferestrele hotelului *Okura* erau aproape toate luminate. Oamenii închiriaseră camere doar pentru a privi acest spectacol. Acolo era singurul loc de unde se putea vedea ceva, accesul în zonă fiind interzis pentru gură-cască. Un al doilea poliţist se alătură primului şi debită o lungă tiradă în japoneză. Din nou, Tom Otaku o făcu pe interpretul:.

— Vor să urcaţi cu Furuki până la primul etaj pentru ca ei să-l poată recunoaşte.

— Să mergem acolo! zise Malko.

*

* *

Şase gorile, printre care Chris Jones şi Milton Brabeck, îl încadrară pe Furuki încătuşat. Ei se angajară pe scară după cinci minute de negocieri derulate în ţipete de către un poliţist japonez.

Malko merse foarte aproape în spatele gorilelor. Furuki era livid, dar nu se mai zbătea. Hemoragia încetase. I se şterse sângele de pe faţă dar pansamentul era murdar.

Grupul ajunse pe palier. Uşa de la biroul ambasadorului era întredeschisă şi o rază de lumină se vedea dinăuntru. Ei se opriră în faţa uşii şi poliţistul japonez strigă o frază lungă.

Tensiunea era aproape palpabilă.

Uşa se deschise în faţa lui Hiroko cu pistolul-mitralieră în mână, cu părul strâns într-un coc. Malko fu frapat de ochii bulbucaţi care contrastau cu faţa armonioasă. Ea îl privi pe Furuki. Acesta se ridică, surâse şi strigă ceva. Fata închise imediat uşa, după ce spusese câteva cuvinte.

Interpretul se îndreptă grăbit spre scară.

— Vor să coborâm imediat, căci, dacă nu, vor trage.

Se duseră în hol. Furuki părea foarte calm. Nu mai exista nici o urmă din frica manifestată în avion.

— Ce a spus Furuki? întrebă Malko intrigat.

— Că le mulţumeşte, zise interpretul, că este mândru să lupte pentru Sekigun.

În hol fu adus ceai cald pentru toată lumea. Malko îl bău bucuros. Tensiunea începea să-l cuprindă şi pe el. Toată lumea era nervoasă şi irascibilă. Un american şi un japonez începură un schimb de cuvinte lipsit de orice amabilitate. Nimeni nu ştia ce avea să se întâmple…

— Chiar nu putem să mergem să-i luăm la întrebări? oftă Milton Brabeck.

— Numai dacă aţi fi omul invizibil, spuse Malko şi încă…

Se produse o animaţie în parking şi două minute mai târziu prefectul poliţiei veni cu un petic de hârtie în mână:

— Vor ca un elicopter, doar cu echipajul la bord, să aterizeze pe acoperişul ambasadei peste o jumătate de oră, anunţă el.

Capitolul III

William Loward şi Tom Otaku apărură la rândul lor. Americanul veni direct spre Malko.

— Japonezii întreabă dacă sunteţi de acord cu elicopterul. Malko îşi spuse că nu exista nici un motiv de refuz la punctul la care ajunseseră. Ambasada era situată în centrul oraşului Tokyo, o zonă urbană enormă. Unde voiau ei să ajungă?

— Faceţi ce vă spun ei!

William Loward îl luă de braţ pe Malko.

— Veniţi să vă odihniţi puţin în Cadillac! Imediat veţi avea nevoie de toată energia, ca şi de un pic de şansă.

*

* *

„Vloof-vloof”-ul elicopterului deja nu se mai auzea. Din cauza ceţii, el trebuise să se învârtească zece minute înainte să poată să aterizeze pe acoperişul plat al ambasadei americane. La bord nu erau decât pilotul şi copilotul neînarmaţi aşa cum ceruseră teroriştii. Tensiunea crescu brusc printre cei care aşteptau. Barajele poliţiei întorceau din drum chiar şi taxiurile destinate hotelului *Okura* al cărui director începea să blesteme pe abominabilii terorişti.

Mai multe elicoptere ale poliţiei şi armatei brăzdau cerul oraşului Tokyo deasupra ceţii, gata să ia urma aparatului teroriştilor, de îndată ce acesta şi-ar fi luat zborul.

Malko, în picioare, în parking, în mijlocul oficialităţilor, ridică ochii spre fereastra luminată. Perdeaua fusese dată într-o parte şi o hârtie împăturită căzu jos. Japonezii se grăbiră să o ridice. Furuki aştepta în Cadillac sub ameninţarea revolverelor „gorilelor”, prevenit că, la prima încercare de a-i păcăli, va fi ucis.

Tom Otaku, plecat după noutăţi, reveni la Malko.

— Iată propunerea! anunţă el. Vor trimite pe unul de-al lor pentru a face o recunoaştere a locurilor. Dacă totul va fi în regulă, ne vor face un semn ca să evacuăm TOTALMENTE ambasada. Ei vor înainta spre acoperiş lăsând pe ostatici în birou. Nu-l vor lua cu ei decât pe ambasador. În momentul în care vor fi instalaţi în elicopter, vor trage un foc în aer. Dumneavoastră veţi veni atunci cu Furuki. Schimbul se va face

atunci, dl. Henderson contra Furuki. Dacă lucrurile nu se desfăşoară cum s-a convenit, ambasada va sări în aer. Ei au grenade explozive şi elicopterul are plinul făcut. Dacă rotorul se opreşte, la rândul lor aruncă totul în aer…

Malko îşi simţi stomacul strângându-se. Era „ruleta rusă” în variantă niponă.

Odată aflat pe acoperiş, era la discreţia teroriştilor, dar nu avea altă alegere.

O jumătate de duzină de funcţionari CIA, mai mulţi funcţionari americani ai Departamentului de Stat sorbeau cuvintele japonezului, cu pumnii strânşi în fundul buzunarelor. Dacă teroriştii ar fi dat ordin ca prefectul poliţiei să-şi dea chiloţii jos şi să danseze, ei ar fi trebuit să execute sau să scape de această umilinţă printr-un onorabil harakiri.

Era deprimant.

— Şi pe urmă? întrebă el.

Ochii minusculi ai lui Tom Otaku se micşorară încă şi mai mult.

— Nu ştim. Cei doi piloţi ai elicopterului sunt voluntari şi, atât timp cât nu vor fi în afara oricărui pericol, trebuie să fim foarte prudenţi.

— Bine! zise Malko. Să mergem acolo.

Tom Otaku se apropie mai mult, vizibil nervos.

— Sir! spuse el. Vă atrag atenţia asupra faptului că, după ce dl. Henderson va fi liber, vor mai rămâne încă doi cetăţeni japonezi în acel aparat. N-ar trebui să…

Se temea ca nu cumva „gorilele” „Special Operation Division” să nu-şi dea frâu liber instinctelor. Malko îl linişti.

— Nu vă fie teamă. Noi vrem să-l recuperăm pe Furuki viu, dacă este posibil.

Focul de armă făcu să tresară pe toată lumea. Ţipete surescitate izbucniră de la ferestrele hotelului. Malko ridică ochii şi distinse acoperişul ambasadei. Ceaţa se îndesise brusc. Domnea o linişte de moarte tulburată doar de zgomotul produs de elicopter.

Malko inspiră profund.

— Să mergem acolo!

Reţinându-şi răsuflarea, zeci de poliţişti pândeau din penumbră. La ordinul teroriştilor toate proiectoarele care luminau faţada ambasadei trebuiră stinse. Malko pătrunse primul în ambasadă, urmat de cele şase gorile care-l înconjurau pe Furuki şi de interpretul japonez care ar fi preferat să fie oriunde

altundeva. Urcară încet scara. Una dintre gorile ducea servieta neagră ce conţinea cei cinci sute de mii de dolari în bancnote de câte o sută. Poarta biroului era închisă. Continuară să urce pe scară. După etajul al doilea, scara se îngusta foarte mult. Uşa care dădea spre acoperiş era deschisă şi pe acolo se strecura un vânt glacial. Malko pătrunse acolo primul.

Huruitul elicopterului îl asurzi imediat ce pătrunse pe acoperişul terasă. Rotorul marelui aparat producea un curent puternic. Malko se opri cu toţi muşchii încordaţi. Pe terasă nu era nimeni, dar poarta rectangulară a elicopterului era deschisă. Un japonez era aşezat pe podeaua aparatului, cu picioarele atârnate, cu un pistol mitralieră în mâini, cu faţa mascată de un ciorap de femeie, ceea ce îi dădea un aer grotesc.

„Gorilele" pătrunseră la rândul lor, încadrându-l pe Furuki. Acesta nu era, din nou, în apele lui. Malko avansă singur spre elicopter.

Când nu fu decât la un metru de elicopter, cu părul vâlvoi din cauza suflului rotorului, se opri. El distinse mai multe siluete în aparat. Îi făcu semn interpretului să vină la el. Japonezul cu arma îl fixa cu privirea fără să se mişte.

Translatorul veni lângă el.

— Întrebaţi-l unde este ambasadorul, spuse Malko. Interpretul execută ordinul, ţipând din cauza vacarmului. Imediat, apăru fata cu ochii bulbucaţi, în timp ce complicele ei dispăru în interiorul elicopterului. Ea sări jos. Malko îşi spuse că, îmbrăcată în vesta de pânză, probabil tremura. Complicele ei purta un palton, dar ea nu părea să sufere de frig.

Cu faţa dură, cu un pistol automat în mâna dreaptă, ea înaintă spre Malko. Îl măsură din cap până-n picioare cu aroganţă.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Engleza sa era peltică, dar asta nu-l făcu pe Malko să râdă.

— Asta nu are nici o importanţă, spuse el. Sunt însărcinat să vi-l predau pe Furuki în schimbul lui Roy Henderson. Ceilalţi ostatici sunt sănătoşi şi nevătămaţi?

— Da! spuse ea. Aveţi banii?

— Da! spuse Malko.

Terorista privi în direcţia gorilelor şi exclamă:

— Dar el e rănit!

— Este un accident fără gravitate, spuse Malko.

Hiroko nu mai insistă. Cu o voce seacă, ordonă:

— Daţi-mi banii!

Malko se întoarse şi-i făcu semn gorilei care aduce tezaurul să se apropie. Malko luă servieta din mâna acestuia şi o întinse japonezei. Aceasta i-o smulse din mână şi o aruncă în spatele ei în interiorul elicopterului. Imediat, japonezul cu faţa mascată se ghemui, deschise servieta şi începu să examineze bancnotele. Malko îşi spuse că acesta era momentul în care nu exista decât un singur terorist în afara câmpului său vizual, dar ar fi trebuit să aibă un plan. Japonezul îi spuse un cuvânt lui Hiroko şi dispăru cu geanta.

Japoneza îl fixă pe Malko.

— Acum, pe Furuki!

Malko nu se mişcă..

— Daţi-l jos – mai întâi pe Roy Henderson.

Ochii bulbucaţi ai fetei aruncară un fulger. Malko era izbit de strălucirea ochilor ei negri, ca şi când ar fi avut o peliculă de lac pe pupilele sale.

— Nu! Îl vom păstra până când vom socoti că suntem în siguranţă.

Malko clătină calm din cap, deşi în sinea lui era încordat.

— Nu o să vi-l predau pe Furuki până ce Roy Henderson nu va părăsi acest elicopter.

Hiroko ţipă agitând pistoletul:

— Sărim cu toţii în aer, dacă trişaţi.

— Nu trişez, ci respect angajamentele, replică Malko.

Japoneza îl fixa cu buzele strânse. Ea era o expresie a urii. Malko îi simţea furia pentru a fi fost contrazisă astfel în faţa complicilor săi. Era capabilă să arunce totul în aer. Îşi aduse aminte cele ce i se povestiseră despre ferocitatea ei. El aşteptă. „Gorilele” care nu puteau urmări conversaţia, simţiră că ceva nu merge cum trebuie şi se strânseră mai mult în jurul lui Furuki. Malko simţea că trebuie să facă ceva pentru a debloca situaţia. Cu riscul de a produce o catastrofă, el strigă pentru a domina zgomotul rotorului:

— Hotărâţi-vă! În caz contrar, coborâm în ambasadă.

El conta pe oboseala nervoasă a teroriştilor după mai mult de două zile de tensiune. A coborî din nou în ambasadă, însemna să reîncepi totul de la zero, de data asta doar cu un ostatic.

Translatorul, cu ochii plini de lacrimi din cauza frigului, încerca să se facă una cu cimentul.

Faţa teroristei era ca de piatră. Fără să-i răspundă direct lui Malko, ea strigă un ordin către complicii săi. Imediat, apăru în

cadrul uşii elicopterului un om de vreo cincizeci de ani cu aerul vizibil epuizat. Era ambasadorul Statelor Unite în Japonia.

Acesta îi adresă un surâs lui Malko.

— Acţionaţi repede, zise el. Nu mai pot. A fost ceva îngrozitor.

Japoneza îndreptă ţeava armei spre diplomat.

— Grăbiţi-vă! ordonă ea, căci, altfel, îl omor. Malko se întoarse şi făcu semn gorilelor. Grupul se apropie. Furuki îşi reluase aerul dispreţuitor. Râdea în timp ce unul dintre americani îi scotea cătuşele. Celelalte cinci gorile, cu armele îndreptate spre el, stăteau nemişcate ca nişte statui, gata să-l masacreze. Malko era îngheţat din cauza frigului şi stresului. Imediat ce fu eliberat, Furuki se plasă în spatele fetei.

El se întoarse cu faţa spre Malko. Acesta-i citi atunci în privire dispreţul şi strania crispare a gurii, ca şi când s-ar fi abţinut să nu plângă. Hiroko îi spuse un singur cuvânt şi el se grăbi să dispară în interiorul elicopterului.

Roy Henderson, ambasadorul, nu se mişcase. Acesta era momentul delicat.

— Înaintaţi spre noi! îi strigă Malko diplomatului. Acesta ezită o fracţiune de secundă până să înceapă să parcurgă cei câţiva metri care-l separau de gorile. Rotorul îşi continua zgomotul lui regulat acoperind cuvintele şi toate celelalte zgomote.

Gorilele începură să se retragă încet, fără să-şi ia privirea de la elicopter. Două dintre ele se plasară între aparat şi diplomat, făcând un paravan din corpurile lor.

Malko rămase faţă-n faţă cu Hiroko. Avea impresia că îmbătrânise cu douăzeci de ani în aceste zece minute.

— Acum totul este în regulă, spuse el.

Hiroko ştia oare că o mitralieră instalată pe acoperişul hotelului *Okura* era îndreptată spre elicopter pentru eventualitatea unei încercări de a trişa în ultimele secunde? Ea îl măsură pe Malko încet şi apoi, fără să spună nici un cuvânt, se retrase în elicopter.

— Armata Roşie va lovi unde şi când va dori, până la completa zdrobire a capitalismului, strigă ea.

Dispăru în interiorul aparatului şi turaţia rotorului începu să crească. Elicopterul tremură din încheieturi şi imediat începu să se ridice uşor, apoi plecă dintr-odată. Malko, cu mâinile în buzunar, îl privi dispărând în ceaţa care reacoperea oraşul Tokyo. Nu se mai văzură, în curând, decât luminile de poziţie, apoi nu se mai văzu nimic. Imediat, Malko se întoarse şi văzu că

ambasadorul dispăruse. Nu mai erau acolo cu el decât Chris Jones şi Milton Brabeck. Jos era o agitaţie de nedescris. Începea vânătoarea.

*

* *

Roy Henderson plângea cufundat într-un fotoliu din biroul primului consilier, în mijlocul unei larme de parcă sosea sfârşitul lumii. Poliţiştii puseseră stăpânire pe biroul ambasadorului pentru a-l percheziţiona în amănunţime în vederea căutării de indicii. Malko, încă asurzit de zgomotul elicopterului, fu înconjurat de un grup zgomotos şi prietenos.
Un japonez vârstnic, prefectul oraşului Tokyo, nu contenea cu plecăciunile, ca şi când Malko ar fi fost însuşi împăratul.

— El spune că aţi fost fantastic, traduse Tom Otaku.

Afară poliţiştii trimiteau cu frenezie mesaje prin radio. Primii jurnalişti îşi croiau drum prin mulţimea, de poliţişti. Un camion al NHK se instală în parking. Chris Jones se aplecă spre urechea lui Malko:

— Ai dracului! De data asta ne-au făcut-o…

Tom Otaku, care auzise discuţia, arboră pe faţa lui rotundă un surâs încrezător.

— Toţi poliţiştii din oraş sunt pe urmele lor. Douăzeci şi cinci de elicoptere patrulează deasupra oraşului. Sunt alertate şi radarele militare.

Tensiunea descreştea brusc. Lui Malko îi era greu să-şi ţină ochii deschişi din cauza oboselii acumulate pe drum, din cauza probei cu Hiroko şi a tumultului care-l înconjura.

— Sunt sigur că-i puteam termina, zise Milton Brabeck. Nu erau decât trei, în timp ce noi eram şase.

— Nu! zise Malko.

Un civil trecu prin mulţime venind direct spre el, cu mâna întinsă.

— Mulţumesc! spuse acesta. Aţi fost formidabil. Eu mă numesc Al Borzoi şi sunt ataşatul militar.

Acesta era un bărbat înalt, puţin cam gras, cu privirea ageră sub pleoapele grele, cu un păr foarte negru, cu un fel de buză de iepure care-i ridica buza superioară. I se vorbise despre el la Washington. Malko ştia despre el că este şeful sucursalei CIA din Tokyo. Urma să aibă de-a face cu el. Borzoi era un bun profesionist şi, în primul rând, unul obişnuit cu acţiunea subversivă.

CIA era la ea acasă în Japonia. Numai în jurul capitalei erau cincisprezece baze americane importante. Japonezii colaborau fără rezerve. Cea mai importantă treabă a CIA era spionarea Chinei – fără intermediari şi supravegherea progresului relaţiilor nipono-ruse.

Al Borzoi îşi mişcă enormul pumn drept aprinzându-şi ţigara, după care suflă fumul cu infinită plăcere.

— Am crezut că aceşti maimuţoi or să vă omoare, spuse el.

Malko nu mai putea. Se scuză rapid şi-l căută din ochi pe William Lowell.

— Vă rog să daţi ordin să mă ducă la hotel, spuse el. Altfel presimt că acest episod va mai face o victimă.

Nu avea chef nici măcar să urmărească vânătoarea elicopterului. Era cât pe ce să adoarmă în pernele Cadillacului, după ce-şi croise drum prin mulţimea care asedia ambasada.

Şoferul se instală la volan şi demarară precedaţi de o maşină a poliţiei.

*

* *

Pilonii metalici, balizaţi de luminile roşii ale antenelor radio ale ministerului de interne, ieşiră din ceaţă. Elicopterul zbura, razant cu acoperişurile după decolarea sa de pe acoperişul ambasadei. Nu-i trebui mai mult de un minut pentru a parcurge doi kilometri,

— Coboară! ordonă Hiroko pilotului.

Survolau cartierul ministerelor de lângă Hibaya Park, marea esplanadă din plin centrul oraşului Tokyo, aflată alături de cele o sută zece hectare ale Palatului Imperial cultivat cu boglari, singurul spaţiu verde cruţat de beton. În faţă se distingeau luminile construcţiilor moderne care împrejmuiau Hibaya Dori Avenue. Pe partea cealaltă era Ginza – cartierul barurilor şi buticurilor. Elicopterul alunecă spre peluzele Hibaya Park. Pilotul abia dacă vedea ceva. Fu cât pe ce să aterizeze pe una din numeroasele alei care tăiau parcul, atinse uşor nişte pomi şi se puse pe pământ cu o scuturătură brutală. Ceaţa era atât de deasă încât abia se distingeau clădirile înalte de pe Hibaya Dori, care erau doar la o depărtare de trei sute de metri. Doar panoul publicitar scris cu roşu al QANTAS de Ta Hibaya Corner se distingea din ceaţă.

— Coborâţi! strigă Hiroko.

Cei trei japonezi ascultară.

Hiroko îndreptă pistolul său Beretta spre spatele pilotului şi

apăsă pe trăgaci. Fără să se oprească, îndreptă arma asupra copilotului, trăgând până când încărcătorul se goli. Corpurile celor doi oameni se chirciră asupra comenzilor.

Hiroko sări jos. Ea nu-şi putea permite asumarea nici unui risc. Dacă rămâneau în viaţă, cei doi piloţi puteau semnala poziţia lor.

Cei patru terorişti plecară în fugă spre maşina lor – un Datsun crem – parcată aproape de *Hibaya Library* cu trei zile în urmă, neştiind până la ce punct ceaţa favoriza proiectele lor. Hiroko deschise portierele. Îşi puseră armele în portbagaj şi se înghesuiră în maşină. Furuki se aşezase în spate fără să spună nici un cuvânt. Nu se mai vedea elicopterul. Motorul porni numaidecât şi plecară de-a curmezişul lui Hibaya Park pentru a ajunge pe Ushidori Dori care urca spre nord de-a lungul pomilor care împrejmuiau palatul imperial.

Poliţia nu organizase baraje peste tot în această aglomerare urbană de douăzeci şi cinci de milioane de locuitori.,

Lui Hiroko, cu servieta plină cu cinci sute de mii de dolari pe genunchi, îi venea să ţipe de bucurie. Prin retrovizor, ea căută privirea lui Furuki. Era grăbită să se întâlnească cu el în bârlogul lor pentru a-şi potoli ura.

Capitolul IV

Tom Otaku – şeful luptei antitero – îmbrăcat în pardesiul lui bleu, contempla cu tristeţe elicopterul puternic luminat de proiectoarele mobile ale maşinilor poliţiei. O ambulanţă ridicase pe cei doi piloţi. Unul dintre ei mai respira şi mai exista o şansă minimă de a fi salvat. Urletul sirenei se îndepărta. Malko îşi stăpâni un frison cauzat de frig şi oboseală. Atunci când Cadillacul se pregătea să pătrundă sub peronul hotelului *Imperial* aparatul de radio de la bord branşat pe frecvenţa poliţiei, anunţase aterizarea elicopterului. Aparatul fusese reperat de către un poliţist cu grad inferior în centrul Hibaya Park aproape de Hibaya Dori.

— Am instalat baraje peste tot, îl anunţă pe Malko, Tom Otaku.

Efectiv, toţi poliţiştii din Tokyo erau pe urmele teroriştilor. Prin ceaţă se distingeau cele cinci etaje ale imobilului din cărămidă roşie a direcţiei generale a poliţiei. Teroriştii nu erau lipsiţi de îndrăzneală. Tokyo, însă, era un oraş imens. Poliţia ignora modul cum fugiseră din Hibaya Park. Exista o intrare de metrou la trei sute de metri de locul unde aterizase elicopterul pe Hibaya Dori. Malko preferă să nu-şi exteriorizeze îndoielile. Hiroko era căutată de mai bine de doi ani, fără nici un rezultat. Asta însemna că se organizase perfect în clandestinitate.

El decise că era cazul să plece şi strânse mâna grăsuţă a şefului Kohan-ului. Japonezul execută o temenea superbă care dură până ce Malko se aşeză în lunga limuzină. Nu erau decât trei sute de metri până la *Imperial.* Avea impresia că avea plumb lipit de tălpi. Simţea că i se bloca creierul. Mâine urma o nouă zi. El ştia că misiunea sa la Tokyo abia începea, dar nu avea habar cum o să se termine.

Luptă să nu adoarmă în timpul acelui scurt traseu.

Holul imens al *Imperial*-ului era pustiu. Japonezii se culcau odată cu găinile. Malko descoperi cu uimire că bagajele sale erau la locul lor. El regretă vechiul *Imperial,* cel care fusese demolat şi care avea mai mult farmec decât acest imens caravanserai. O recepţioneră în fustă mini şi cu mănuşi albe îi deschise uşa liftului. Malko urcă rapid la etajul paisprezece. În afara kimonoului bleu aşezat pe pat, ai fi putut crede că te afli oriunde în lume. Chemă centralista hotelului:

— Să nu fiu trezit sub nici un pretext. Chiar dacă este cutremur de pământ!

Adormind, se gândi la ochii plini de spaimă ai lui Furuki. Unde o fi el oare acum?

*

* *

Malko se deşteptă tresărind. Patul se mişca. La început crezu că este vorba de un coşmar. Se ridică şi se privi în oglinda din faţa patului. Acum, că stătea nemişcat, reflexul ei se mişca, la fel ca peretele, şifonierul şi peretele despărţitor care emiseră nişte zgomote sinistre. Patul lui Malko fu scuturat ca de o mână invizibilă. Treaba devenea neliniştitoare. Se repezi la telefon şi chemă centrala.

— Se petrec lucruri stranii, anunţă el.

— Este un cutremur de pământ de gradul 4, Sir, îi răspunse vocea placidă a centralistei, ca şi când i-ar fi comunicat ora exactă. Patul continuă să mai vibreze puţin, până ce încetă orice mişcare. Malko, treaz de-a binelea, îşi aminti de ordinul pe care-l dăduse înainte de a se culca. Centralista, la fel ca cea mai mare parte dintre japonezi, total lipsită de umor, executase ordinul.

— Cât de puternic trebuie să fie cutremurul pentru a fi distrus hotelul? întrebă el politicos.

— De gradul 7, răspunse centralista fără cea mai mică tulburare în voce.

Spre uşurarea sa, Malko nu ştia că la Tokyo era cel puţin un cutremur pe lună. Distrus în proporţie de 90% în 1945, oraşul fusese reconstruit pentru a rezista la cutremure. Temeliile imobilelor se înfundau la cinci etaje sub pământ, ceea ce transformase Tokyo într-o gigantică termitieră.

Se auziră lovituri puternice în uşă. Malko se duse să deschidă şi văzu privirea buimacă a lui Chris Jones.

— Ce se petrece? întrebă americanul. Totul se mişcă.

— Este un cutremur de gradul 4, spuse Malko pe un ton liniştitor.

Crezu că „gorila” o să se dezintegreze pe loc. Acesta se întoarse murmurând cuvinte neînţelese.

Malko se culcă şi adormi imediat la loc. Probabil că acest cutremur îi trezise, de asemenea, pe Hiroko şi banda ei. Se mângâie la gândul că, poate a doua zi, când se va trezi, va auzi despre arestarea lor, fără însă să-şi facă prea mari iluzii în acest sens.

*

* *

Biroul lui Al Borzoi era curat ca o cameră de spital, fără nici o hârtie, fără nici un tablou, nimic personal. Americanul avea obsesia „fugilor”.

Cei cinci ani petrecuţi în buildingul de la Langley unde se ardeau chiar şi panglicile de maşină folosite, îl marcaseră iremediabil. De altfel, CIA avea cultul secretului. Toţi agenţii erau mereu indexaţi sub nume de cod, chiar şi în documentele Top-Secret. Cel al lui Malko era Warlord, din cauza originii sale.

Albert Borzoi însă, lăsa case „officers-ilor” lui manipularea agenţilor sau informatorilor. Ideea lui fixă era sinteza. Analist prin formare, el îşi manifestase, dispreţul profund faţă de oamenii Diviziei Planuri, devenită în ’73, Divizia Operaţiunilor, din care Malko făcea parte.

În cazul acesta, recunoştinţa lua locul dispreţului. El ceruse chiar o cafetieră şi două ceşti.

Cafeaua japoneză era chiar mai rea decât cea americană. Malko golise cafetiera şi încă trebuia să facă un efort pentru a urmări conversaţia. Viaţa îşi reluase cursul în mica ambasadă. Fusese schimbat chiar şi tapetul murdar de sânge de pe scară. Totuşi, şeful sucursalei CIA din Tokyo, după trei zile de kidnapping, era atât de epuizat, încât abia putea să-şi ţină ochii deschişi. El ţinuse să-şi reia numaidecât atribuţiile.

— Japonezii vor avea probleme în a-i găsi, spuse el. Cred, însă, că vor izbuti în cele din urmă. Japonezii au pus în funcţiune un calculator pentru a urmări acest caz şi a face sinteza tuturor elementelor pe care le au la dispoziţie.

Din momentul în care venea vorba de calculator, Al Borzoi lua aerul lacon al unui obsedat sexual în faţa lui Raquel Welsh. Cu trăsăturile lui placide, avea aerul unui mare buldog bonom vorbind cu ochii aţintiţi când spre tavan, când spre interlocutor, dând impresia falsă că este continuu plictisit. Malko ştia însă e era vorba despre un profesionist excelent care, după stagiul petrecut în Japonia, va dobândi un post înalt în CIA.

— Chiar dacă japonezii nu-i găsesc, treaba îmi revine mie, remarcă Malko. Al Borzoi îşi frecă obrazul cu un aer adormit şi încurcat.

— Da, desigur, spuse el, fără entuziasm.

Era informat despre misiunea lui Malko la Tokyo, fără a o aproba însă.

— Am abordat subiectul în această dimineaţă la telefon cu Tom Otaku, spuse el. Japonezii nu sunt foarte entuziasmaţi referitor la prezenţa dumneavoastră la Tokyo. Cunoaşteţi susceptibilitatea lor în privinţa legalităţii. Desigur, ei colaborează cu noi dar nu le place să vadă străini înarmaţi plimbându-se pe aici pentru misiuni, să zicem, paralele.

— Dacă doriţi, eu pot să plec cu primul avion, propuse Malko.

Borzoi îl fixă, cu capul uşor într-o parte, apoi îşi scutură ţigara.

— Nu, nu, desigur, zise el. Trebuie recuperat acest Furuki, dar acţionând cu tact. A trebuit să-i promit lui Otaku că cei şase agenţi veniţi să-l însoţească pe Furuki vor pleca mâine.

— Vă mulţumesc, spuse Malko, ironic.

Absenţa lui Chris Jones şi Milton Brabeck putea crea probleme în anumite cazuri. Din fericire, îi mai rămânea pistolul extraplat şi bineînţeles, toată poliţia japoneză, care părea că nu apreciază pe onorabilii agenţi ai CIA, chiar dacă aveau o origine la fel de înaltă ca şi un autentic samurai.

— Kohan-ul totuşi ar trebui să aibă să-mi comunice unele informaţii, remarcă Malko. Au trecut trei ani de când Sekigun bântuie în Japonia.

Americanul clătină din cap.

— Nu prea mare lucru. Ei nu au reuşit niciodată să penetreze aceste reţele de extremă stângă. Membrii acestora se cunosc între ei de la universitate, sunt puţin numeroşi şi foarte suspicioşi şi, în plus, se urăsc între ei. Există organizaţiile „Fang”, „Wu”, „Sekigun”, aflate în rivalitate, toate asiatice.

Pentru această lovitură, ei nu ştiu nici măcar de unde au făcut rost de pistoale-mitralieră. Contrabanda cu arme este ca şi inexistentă la Tokyo. Nici în lumea interlopă nu se găsesc din astea. Eu am stat trei zile cu ei şi le-am văzut armele. Erau pistoale-mitralieră israeliene Uzi şi grenade sovietice.

Malko făcu un efort pentru a-şi stăpâni un căscat. Toate acestea nu erau deloc încurajatoare. El spera la un ajutor mai rare din partea CIA de la Tokyo.

— Dar dumneavoastră v-aţi ocupat de Sekigun?

Al Borzoi păru şi mai adormit.

— Practic, nu. Am articole din presă şi rapoartele poliţiei japoneze, unde nu se vorbeşte nimic despre această problemă, în afara tipilor care au fost deja arestaţi. Japonezii îmi dau tot ce au, ceea ce nu duce prea departe.

— În orice caz, eu am ordin să-l recuperez pe Furuki în viaţă şi

cât se poate de urgent, spuse Malko. Dosarul lui vă va parveni mâine, cu fotocopii ale documentelor găsite asupra lui – un plan de distrugere de întreprinderi. El avea asupra lui o scrisoare de la Hiroko adresată membrilor Sekigun din Statele Unite, în care anunţa viitoarea sa sosire. FBI-ul n-a avut timp să-l facă să vorbească pe Furuki şi să identifice reţeaua sa de susţinere americană. Lui Furuki îi era frică. Hiroko a vrut probabil să-l recupereze pur şi simplu ca să nu vorbească, pentru a-l lichida.

Al Borzoi se juca cu buza sa superioară deformată.

— Da! Cu ea, orice este posibil. Dacă aţi fi văzut ce i-a putut face acelei biete fete în birou! — un carnagiu. Simţeam că avea o poftă nebună să ne omoare, aşa, din sadism. Este o ţicnită cu ochi de broască. Se pare că boala de care suferă îi dă călduri tot timpul. Era cât pe ce să murim de frig…

— Ascultaţi! zise Malko. Hiroko şi complicii ei au nevoie de arme, de paşapoarte, de sponsorizare. Trebuie să existe o cale să se ajungă la ei.

— Kohan-ul nu a reuşit această performanţă, remarcă cu tristeţe Borzoi. Totuşi sunt foarte bine organizaţi…

Malko privi faţada albă a hotelului *Okura* de vizavi gândindu-se cum să facă să înlăture nepăsarea lui Borzoi.

— Există poate alte mijloace decât Kohan-ul, sugeră el. Dumneavoastră nu aveţi informatori?

Americanul, cu un picior peste braţul fotoliului, părea să gândească profund, sau să moţăie. Era greu de făcut o diferenţiere. În final, ei deschise ochii.

— Există totuşi cineva care ne-ar putea ajuta. Un băiat care a adus multe servicii sucursalei.

— Cine?

— Max Sharon, un jurnalist. El lucra în calitate de corespondent la Delaware. Noi i-am plătit mai multe sejururi în Coreea în timpul războiului ca să scrie despre unele istorii care ne interesau. În cele din urmă, a rămas la Tokyo şi are multe relaţii. Ne face în continuare unele servicii şi, în schimb, noi îl ajutăm. Cred că el…

Era ceea ce CIA numea un „dezinformator”, un jurnalist aparent independent, făcând astfel încât să pară adevărate anumite istorii fabricate sau „orientate”. Ruşii aveau şi ei din aceştia.

— Unde-l pot găsi pe Max Sharon? întrebă Malko.

Borzoi se ridică greoi.

— Biroul său este la capătul lui Ginza, foarte aproape de hotelul dumneavoastră. Am să-i telefonez. Mergeţi să-l vizitaţi în după amiaza aceasta!

— Apropo! zise Malko. Eu nu vorbesc japoneza…

— Tom Otaku o să…

— Dumneavoastră nu aveţi pe cineva de care să vă puteţi dispensa? sugeră Malko.

Al Borzoi recăzu într-o adâncă reflecţie şi răspunse câteva secunde mai târziu, cu o strălucire de ştrengar în ochii castanii:

— Da! Este o fată care mi-a adus, de asemenea, unele servicii – o taxi-girl pe care am folosit-o pentru a „încălzi” anumiţi clienţi.

Văzând expresia feţei lui Malko, surâse:

— Atenţie: Kuniko cere cincizeci de mii de yeni pentru două ore de companie. Ea lucrează în barul cel mai scump din Tokyo, *Hawa,* frecventat exclusiv de oameni din aristocraţia Japoniei şi să nu credeţi că această meserie este dezonorantă. Despre o taxi-girl nu se poate spune că este o prostituată. Bineînţeles că uneori poţi să cazi în ispită, dar în cazul lui Kuniko, riscaţi să plătiţi greutatea ei în aur.

La Tokyo erau înregistrate – *grosso modo* – douăsprezece mii de baruri. În momentul în care un japonez avea sufletul greu şi câţiva yeni, el se pierdea într-unul din nenumăratele baruri minuscule de pe Ginza sau Shinjuku pentru a petrece o oră sau două în compania unui micro whisky şi a unei taxi-girl…

— Una peste alta, Kuniko a dumneavoastră este o gheişă, spuse Malko.

Borzoi aprobă din cap:

— Foarte adevărat! O gheişă din aur masiv, cu un venit aproximativ de un milion de *yeni* pe lună, Mercedes 450 ST decapotabil. O să vă dea mâna în seara aceasta ca să faceţi cunoştinţă. Pentru rest, notele dumneavoastră de cheltuieli nu vor fi suficiente.

— Credeţi că ea va colabora?

De data aceasta, Borzoi râse cu poftă.

— Ştiţi care-i porecla ei? „Bukki”.

— Ce înseamnă asta?

— „Bani”… în japoneză. Am să vă dau un bilet pentru ea. O să vedeţi pe urmă ce vă cere.

El se aşeză la birou, scoase o carte de vizită şi scrise în caractere japoneze. Vorbea şi scria perfect în această limbă, după şase ani de lucru. Malko băgă în buzunar cartea de vizită.

Albert Borzoi îl conduse până la parterul ambasadei. Milton Brabeck şi Chris Jones moţăiau în fotolii şi le venea greu să se scoale.

Albert Borzoi îi şopti, vizibil preocupat lui, Malko:

— Eu înţeleg preocuparea Diviziei Operaţiuni, dar nu putem crea un incident cu japonezii. Dacă aflaţi ceva privitor la Furuki prin intermediul lui Max Sharon, transmiteţi imediat informaţia lui Tom Otaku. Aveţi numărul telefonului său direct. El este foarte eficient.

Malko îi spuse că el n-ar omorî nici măcar o muscă fără să-i comunice şefului Kohan-ului. Cele două gorile se apropiară de el şi-l întrebară:

— Plecăm acasă? întrebă Milton Brabeck, plin de speranţă.

Nu-i plăceau cutremurele.

— Voi plecaţi, eu rămân.

— Dumneavoastră aveţi parte de gheişe şi de masaj glumi Milton, mereu lipsit de respect.

— Nu mă gândesc decât la asta, spuse Malko, fără să surâdă.

*

* *

Când telefonul sună, Malko avu impresia că era şapte dimineaţa. Se întorsese la *Imperial* şi se culcase imediat. O voce de femeie întrebă:

— Prinţul Malko Linge?

Era o voce dulce, timidă, pe care Malko o recunosc imediat cu un şoc agreabil:

— Nancy! Ce mai faci?

Amintirea formelor somptuoase ale stewardesei Nancy Younglove îl trezi imediat. Îşi privi ceasul. Era ora şapte seara.

— Cum se face că mi-aţi recunoscut vocea imediat, întrebă ea.

— Am o ureche foarte bună şi în acelaşi timp mi-e o foame de lup, zise Malko. Pot să vă invit la cină?

— Accept cu plăcere, spuse ea. Am urmărit totul... schimbul la radio. Era înspăimântător şi... mă gândeam la dumneavoastră. O să-mi povestiţi?

— S-a făcut! afirmă Malko. Unde sunteţi?

— La *Dai-Ichi,* aproape de aici.

El închise telefonul după ce fixaseră întâlnirea pentru ora opt. Era imposibil s-o vezi pe frumoasa Kuniko înainte de ora zece seara. În ceea ce-l privea pe Max Sharon, acesta lipse din Tokyo, urmând să se întoarcă a doua zi.

*

* *

Furuki îşi strânse dinţii din toate puterile pentru ca aceştia să nu clănţăne. Frigul era muşcător şi el era legat de un stâlp a verandei micii case de lemn, în faţa unei grădini *zen* impecabil îngrijită, presărată cu pietricele albe. Umezeala rece îi pătrundea până la oase.

Casa era înconjurată de ziduri înalte şi era izolată. Ea aparţinea unor oameni plecaţi pentru o perioadă de trei ani care o închiriaseră unei persoane sub nume fals care acţiona pentru Sekigun. Era o locuinţă veche, tipic japoneză, cu pereţi culisanţi din lemn, fără încălzire, aproape fără mobilă, cu o mică grădină interioară, ascunsă pe o stradă foarte îngustă, fără trotuare, din cartierul Ueno.

Hiroko şi acoliţii ei nu ieşeau niciodată fără un motiv foarte serios. Aprovizionarea era asigurată de membri ai Sekigun recunoscuţi de poliţie. Hiroko avea în subordine vreo douăzeci le activişti fanatici, cea mai mare parte foarte tineri.

— Ko! chemă Furuki.

Acesta, japonezul mustăcios care participase la atacul împotriva ambasadei SUA, era singurul care îndrăznise să-i arata oarecare simpatie.

Hiroko îl bătuse timp de o oră în zori, după ce-i înfundase în gură un prosop muiat în ceai, cu o nuia lungă şi subţire de bambus, insistând asupra sexului şi testiculelor, cu privirea tulbure, ca şi când ar fi încercat o plăcere sexuală. La fiecare lovitură Furuki îşi muşca buzele ca să nu ţipe. La următoarea lovitură, durerea era mai mare. El urinase involuntar din cauza durerii şi Hiroko al cărui blue jeans era împroşcat, îl ameninţase că îl castrează dacă mai face o dată.

Ko nu auzise sau nu voise să audă. Panourile continuau să rămână închise. Furuki se gândea la relativa căldură care domnea în interior. Pielea lui era violetă de frig şi sexul chircit ca un crevete mort.

Totul începuse în ajun printr-o convenţie amicală cu cei trei membri ai comandoului. Apoi, puţin câte puţin, totul se schimbase: Hiroko devenise mai incisivă, apoi dispreţuitoare, arţăgoasă, bănuitoare, cerându-i lui Furuki, cu un aer complice, să-şi mărturisească greşelile. Nenorocitul repetase că arestarea sa fusese fructul hazardului, că nu recunoscuse nimic. Hiroko nu-l crezuse, deşi FBI-ul nu publicase nimic din mărturiile lui

parţiale.

— Dacă eşti într-adevăr nevinovat, proclamase în final Hiroko, trebuie să te supui regulilor interogatoriului revoluţionar.

Sub privirile pline de dispreţ ale lui Ko şi Jinzo, Furuki acceptase să se dezbrace şi să fie legat de stâlpul verandei, crezând că e vorba de un simulacru din cele după care Hiroko se dădea în vânt. Acum însă îi era frică. Jocul mersese prea departe. Dimineaţa, petrecută legat de stâlp, fusese înspăimântătoare. Furuki se stăpânise cu greu să nu urle pentru a nu-i dezlănţui furia lui Hiroko. Sforile îi intraseră în carne şi încheieturile i se umflaseră. Vârfurile degetelor erau albăstrii şi murea de foame.

Uşa se deschise încet. Hiroko se apropie de Furuki. Acesta se stăpâni să nu strige după ajutor. Era aproape de ora patru şi se înserase. Ea venea ca să-l elibereze.

Îmbrăcată cu blue jeanşi şi cu o cămaşă de pânză insensibilă la frig, japoneza se aşeză în faţa lui Furuki, cu privirea ochilor ei bulbucaţi de nepătruns.

— Tu ai strigat? întrebă ea.

— Da! spuse el cu umilinţă. Voiam să te rog să mă dezlegi.

O luminiţă de cruzime bucuroasă îi lumină ochii de broască!

— Trebuie mai întâi să-mi spui ce le-ai mărturisit americanilor.

— Nu am mărturisit nimic, repetă Furuki. Îţi jur.

Ea îl pălmui cu brutalitate de două ori, cu toată puterea! Ochii îi ieşeau şi mai tare din orbite.

— Nenorocitule, îi spuse ea cu o voce stăpânită. Ştiu că minţi. Omul care te-a adus aici este încă la Tokyo. Sunt sigură că mă caută. Tu m-ai trădat.

Retrăgându-se, începu să-l lovească cu picioarele. Neputându-se proteja, Furuki începu să ţipe de durere. La un moment dat, obosită, Hiroko încetă să-l mai lovească, dar Furuki simţea că nu este decât o pauză. Vrând s-o calmeze, îi spuse:

— El mă caută pe mine, nu pe tine.

— De unde ştii tu? întrebă, cu răceală, japoneza.

Furuki smiorcăi bolnav de frică şi de durere:

— L-am auzit eu. Ei credeau că nu înţeleg engleza. Spuneau, în avion fiind, că trebuie să mă recupereze cu orice preţ, că nu trebuie să mă lase în Japonia. Le este frică de tine, Hiroko.

Japoneza îi aruncă o privire teribilă.

— Au dreptate, spuse ea plină de mândrie. Dar dacă vor să te prindă cu atâta ardoare, înseamnă că tu deja ai început să trădezi. Ei speră că vei continua pe linia asta. Nu-i aşa, Furuki-

san?

— Nu! Este fals! urlă tânărul japonez. Este fals!

Hiroko clătină din cap.

— Vei sfârşi prin a mărturisi. Acum n-am timp să mă ocup de tine, dar o să te fac să vorbeşti.

Se întoarse şi reintră în casă, în ciuda rugăminţilor lui Furuki, sigură de două lucruri: că Furuki trădase şi că omul blond care condusese schimbul de ostatici o căuta.

Ea trebuia să lovească prima.

Capitolul V

— Încercarea aceasta trebuie să fi fost teribilă pentru nervii dumneavoastră, murmură Nancy Younglove, înmuind o bucată de *Kobe beef* în apa fiartă din marmita pusă în faţa ei pe masă.

Ea singură golise deja două flacoane de sake.

Fără uniformă, Nancy avea alura unei femei de lume cu corpul încântător. Mâinile sale lungi cu unghiile impecabile şi lungi, vopsite în roşu aprins îl fascinau pe Malko. Purta o rochie din ţesătură de jerseu de mătase neagră, lungă, foarte ajustată pe bust cu un decolteu larg, dar decent vaporoasă de la talie în jos. Reflecta puţin atitudinea ei rezervată cu fulgere trecătoare. Câteodată, mâna ei o atingea pe cea a lui Malko fără ca acesta să ştie dacă era intenţionat. De la începutul cinei, ea nu-i vorbea decât de ostatici, cerând întruna alte detalii. El sfârşi prin a fi puţin vexat.

— Mi-a fost frică, mărturisi Malko. Nebunia îţi produce totdeauna frică. Această Hiroko nu-i în toate minţile. Este dominată de ură, mai ales împotriva femeilor. Ea a masacrat-o pe secretara ambasadei într-un mod abominabil.

Reintroduseră beţişoarele în marmita cu apă fiartă. Restaurantul, numit ca o curiozitate *Mon Cher Tonton,* era pe trei sferturi pustiu. Fuseseră plasaţi într-un colţ la primul etaj, separat printr-un geam mare de o grădină interioară curioasă alcătuită din bambuşi uriaşi, nepotrivită pe această stradă îngustă.

Ca fel de gătit, *Shabu-Shabu* consta în a arunca nenumărate lucruri în apă fiartă, apoi să le înmoi în gălbenuş de ou crud şi să le mănânci cu mult sos de soia. Era păcat să strici *Kobe beef* care costă cincizeci de dolari kilogramul foarte fraged de altfel. Boii erau adăpaţi cu bere şi masaţi înainte de a fi sacrificaţi. Fiartă, carnea îşi mai pierdea puţin din savoare. Malko trebuise să se străduiască foarte tare ca să obţină sare şi piper. Japonezii nu mâncau condimentat. Bucătăria restaurantelor trebuia redusă la strictul necesar pentru că fiecare masă era dotată cu microcuptor cu gaz, ceea ce o făcea să semene cu un cuib de şerpi din cauza ţevilor. Malko înghiţi un gât de sake călduţ şi dulceag. Sub masă, piciorul lui Nancy se sprijinea pe al lui. Se părea că tânăra americană aprecia mult compania lui Malko,

păstrând totuşi o imperceptibilă rezervă curioasă pe care acesta nu şi-o putea explica. Totuşi Nancy Younglove nu avea nimic nici dintr-o cochetă, nici dintr-o prostituată.

Malko plăti douăzeci şi şase de mii de yeni, ceea ce la Paris echivala cu o notă la *Maxim's.* Japonia era cimitirul miliardarilor.

Ei se regăsiră în străzile înguste din Roppongi, Saint-Germain-des-Pres din Tokyo, cu străzi sinuoase fără trotuare, pline de restaurante, baruri şi localuri de noapte, neon peste tot maşini mari mergând sau staţionate şi conduse de japonezi înţepeniţi sau de creaturi fardate şi impasibile.

Malko îşi consultă ceasul cu discreţie. Era ora nouă şi jumătate. În sinea lui decise că Kuniko putea să mai aştepte încă o oră. Oricum, hotelul lui Nancy Younglove, *Dai-Ichi* era pe Ginza, în drumul lui.

— Îmi pare rău, dar am o întâlnire acum imediat, îi explică el tinerei americane. Mi-ar plăcea totuşi să vă conduc la o discotecă, la umbra unei sticle de Dom Perignon, dacă aţi fi de acord să ne vedem după aceea.

— Dacă sunteţi dispus, spuse ea. Mie nu mi-e somn. Se urcară într-un taxi la Roppongi Corner. Era atât de strâmt încât trebuiră să stea înghesuiţi unul în celălalt tot drumul. Ajunşi în faţa lui *Dai-Ichi,* Nancy se întoarse în modul cel mai natural spre Malko:

— Vreţi să vă arăt unde stau, ca să nu aveţi probleme când o să mă căutaţi?

Era o invitaţie cum nu se poate mai directă. Traversară holul sinistru şi pustiu până la ascensorul minuscul. Culoarul mirosea a beţişoare parfumate şi camera de abia depăşea ca mărime ascensorul.

— Compania nu ne răsfaţă, dar am câte ceva de băut.

Ea arătă un bax cu sticle de Gini şi votcă.

Neoanele de pe Ginza clipeau pe partea cealaltă a căii ferate suspendate. Malko se găsea atât de aproape de Nancy încât nu trebui decât să întindă braţul pentru a o cuprinde şi a o atrage spre el. Ea nu opuse nici o rezistenţă, răspunse la sărutul lui şi nu-l opri decât atunci când mâinile sale coborâră de-a lungul bustului ei.

Când nu-l săruta, îl fixa cu ochii ei castanii, impenetrabilă. Totuşi, Malko îşi dădea seama că corpul ei elastic răspundea elanului lui, fremătând. El îşi spuse că o să sfârşească ceea ce începuse la bordul avionului.

O trase pe Nancy spre pat, dezlănţuit, în ciuda oboselii.

Această aventură uşoară şi agreabilă, provocată de partenera sa, îl excita foarte tare. Fără a înceta s-o sărute, mâna sa urcă de-a lungul gambei fusiforme şi descoperi marginea unui ciorap. O explozie dulce iradie abdomenul său. În sfârşit, o femeie care nu purta colanţi. Dar în momentul în care el cuprinse în palmă carnea moale de deasupra ciorapului degetele lungi ale lui Nancy îi atinseră mâna şi o reţinu. Malko crezu că este un gest de cochetărie trecător şi insistă, dar Nancy Younglove îşi strânse brusc picioarele lungi.

Nevrând s-o bruscheze, Malko abandonă atacul şi o sărută. Ea îi înapoie sărutul cu înflăcărare. Dar atunci când el vru să reia mângâierea acolo unde se oprise, ea se închise ca o scoică. Agasat de această rezistenţă insolită, presat de timp, arzând de dorinţă, el decise să ia problema de la capătul celălalt, atacând decolteul. Ţesătura suplă lăsă foarte repede să iasă la iveală doi sâni tari şi ascuţiţi. Tratamentul la care el îl supuse, smulse un mic geamăt tinerei femei. Atunci însă, când el dezveli bretelele fine şi negre, ea îşi aranjă calmă rochia pe picioare şi se ridică în şezut cu pieptul în întregime dezvelit.

— Cred că aveţi o întâlnire, spuse ea cu drăgălăşenie.

Malko avu impresia că începe un nou cutremur.

De la începutul serii, Nancy se comporta ca o femeie care doreşte să aibă o aventură. Malko fierbea de furie. El ura cochetele. Expresia lui era probabil prea sugestivă, căci Nancy Younglove îl întrebă:

— Mă doriţi?

Ochii lui Malko deveniseră verzi.

— Nu! spuse el. Mă întreb dacă să vă violez imediat sau mai târziu.

Ea râse veselă.

— Nu spuneţi tâmpenii! Mai întâi, sunteţi prea în vârstă ca să faceţi dragoste cu femeile cu forţa. În al doilea rând, nu puteţi să mă violaţi.

— Cine mă va opri?

— Dumneavoastră, spuse ea.

Privirile lor se încrucişară. Ea îi susţinu privirea şi adăugă:

— A fost greşeala mea că v-am telefonat, dar simţeam dorinţa să vă revăd, din cauza magnetismului pe care-l degajaţi. Am impresia că trăiţi într-o lume periculoasă, diferită de a mea, care mă fascinează şi, afară de asta, (ezită) din punct de vedere fizic mă atrageţi. Vă doresc.

Malko simţi o undă delicioasă calmându-i tensiunea.

— Atunci…

Ea se aplecă, cu pieptul în continuare gol şi-i puse un deget lung pe buze:

— Sst! Vă cunosc obiecţiunea. De ce nu facem dragoste? Am să vă răspund imediat: iubesc foarte mult un bărbat. Ne înţelegem fizic foarte bine. Ştiu că, dacă fac dragoste cu dumneavoastră, se va strica ceva şi asta nu vreau eu.

Malko o fixă cu un sentiment împărţit între respect şi frustrare.

— Dar m-aţi adus aici, în camera dumneavoastră. Ştiaţi că…

— Desigur, spuse ea. Am avut un moment de slăbiciune (râse). V-am spus însă că vă doresc. Este foarte agreabil să flirtezi cu un bărbat pe care-l doreşti foarte mult.

Cinismul până la acest nivel era admirabil…

— Nu doriţi să vă ofer un orgasm punându-mi mănuşi albe? întrebă Malko ironic.

Nancy Younglove nu râse.

— Nu, spuse ea. Nu doresc să am orgasm cu dumneavoastră.

— Dar vreţi totuşi să flirtaţi.

— Nu este acelaşi lucru. Ştiu că sunt odioasă, ştiu de asemenea ce gândiţi, dar pentru mine ar fi prea grav.

Malko o atrase spre el excitat şi o sărută. Se simţi din nou în paradis. O mângâie peste rochie şi o simţi fremătând, apoi brusc strânse din nou picioarele, cu o luciditate demonică. De furie, Malko îşi înfipse dinţii în sânii ei dezveliţi. Ea scoase un mic strigăt dar nu-l respinse. Jocul crud se prelungi, fără ca Malko să înregistreze vreun progres. Flirt, joacă, explicaţii. De fiecare dată când el se hotăra s-o trimită la plimbare pe tânăra americană, o găsea atât de atrăgătoare, încât hotărârea era depăşită de dorinţă. În final, ea fu cea care abandonă, întinsă pe spate, cu rochia suflecată până la buric:

— Nu mai pot, mărturisi ea, râzând nervos.

Malko descoperi cu oroare că era ora 23 şi 45, furios pe el însuşi.

Umilit, frustrat, el începu să-şi aranjeze hainele. Nancy îl contempla sprijinită în coate, cu o expresie, în acelaşi timp lacomă şi detaşată.

— Sper că veţi încheia mai bine această seară, spuse ea.

Partea cea mai rea era aceea că din vocea ei răzbătea sinceritatea. Când el ajunse la uşă, Nancy se ridică şi veni spre el. Aproape cu timiditate, ea îl sărută cu bazinul un pic depărtat

ca să nu reaprindă dorinţa.

— Bună seara şi pardon, murmură ea.

*

* *

Hawa se găsea pe Amiki Dori Street, stradă mică, paralelă cu enormul Expressway care înconjura Ginza, ridicat pe stâlpi de beton. La această oră târzie, buticurile erau închise, dar patru sau cinci neoane ţipătoare scânteiau câteodată aşezata pe acelaşi imobil, semnalând locurile primitoare. Malko împinse uşa de la intrarea lui *Hawa* care avea dreptul la un parter datorită standingului său şi fu primit de zvon de muzică. În ciuda semiîntunericului, el distinse aranjamentul ciudat din interior. Centrul era ocupat de un bar protejat de un oval din lemn, în timp ce pereţii erau împărţiţi în separeuri mici, fiecărei luminat de o lampă minusculă, cele mai multe fiind ocupate de cupluri.

El avansă până la bar şi privirea îi căzu pe un şir de picioare fusiforme ieşind din rochii de mătase. Erau fete care aşteptau. Fu răsplătit cu surâsuri luminoase şi în urma sa venea un chelner care nu contenea cu plecăciunile, gata să satisfacă abominabilele perversităţi ale onorabilului străin.

— Miss Kuniko? întrebă Malko.

Surâsul chelnerului se accentuă. Fetele îşi reluară aerul lor morocănos. Prin gesturi, chelnerul îl invită pe Malko să se instaleze într-un mic separeu aproape de uşă şi îi aduse, treizeci de secunde mai târziu, un whisky, probabil măsurat cu degetarul şi, după aroma pe care o avea, distilat într-o scăldătoare.

Muzica de fond acoperea zgomotul conversaţiilor. Malko remarcă la bar doi bărbaţi singuri, masochişti sau avari, cufundaţi în contemplarea stâlpilor. Tocmai terminase consumarea microscopicului whisky, atunci când o siluetă se prezentă în faţa lui.

Era regina din Saba în stil japonez, cu părul roşu acoperind un obraz cu contur pronunţat, cu trăsături dure, îndulcit de imenşii ochi migdalaţi de un verde ciudat, puşi în valoare de gene lungi ca nişte degete, o gură cărnoasă foarte roşie din care ieşeau la iveală nişte dinţi de care ar fi fost invidios şi un pui de rechin. Restul nu era mai puţin apetisant: nasul mic în vânt, pieptul insolent, ale căror două globuri proeminente ieşeau din decolteul rochiei de paiete verzi asortate cu ochii, cu unghiile ireal de lungi care o făceau să semene cu o dansatoare khmeră. Chiar şi vocea – joasă, dulce, uşor modulată, o voce de femeie amorezată – îţi

trezea dorinţa, în ciuda ochilor duri ca silexul.

— *I am* Kuniko, rosti apariţia.

Malko se ridică. Kuniko era atât de perfectă, de parcă era o păpuşă tocmai scoasă din cutie. Nici măcar un fir de păr nu era deranjat în machiajul ei de paradă.

— Eu sunt prieten cu Al Borzoi, o anunţă el.

Japoneza scoase un mic gângurit de bucurie şi se aşeză în faţa lui Malko, cu ochii un pic îmblânziţi. Imediat, el îi prezentă cartea de vizită a şefului sucursalei CIA, pe care Kuniko o citi cu grijă, după care o puse în poşeta ei.

— Voi fi foarte bucuroasă să vă pot ajuta, murmură ea, dar sunt foarte prinsă.

El îşi aminti de porecla tinerei fete şi se grăbi s-o liniştească.

— Compania pentru care lucrez eu, pune un mare preţ pe misiunea cu care sunt investit şi va şti să se arate extrem de generoasă cu cei care mă vor ajuta.

Machiajul perfect păru să pleznească în faţa bucuriei sincere. A lui Kuniko. Ea scoase o carte de vizită, mâzgăli un număr de telefon pe ea şi i-o dădu lui Malko pe sub masă.

— Este numărul meu personal, spuse ea, dar nu avem dreptul să-l dăm.

Chelnerul se apropie şi-i murmură ceva la ureche, în timp ce Malko admira buclele complicate ale coafurii ei care se îmbucau între ele. După ce dispăru chelnerul, ea se aplecă spre Malko şi el fu învăluit de parfum.

— Malko-san, şopti ea, nu o să pot întârzia mult timp lângă dumneavoastră. Când aţi venit, eram deja cu un onorabil client, un bătrân obişnuit al localului şi acesta mă cheamă…

Ea se întoarse adresând, un surâs încântător unui foarte vârstnic domn cu ochelari, singur la masă lângă o sticlă de coniac Lagrange. Atunci când văzu că este observat de Malko acesta se ridică de la locul său, schiţând câteva plecăciuni de bun gust – solidaritatea internaţională a „husenilor”…

— Am să vă telefonez când voi avea nevoie de dumneavoastră, promise Malko.

Strângerea de mână a lui Kuniko era o veritabilă mângâiere: dulce şi seducătoare. Ochii verzi se reîncălziseră. În ciuda machiajului ei pronunţat, era totuşi frumoasă, îşi zise Malko, frustrat de intermediul cu Nancy Younglove. Fu ispitit să depună un sărut pe sânii oferiţi pe tavă dar îşi aminti la timp ca este un gentleman. El îi urmări din priviri crupa rotundă şi cambrată, în

timp ce ea se ducea la clientul său, apoi studie ambianţa din *Hawa* aşteptând nota de plată.

În separeuri se găseau cam cincisprezece cupluri absorbite de convorbiri galante, fără cel mai mic gest deplasat sau intim. Cel mai îndrăzneţ dintre japonezi ţinea mâna însoţitoarei sale în timp ce aceasta îşi povestea necazurile prin care trecea.

Malko era cât pe ce să-şi înghită cravata atunci când primi nota. Era vorba de suma de treizeci de mii de yeni. Cu aceşti bani puteai cina de două ori la *Maxim's.* Dedesubt figurau şi douăzeci de mii pentru cele douăzeci de minute cât durase compania efectivă a frumoasei Kuniko, exact ca la parking. Ora începută trebuia plătită. Chelnerul, compătimitor sau neliniştit, se aplecă spre Malko.

— Sir! Noi acceptăm şi cărţile de credit…

*

* *

Malko fu cuprins de un fior când ieşi din local. Hotelul era prea aproape ca să ia un taxi. El începu să meargă repede, având o dispoziţie proastă, gândindu-se când la Nancy Younglove, când la Kuniko. Între o cochetă şi o materialistă, viitorul lui sentimental părea complet compromis.

Se întreba ce-i rezervă viitorul. Se simţea atât de frustrat, încât cu greu se abţinu să nu se întoarcă la *Dai-Ichi.*

Ginza era pustiu. În Japonia era criză şi numeroase baruri închiseseră deja: Neoanele străluceau cu tristeţe în frig. În momentul în care trecu pe sub podul de cale ferată din faţa *imperial*-ului, un tren făcu să se cutremure stâlpii săi metalici. Holul hotelului era de asemenea pustiu. Malko luă cheia camerei sale, sperând până-n ultimul moment s-o găsească pe Nancy Younglove aşteptându-l pe culoar, pocăită.

Acolo nu era decât o cameristă scundă cu ochii cârpiţi de somn şi cu picioarele de forma unui perfect arc de cerc. Dezgustat, el dădu drumul la televizor pentru a privi la un vechi film cu samurai – westernul local. Proastă zi!…

*

* *

Malko tocmai ieşise de sub duş, când auzi bătăi în uşă. Un vânt violent măturase ceaţa şi un soare strălucitor lumina Tokyo. Se duse să deschidă şi rămase surprins în faţa unei ciudate apariţii. Era o japoneză de talie mică, cu părul scurt şi cârlionţat. O mască mică de gaze albă antigripă – lucru obişnuit la Tokyo în

perioada de iarnă – îi acoperea nasul şi gura. Era înfăşurată într-o manta lungă până la glezne şi ţinea ta mână un pachet în formă cubică, înfăşurat în hârtie multicoloră.

Aceasta plonjă în faţa lui Malko într-o profundă reverenţă, se redresă şi se lansă într-un lung discurs din care Malko crezu că înţelege numele lui Tom Otaku. În final, ea îi întinse pachetul lui Malko şi se înclină din nou până la pământ.

Malko luă coletul, jenat că nu-i poate mulţumi dar, în mod cert, ea nu vorbea engleza. El o privi depărtându-se pe culoar spre ascensor, apoi reintră în cameră.

Oare ce-i putea trimite Tom Otaku la ora opt dimineaţa?

*

* *

Ultima foaie de hârtie fu îndepărtată, ieşind la iveală o vergea metalică. Dintr-odată, Malko deveni circumspect, bătăile inimii i se accentuară. Cu infinite precauţii, el termină de desfăcut ambalajul cadoului. Era cât pe ce să sară departe de masă. Printr-un grilaj metalic prin care treceau nişte fire multicolore, zărea ceea ce nu puteau fi decât batoane de exploziv, racordate la un detonator de lungimea unui creion printr-un sistem complicat. Timp de o fracţiune de secundă, Malko rămase paralizat, cu creierul blocat, apoi ideile începură să revină. Se duse la fereastră, o deschise şi se aplecă în afară. Pe partea cealaltă a străzii înguste exista un building modern cu acoperişul plat. Malko reveni la masă forţându-se să nu se gândească, luă cutia în mâna dreaptă şi, întocmai ca un aruncător de greutate, o proiectă cu toată puterea în exterior. Ea atinse marginea acoperişului, se rostogoli câţiva metri şi se dezintegră cu o flacără de culoare roşie şi o explozie puternică. Vântul duse imediat norul de fum negru spre Hibaya Park. Dacă n-ar fi existat hârtia mototolită în cameră, unda de şoc care-i mai producea încă vibraţii dureroase în urechi şi pata neagră pe ciment, acolo unde explodase bomba, Malko s-ar fi crezut pradă unui coşmar.

Treizeci de secunde mai târziu, el plecă din camera sa, cu pistolul extraplat la centură. Ca prin minune, ascensorul ajunse la etaj. Un grup de oameni de afaceri italieni îl privi cu stupoare. Pătrunse în hol bruscând oamenii, strecurându-se în zig-zag printre ei. Fata avea patru sau cinci minute avans.

Afară, el auzi o sirenă a poliţiei care se apropia. Explozia nu trecuse neobservată. Se gândi măcar să prevină gorilele. Plin de furie, urcă din nou în ascensor. Inima-i bătea cu putere şi simţea

furnicături din cauza fricii. Uşile se deschiseră la primul etaj şi Malko îşi plimbă ochii de jur împrejur, tocmai timpul necesar ca să vadă mantaua maro.

În momentul în care uşile se închiseră la loc, el se năpusti afară.

Ea îl văzu. Masca îi dispăruse, lăsând să se vadă nişte dinţi depărtaţi şi o gură mică cărnoasă. Zărindu-l pe Malko, ea se întoarse fugind spre East Wing, legat de clădirea principală printr-un labirint de culoare. Malko lovi din fugă doi japonezi, cu atâta putere, încât toţi trei se rostogoliră pe jos. În timpul cât îi fu necesar ca să se scoale, fata luase un avans de douăzeci de metri. Malko se năpusti în coridorul care surplomba holul şi o zări pe fata care se îndrepta spre ieşire. El strigă cât îl ţineau vierile:

— Stop her! Stop her!

Cei optzeci de membri ai unui grup de turişti coreeni ridicară capetele dar nu se mişcară.

Malko coborâse deja scara şi se năpusti afară din hotel în momentul în care fata deja luase colţul pe strada care ducea spre Hibaya Parc. El fugi mai repede. Zări mai multe maşini ale poliţiei oprite lângă clădirea unde „bomba sa” făcuse explozie. Fata trecu pe lângă ei fără să fie băgată în seamă. Malko începu din nou să urle, dar nimeni nu-l ascultă.

Puţin câte puţin, se micşora distanţa care-i despărţea. Ea nu mai avea nici o speranţă de scăpare. El o ajunse din urmă exact în momentul în care încerca să se strecoare printre maşinile care străbăteau Hibaya Dori. Malko o înhăţă de braţ şi ea se zbătu cu încrâncenare. Doi japonezi care aşteptau sosirea taxiurilor se uitară uimiţi. Se produse o scurtă încetinire a circulaţiei şi fata se năpusti în faţă cu o forţă neaşteptată. Odată cu mişcarea pe care o făcu pentru a scăpa de Malko, mantaua maro se desfăcu şi el zări dublura.

Şocul fu atât de puternic încât el o lăsă să scape. Mantaua era efectiv căptuşită cu cartuşe de dinamită.

*

* *

Japoneza fugea deja pe Hibaya Dori, strecurându-se cu abilitate printre maşini. Un japonez în civil veni spre Malko, arătând o insignă aurie la reverul hainei: DETECTIV. Era unul dintre poliţiştii hotelului însărcinaţi cu notarea numerelor automobilelor suspecte din faţa hotelului *Imperial.*

— Ce se întâmplă, Sir? V-a inoportunat persoana aceea?

Malko se aruncă între maşini, riscând să fie strivit, strigând către detectiv:

— Este o teroristă. Are explozive asupra ei.

Cuvântul „teroristă” îl propulsă pe detectiv ca pe o rachetă. Gesticulând şi înjurând automobilele, el se năpusti printre maşini, depăşindu-l pe Malko.

Terorista cu mantaua maro ajunse pe cealaltă parte a străzii înaintea celor doi bărbaţi şi se lansă pe peluzele din Hibaya Park. În ciuda staturii ei mărunte, japoneza fugea ca o săgeată, câştigând teren fără încetare. Jenat de rănile sale mai vechi, Malko, ţinând revolverul extraplat în mână, pierdea teren. Aflat la capătul puterilor, îl văzu pe detectiv, aflat la sută de metri în faţa lui, apucând un capăt al mantalei maro. Explozia veni ca un trăsnet, scuturându-l pe Malko, apoi se simţi măturat de un suflu fierbinte. El se aruncă instinctiv la pământ pentru a evita unda de şoc. Auzi urletul unui claxon. Ridică capul. În locul în care detectivul o prinsese pe teroristă nu mai erau decât resturi informe. O maşină parcată pe aleea pe care ea voia s-o traverseze, era înconjurată de un cireş desfrunzit.

Malko se scutură de praf şi se duse la locul exploziei. O maşină Toyota mare a poliţiei sosi două minute mai târziu. Nu mai era mare lucru de privit. Resturile corpurilor celor doi japonezi erau împrăştiate până la Palatul Imperial. Nu se va şti niciodată dacă a fost un simplu accident, sau dacă fata trimisă să-l omoare pe Malko preferase să se sinucidă în loc să fi prinsă. Cu fanaticii de la Sekigun, orice era posibil.

Poliţiştii care veniseră cu Toyota, se îndreptară spre Malko.

*

* *

Zona exploziei era limitată de bariere şi era păzită de poliţişti în uniforme.

Alţii, care erau dotaţi cu saci de plastic, adunau resturile celor două corpuri împrăştiate prin Hibaya Park. Florăreasa instalată în faţa hotelului *Imperial* găsi o mână cu palmă cu tot printre plantele sale şi stârnise tot cartierul. Chris Jones şi Milton Brabeck, ruşinaţi că rataseră aceste încântătoare peripeţii, erau bosumflaţi.

— Este posibil ca aceşti mizerabili să nu fie prinşi? mormăi Chris.

— Nu sunt decât douăzeci şi cinci de milioane de locuitori în aglomeraţia Tokyo-Yokohama, remarcă Malko cu blândeţe.

Presupunând că începeaţi să-i triaţi imediat, aş fi terminat treaba, poate, la cină.

El zări obrajii căzuţi şi ochelarii mari ai lui Tom Otaku, şeful Kohan-ului, care venea spre el. Japonezul îi scutură mâna ca când ar fi vrut să i-o smulgă, dar ochii săi înecaţi în grăsime erau gravi.

— Noi am găsit opt cartuşe de dinamită în grupurile sanitare de la primul etaj, anunţă el. Această fată voia să arunce tot hotelul în aer…

Malko nu-şi putea reveni. Hiroko nu numai că nu se ascundea, ci trecuse la atac.

— Dar ea nu se gândea că explozia din camera mea ar fi alertat tot hotelul? obiectă el.

Tom Otaku râse amuzat.

— A uitat că dumneavoastră nu sunteţi japonez, Malko-san. În ţara noastră nu despachetezi niciodată un cadou imediat ce-l primeşti deoarece aceasta este socotită o lipsă de bune maniere. Această teroristă gândea că o să aibă cel puţin o oră avans.

Malko îşi binecuvântă proasta educaţie. Poliţiştii, dotaţi cu saci de plastic, reveneau. Cu ceea ce adunaseră era foarte greu să identifici corpurile. Tom Otaku îl luă de braţ şi îi spuse cu voce joasă:

— Mi s-a raportat că, în timp ce o urmăreaţi pe această fată, aveaţi o armă automată. Este exact?

— Da, recunoscu Malko.

Japonezul îşi scutură obrajii căzuţi cu un mic zgomot gelatinos.

— Malko-san! Aici, în Japonia, noi suntem foarte conservatori. V-aş ruga să nu mai ieşiţi cu arma. Doar în baza relaţiilor excelente pe care le avem cu Borzoi-san, nu v-o confisc.

— Şi dacă încearcă din nou să mă omoare? protestă Malko.

Otaku se simţi şocat.

— Îi vom aresta pe aceşti terorişti, afirmă el. Până atunci, am să dau ordin să se întărească supravegherea în jurul dumneavoastră şi la hotel.

Malko preferă să nu polemizeze şi să-şi ia la revedere după o strângere de mână care-i frânse câteva falange.

— Noi o să plecăm într-o jumătate de oră, îl anunţă Chris Jones, cu tristeţe. Mai ales după ultimele evenimente, începuse să-i placă Japonia.:

— Să-l sărutaţi pe David Wise din partea mea, spuse Malko. Dacă vreţi să vă aprovizionaţi cu kimonouri, vă sfătuiesc să

mergeţi la arcadele subterane ale hotelului.

Pentru a merge să-l viziteze pe Max Sharon, prefera să fie singur.

*

* *

Ţinând o pipă scurtă, strânsă cu putere între dinţii săi stricaţi, cu ochii în continuă mişcare, punctând relatarea lui Malko cu mici semne din cap, împingându-şi gâtul înainte. Max Sharon afişase o politeţe rafinată. Malko găsise greu biroul într-un imobil vechi care se afla alături de liniile de cale ferată suspendate care se întretăiau deasupra lui Ginza, două camere, încărcate cu cărţi şi hârtii. De fiecare dată când trecea un tren, zgomotul acoperea conversaţia. Într-un colţ, un japonez cu guler răsfrânt caligrafia legende de fotografii. Max Sharon, după o şedere de douăzeci de ani în Japonia adoptase mimicile, atitudinile, felul de a vorbi sacadat al niponilor, chiar şi pielea sa căpătase o transparenţă gălbuie. Era de talie mică, avea gesturi vii, nervoase şi ochii îi surâdeau continuu.

— Asta este, conchise Malko. Al Borzoi mi-a spus că ai putea fi un bun consilier…

Max Sharon trase cu lăcomie din pipă.

— Sekigun, spuse el, melancolic. Mişcarea aceasta a plecat din Kyoto. Am cunoscut pe mulţi din membrii ei, pentru că mă ocup un pic de cinema… Ei, nu-i aşa, erau susţinuţi de oameni din cinematografie, de oameni cunoscuţi. La moment dat, ei organizaseră colecte în mod deschis, pe Ginza pentru colegii lor încarceraţi.

— Dar ce vor ei?

— A! Asta-i…

Foarte excitat, Max Sharon se ridică şi se aşeză la fereastră, contemplând oribilul imobil negru al *Asahi Shinburu* iar de cealaltă parte calea ferată. Apoi se întoarse spre Malko foarte didactic:

— Mon cher, aţi auzit vorbindu-se de doctrina Sokkatsu?

Malko trebui să-şi mărturisească ignoranţa cu privire la acest subiect.

— Bine! zise Sharon. În acest caz, nu puteţi înţelege nimic despre Sekigun. Sokkatsu este un fel de nihilism care a fost prost asimilat de către aceşti tineri, un amestec de tendinţe sinucigaşe şi de predispoziţie la violenţă.

Trase din nou din pipă. După strălucirea ochilor lui, Malko îşi

spuse că, în mod cert, el ştia multe despre Sekigun. Probabil că CIA hrănise o viperă la sân.

— Bine! Să mergem să mâncăm, zise el, în maniera sa întreruptă.

Efectiv, îl împinse pe Malko afară din birou. Ajuns pe culoar, se frânse în două în faţa unui japonez. Acesta îi înapoie plecăciunea.

— Sunteţi invitatul meu, propuse Malko. Să mergem la *Maxim's.*

— A, nu! zise Sharon. Este prea trist. E băgat la al treilea subsol. Ai impresia că eşti pe un submarin. Cunosc eu un loc mai bun.

Merseră pe străzile mici şi animate ale Ginza, croindu-şi drum prin mulţimea disciplinată. La fiecare intersecţie, difuzoarele emiteau ordine către pietoni, de fiecare dată când semafoarele arătau culoarea roşie. Se traversa chiar şi în diagonală.

În fiecare restaurant, în vitrină, se expunea reproducerea exactă a tuturor felurilor din menu în culoare şi mărime naturală, precum şi preţul. Nu putea exista surpriză, decât cu privire la gust. Max Sharon îl împinse pe Malko pe o scară şi observă cu stupefacţie o firmă pe care citi: PAUL BOCUSE.

*

* *

Max Sharon avea un apetit de japonez, adică de vultur. După un *koulibiak* din somon, el înghiţise o bibilică cu varză şi băuse o sticlă întreagă de Chateau-Margaux 1970 care valora greutatea lui în aur şi începuse să atace brânzeturile. Vorbea întruna, povestind tot felul de istorii, una mai palpitantă ca cealaltă. Malko încerca să readucă vorba de Sekigun, dar jurnalistul-agent începea din nou să vorbească despre poluare. Malko începea să se descurajeze când Sharon se aplecă deasupra mesei, cu gura plină de caşcaval.

— Bun! zise el, în felul lui abrupt. Dumneavoastră vreţi pe cineva care să vă ajute s~o găsiţi pe această Hiroko?

— Foarte adevărat, zise Malko.

— Eu nu vreau să mă amestec, dar am un prieten care, poate, vă va da un sprijin serios. Acesta este Ono Kawashi preşedintele sindicatului racketilor…

— Există un sindicat al racketilor la Tokyo? Mafia ar avea de ce să fie invidioasă. Sharon îşi agită pipa, amuzat.

— Termenul nu este totuşi bine tradus, dar, în fond, este cam apelaşi lucru. Aceştia sunt oameni foarte bogaţi şi puternici. Eu l-

am cunoscut pe Kawashi cu foarte mult timp în urmă, când nu era decât un mărunt *yakusa*[9]. El mă iubeşte mult. Tocmai a ieşit din închisoare şi a trecut să mă vadă ca să-mi mulţumească pentru că l-am vizitat. Dacă sunt poveşti cu paşapoarte false sau arme, în mod sigur el va putea să vă ajute, dar trebuie motivat.

Îşi frecă două degete unul de celălalt, într-un gest foarte expresiv.

— Există cei cinci sute de mii de dolari din răscumpărare spuse Malko. Dacă mă ajută s-o găsesc pe Hiroko, aceştia vor fi ai lui.

— Perfect! Perfect! aprobă Sharon, cu strania sa voce sacadată.

— Unde-l pot găsi?

Instantaneu, Sharon deveni statuia reprobării. Cu fruntea încruntată, colţurile gurii lăsate în jos şi bărbia trasă înapoi.

— Treaba asta nu se face aşa. Eu am să-i comunic oferta dumneavoastră şi dacă el acceptă, o să vă contacteze. Apropo. Nu vorbeşte deloc engleza. Aveţi un translator... în afară de Borzoi? El crede că vorbeşte engleza dar se face adeseori ridicol. Este o limbă dificilă, întortocheată, personalizată, în funcţie de persoana care o vorbeşte. Câteodată, Borzoi, fără să ştie, vorbeşte limba femeilor, ca şi când ar fi femeie.

Întrerupându-i cascada de cuvinte, Malko reuşi să plaseze numele lui Kuniko. Sharon se arătă deziluzionat:

— Ar fi fost mai adecvat un bărbat. În fine...

Intoxicat de fumul pipei, zăpăcit de vorbărie, Malko achită notă de plată cu care în Bangladesh puteai hrăni o familie un an. La ieşirea din restaurant, Max Sharon îi strânse mâna imediat.

— Eu merg pe-acolo, zise el, arătând centrul Ginza. Pe curând. Mă ocup eu de dumneavoastră.

Malko se uită la omuleţul ciudat care se îndepărta cu un pas foarte vioi, realizând că nu avea nici cea mai mică idee despre ce gândea el în realitate. Nu-i mai rămânea decât să se roage pentru ca sindicatul racheţilor să zboare în ajutorul CIA.

*

* *

Hiroko opri tranzistorul care era lipit de urechea ei. Tremura de furie. Nu numai că Yokohi nu va mai reveni, dar ea eşuase în misiunea ei.

[9] Pungaş (n .a.).

Mecanic, japoneza luă câteva batoane de tămâie, le aprinse şi le puse într-un bol cu nisip, la picioarele unui mare hakimono atârnat de perete. Fumul de tămâie începu să urce prin camera mică, mângâind nările teroristei. Afară, sub verandă, Furuki continua să stea legat de stâlp, tuşind de credeai că-şi scuipă plămânii. Dimineaţa, devreme, Hiroko îi aplicase o nouă ocară: îl răsese în cap cu o lamă, cu atâta neîndemânare încât craniul lui era acoperit de o crustă de sânge uscat.

Ceilalţi dormeau în camerele minuscule. Hiroko era singura care poseda un tranzistor. Ea trebuia totuşi să le aducă ştirile la cunoştinţă.

Camera în care stătea ea era absolut goală, cu excepţia unor rogojini care acopereau podeaua de lemn şi a unei gropi în care era instalat un brasero pe care fierbea un ceainic. Hiroko îşi turnă o ceaşcă de ceai verde, pentru a o ajuta să reflecteze.

Gemetele şi tuşea lui Furuki, care de-acum avea două zile de când stătea legat, hrănit cu un pic de orez, o calmară puţin. Departe însă de a o face să renunţe la proiectele ei, moartea violentă a lui Yokohi îi mărea încrâncenarea. Vreo douăzeci de membri ai Sekigun o ascultau orbeşte. Era suficient pentru a-l putea suprima pe omul care-i stătea în cale. Datorită lui Furuki, ea ştia că el se află la Tokyo pentru a-i lua urma.

Bău o gură de ceai fierbinte, cu ochii fixaţi pe verandă, visând la ziua când îl va lega acolo pe inamicul ei, pentru a-i aplica acelaşi tratament ca lui Furuki, o moarte foarte lentă şi penibilă.

Capitolul VI

Ono Kawashi scoase, cu un gest mecanic, una din bucăţile de leucoplast care-i ţineau pleoapele ridicate. De puţin timp, suferea de o maladie a muşchilor care-l paralizase parţial. Fără aceste bucăţele de leucoplast, pleoapele sale ar sta căzute, orbindu-l. Cu înţelepciune, se adaptase acestui nou avatar suplimentar care se adăuga la sciatica disimulată care-l împiedica să profite atât cât ar fi vrut de a treia femeie cu care se căsătorise cu trei ani în urmă, Koko.

Luă dintr-o mică cutie lăcuită neagră un bob glasat cu zahăr, îl lăsă să se topească pe limbă, după care se lăsă pe spate, emiţând un scurt râgâit de satisfacţie. Examină apoi, cu un ochi critic, enormul buchet care ocupa un întreg colţ al camerei. În fiecare dimineaţă, dl. Chidoya, maestru în aranjamente florale, venea să creeze unul nou, schimbând florile, aducând altele proaspete, astfel încât onorabilul lui client să nu aibă înaintea ochilor, timp de două zile, acelaşi aranjament. Dl. Kawashi ţinea foarte mult la această diversitate. Era una din plăcerile sale cele mai costisitoare. Dincolo de flori, el lăsă privirea să-i rătăcească asupra arborilor din Grădina Imperială. Imensul apartament unde-şi petrecea cea mai mare parte din zi ocupa întregul etaj al doisprezecelea al unui imobil ultramodern cu priveliştea spre Kyodo, Palatul Imperial, deasupra lui Uchibori Dori. Preşedintele sindicatului racketţilor spunea câteodată, cu mândrie, că el se bucură de aceeaşi privelişte ca împăratul, ceea ce pentru fiul unu pescuitor de perle, aproape analfabet, din insula Hokkaido, nu era chiar aşa de rău. Corpul lui Ono Kawashi îi trăda originea: mic şi uscat ca un ţâr, cu mâinile mari deformate de artrită, cu ochii miopi în spatele unor lentile mari, cu câteva fire de păr alb pe craniul său rotund şi diform, având pe partea stângă un chist mare.

Pentru a îndepărta gustul bobului puţin cam înţepător, dl. Kawashi culese cu delicateţe o petală roz_dintr-un vas lung şi subţire de pe biroul său şi o băgă în gură. Începu s-o mestece, recitind scrisoarea pe care o primise cu două ore în urmă, minunat caligrafiată pe un pergament de bună calitate, aşa cum se cuvine între oameni de bună condiţie.

Dl. Kawashi, desigur, nu era considerat astfel de către toată

lumea, dar estimările averii sale variau între cinci şi zece miliarde de yeni. Miile de metri pătraţi ale apartamentului său erau presărate cu tablouri, opere de artă din Asia şi Europa, statui ale lui Buddha furate din îndepărtate temple din Birmania, statuete aduse prin contrabandă din China. Grădina de iarnă cu care se continuă biroul său, presărată cu fântâni, mini-cascade, fragile plante tropicale, ea singură costase cât o casă cu douăzeci de camere. În loc să se mulţumească cu o soţie, el ţinea trei japoneze a câte două sute de mii de yeni fiecare. Datorită unui sistem complex de intimidări feroce, dl. Kawashi dirija, din biroul său tapisat cu teck, toată organizaţia de racketi din Tokyo. Nici un bar, nici un butic, nici un restaurant, nici o spălătorie între Yokohama şi Tokyo nu funcţiona fără să-şi plătească dijma, ceea ce-i atrăsese mulţi duşmani, activi şi adesea puternici, dlui Kawashi. Din cauza acestora stătuse trei luni de zile într-o închisoare din Tokyo, în timp ce o liotă de avocaţi pregăteau asaltul asupra judecătorului pentru a-i obţine eliberarea. Aceasta îl costase un munte de yeni, dar dl. Kawashi obţinuse mult dorita libertate şi revenise la biroul său în care inspira mirosurile de substanţe aromatizate. Din nou luă în gură un bob, ascultând susurul cascadei din grădina de iarnă.

El ezita. Oferta pe care o primise era, desigur, interesantă: chiar şi pentru dl. Kawashi cinci sute de mii de dolari reprezentau o sumă mare de bani. Părea să existe o limită a bulimiei sale financiare. În ciuda celor şaizeci şi şase de ani ai lui, el continua să-şi mărească imperiul cu o ferocitate lacomă şi tenace, ca şi când ar mai fi avut înainte încă un secol de viaţă. Era lucid şi ştia că superba Koko va fi curând cea mai bogată văduvă din Tokyo. Cumpăra din Coreea misterioase infuzii de ginseng, menite să-i păstreze eterna tinereţe, dar acestea nu erau capabile să-l vindece de sciatică. Scuipă ceea ce rămăsese din petala roz. În fond, ceea ce-l flata imens, era faptul că un străin, care avea în spate o organizaţie puternică, un pic cam la fel cu a lui, semiclandestină, făcea apel la el. Dl. Kawashi, care nu se amestecase niciodată în politică, nutrea totuşi, faţă de America, un fel de teamă superstiţioasă.

Se hotărî dintr-odată.

Arătătorul lui ridat, noduros, încă plin de zahărul de pe bob, apăsă pe o sonerie instalată pe biroul lui care-i făcea legătura cu secretarul lui.

Treizeci de secunde mai târziu, uşa se deschise în faţa unui

japonez foarte urât, cu un păr negru şi gras, purtând ochelari cu ramă de sârmă ca şi contabilii de odinioară, cu buze moi ca de cauciuc, ieşind dintre obraji, cu ochi mici duşi în fundul capului. El era îmbrăcat într-un costum foarte ajustat, o vestă încheiată cu nasturi şi pantofi lustruiţi impecabil, puţin mai înalt decât şeful lui, dar mult mai puternic. Masayuki Yamamoto avea centura de 3 dan la karate. Corpul lui rotunjor şi aparenta-i indulgenţă ascundeau o veritabilă maşină de ucis. El se înclină adânc în faţa dlui. Kawashi, murmurând o formulă de tipul „Zece mii de ani de fericire marelui maestru care a iluminat viaţa mea”. Ono Kawashi îl întrerupse, cu un gest sec:

— Taci, *yakusa*[10]!

Era porecla cu care-l alinta mereu pe Yamato, care-i era totuşi devotat trup şi suflet. Îi dădu să citească documentul. Yamato îl citi rapid, aşteptând decizia bătrânului maestru.

— Am să-l primesc pe acest străin, Kawashi-san, propuse el.

Kawashi îşi trecu arătătorul deformat peste chistul de pe craniul său.

— Nu!

Yamato se strâmbă:

— Dumneavoastră doriţi ca eu să-l refuz, Kawashi-san?

Kawashi învăţase o engleză destul de eficientă, conversând în port cu dezertorii americani, cu zece ani în urmă.

— Nu! zise, sec, Kawashi. Vreau să organizezi un dineu afară din casa mea, pentru a-l primi.

Yamato îşi permise un mic „ah so!” de surprindere. Era cu totul surprinzător! Dl. Kawashi ieşea foarte rar, dar niciodată cu străini.

— Ţin să-l onorez pe Max-san, spuse el. El mi-a fost totdeauna un amic fidel. Să faci cum îţi spun. O să participi şi tu pentru că eu nu vorbesc această limbă.

Yamato se retrase cu paşi mici, înclinându-se. De mai multe ori până la uşă, spunându-şi că adevărata dorinţă de a ieşi a lui Kawashi se cheamă probabil Koko. Cea de-a treia soţie a patronului său se plictisea de moarte în mijlocul operelor de artă. Plângând amar că nu poate folosi rochiile somptuoase pe care soţul ei o lăsa să se ducă să le cumpere, sub o pază bună, de la croitori francezi din Tokyo. Fiind o veche taxi-girl îi lipsea viaţa de noapte. Cu excepţia picioarelor în formă de paranteze, mereu ascunse de cizme sau de un pantalon, ea era superbă

[10] Derbedeule (n. a.).

Răbdătoare, ea număra anii care o separau de libertate, înghiţind tranchilizante pentru a putea să suporte abstinenţa. Câteodată se întâmpla să se uite la Yamato cu lăcomie.

Acesta se instală în propriul birou minuscul, aşa cum se cuvenea, pentru a arăta abisul care-l separă de stăpânul lui şi formă un număr de telefon.

*

* *

— Este o onoare nemaiauzită, exultă Al Borzoi. Îl cunosc pe acest şarlatan de notorietate. Japonezii au obiceiul să-şi primească invitaţii străini prin intermediul secretarilor lor.

Biroul şefului sucursalei era la fel de gol. Malko se întreba unde lucrează americanul. Apelul telefonic al lui Max Sharon îl trezise la ora zece dimineaţa din cauza decalajului orar. Acesta fusese extrem de laconic, precizându-i lui Malko faptul că se însărcina să-i facă instructajul lui Kuniko şi că ea urma să vină să-l caute la hotelul său la ora şase şi jumătate. În Japonia se cina foarte devreme. Malko îi dăduse telefonul lui Kuniko, puţin mirat, dar recunoscător. Era primul pas minuscul pe care-l făcea angajându-se pe o pistă.

În ciuda asigurărilor lui Tom Otaku, Hiroko şi complicii ei erau liberi în continuare. Din terorista de la *Imperial* nu se găsise nici cu ce să umpli o cutie de pantofi, fapt care îngreuna identificarea ei.

Ajutorul lui Kawashi, dacă se materializa, urma să fie foarte preţios. Malko privi dezgustat cerul din nou plin de nori. Acum ambasada SUA era mai bine păzită decât Fort Knox.

— Cred că Chris Jones şi Milton Brabeck ar fi trebuit să rămână, după felul în care decurg lucrurile, remarcă el.

Al Borzoi se trase de buza de iepure, plictisit.

— Era imposibil, afirmă el. Am primit o notă din partea ministerului de interne japonez.

Malko se ridică:

— Sper că nu veţi primi în continuare un necrolog – al meu. Din punctul meu de vedere, acesta ar fi tot atât de supărător. Sper că dl. Kawashi doreşte să-mi ofere mai mult decât un dineu.

*

* *

Portarul *Imperial*-ului se curbă într-o plecăciune aproape de sol, în timp ce Malko se instală lângă Kuniko, strălucitoare, într-un compleu de lame argintiu, al cărui pantalon părea să fi fost

croit pe ea. El se întrebă cum putea ea să conducă cu unghi de o astfel de lungime. Mercedesul 450 SL se depărtă de trotuar după o manevră de bună calitate, sub privirea admirativă a portarului. Un om capabil să plătească asemenea femeie, nu putea fi decât un gentleman: Cea mai mare parte a japonezilor înlocuiseră Shintoismul cu cultul Yen.

— Unde mergem? întrebă Malko.

Viraseră la dreapta şi mergeau spre nord, de-a lungul Palatului Imperial, în mijlocul unei circulaţii demenţiale.

— La Asakusa, spuse Kuniko, într-un foarte vechi restaurant. Ea îi aruncă lui Malko o privire admirativă. Nu ştiam că-l cunoaşteţi bine pe Kawashi-san, murmură ea.

— Îl voi vedea pentru prima oară, mărturisi Malko. Nu ş nici măcar cu cine seamănă.

Lui Kuniko era cât pe ce să-i cadă genele false.

— Cum de v-a făcut onoarea să vă invite? întrebă ea stupefiată, plină de admiraţie.

Malko deja îşi dăduse seama că, într-adevăr, Japonia era extraordinar de structurată. Oamenii îşi petreceau timpul schimbând între ei cărţi de vizită pentru a şti cu cine au de-a face, dacă societatea pentru care lucrează era mai importantă sau mai puţin importantă decât a lor, dacă interlocutorul lor avea sau nu un rang mai mare sau mai mic. Fiecare avea locul lui la milimetru. Malko deranja în această situaţie. Un om care nu-l văzuse niciodată pe Kawashi dar era invitat de acesta, nu-şi găsea locul în organigramă.

Ea puse mâna pe coapsa lui Malko şi spuse cu vocea ei catifelată:

— Malko-san! Sunt foarte mândră să fiu împreună cu dumneavoastră. Unghiile ei zgâriau uşor alpacaua costumului negru.

Ei urcau de-a lungul râului Tokyo spre nord, traversând cartiere din cele mai populate. În final, Mercedesul stopă în colţul unei străzi foarte animate, plină de lămpi cu neon. Kuniko încuie maşina.

— Este Rukku Street, spuse ea râzând, strada cea mai rău famată din Tokyo.

Cinematografele porno se aliniau în rânduri strânse. Unul dintre ele oferea ca atracţie amorul dintre un vier trandafiriu şi o suedeză durdulie. Un butic ciudat oferea căşti nemţeşti şi drapele hitleriste pentru nostalgicii Axei.

Între cinematografele porno existau „Pachinkos” şi jocuri mecanice unde japonezii îşi omorau timpul chirciţi ore întregi în faţa acelor automate.

Un cuplu ciudat ţopăia în cerc în faţa unuia dintre ei. Ea, în vârstă de vreo şaizeci de ani, în kimono, cânta cu o voce de falset, el scutura o harpă de care erau agăţate zeci de clopoţei.

Kuniko îl trase pe Malko pe o străduţă la dreapta, la fel de întunecoasă pe cât era de luminată Rukku Street şi puţin mai departe ajunseră într-un spaţiu deschis la centru, în care se afla un templu gigantic.

Kuniko îl trase pe Malko.

— Veniţi! Este pe cealaltă parte.

Era frig şi ea se lipi de el. El zări în penumbră zvastici pe fiecare stâlp al templului.

— Acesta este Kannondo, explică Kuniko, marele templu unde oamenii din cartier vin să se roage Lui Dumnezeu să le îndeplinească dorinţele. Era de-a dreptul impozant.

După ce trecură de Kannondo, intrară pe o străduţă şi se opriră în faţa a ceea ce părea a fi un minuscul conac elveţian din trunchiuri de brad curăţate de coajă, cu o grădină în faţă.

— Acesta este restaurantul, zise Kuniko, dar trebuie să aşteptăm afară, căci altfel îi ofensăm.

Malko îşi dori cu ardoare ca onorabilul Kawashi să fie punctual. Dârdâia. Deodată se angajă pe străduţă o interminabilă limuzină Lincoln Continental neagră. Era atât de largă încât atingea uşor faţadele de pe ambele părţi ale străzii. Kuniko îi strânse braţul lui Malko şi murmură cu o voce şoptită, ca şi când ocupanţii limuzinei ar fi putut-o auzi.

— El este.

*

* *

Portiera din faţă a Lincolnului se deschise în faţa unei arătări rigide cu nas coroiat, îmbrăcată în pantaloni negri.

— Este Koko, şopti Kuniko. Are şaisprezece ani şi este deja proprietara a două imobile.

Din partea cealaltă coborî un personaj straniu, puţin mai înalt decât acoperişul maşinii, îmbrăcat într-un pardesiu negrul cu un gât slab ieşind dintr-o cămaşă albă, cu o cravată de asemenea albă şi cu o pălărie neagră cu borurile răsucite pe cap.

— Este Kawashi-san, şopti Kuniko.

În spatele racketului apăru o blondă planturoasă cu privire

bovină, cu un coc aşa cum se făcea cu zece ani în urmă, îmbrăcată cu o bluză de mătase, mulând un piept fabulos însoţită de un japonez cu părul negru unsuros, cu o cărare într-o parte, cu ochelari ovali cu rame de sârmă şi vestă butonată. Obrajii căzuţi îi dădeau aerul unui cioclu de lux.

Cele două cupluri înaintară unul spre celălalt şi începu festivalul plecăciunilor, însoţit de ciripituri simultane. Kuniko, copleşită de respect, nu mai reuşea să-şi reia poziţia verticală. Cu jumătate voce, ea începu prezentarea noilor veniţi:

— Yamato-san şi soţia sa. Yamato-san vorbeşte engleza dar, din politeţe, el nu va vorbi decât japoneza. În seara aceasta. Eu voi servi drept interpretă. Soţia lui Yamato-san este islandeză.

Era un cuplu ciudat. Ochii albaştri ai islandezei îl dezbrăcau pe Malko cu un aer gurmand. Odată plecăciunile terminate, se hotărâră să intre în restaurant. Decorul era, de asemenea ciudat. Te-ai fi crezut într-un hambar. Obiecte stranii atârnau agăţate de bar şi de plafon. Nu existau mese, ci doar rogojini un reşou aşezat pe jos. Clienţii stăteau ghemuiţi între boluri şi farfurii. Pereţi divizau restaurantul în mici separeuri.

Cu risipă de plecăciuni, chelnerii, cu mutre bune de spânzurătoare, îi conduseră pe noii sosiţi într-o sală din fund unde se aşezară pe jos, de o parte şi de cealaltă a unei mese masive, la o înălţime de patruzeci de metri de sol.

Malko fu instalat în faţa lui Kawashi şi, cu această ocazie, el remarcă bucăţelele de leucoplast care ţineau ridicate pleoapele japonezului. Îi era greu să-şi ia ochii de pe ele. Din fericire, fură aduşi peştişori mici muraţi în oţet, cuburi de peşte crud şi de caracatiţă uscată, arici de mare cu garnitură de alge şi, mai ales, mai multe sticle cu sake. Kawashi se grăbi să umple un minuscul recipient din lemn plasat în faţa lui Malko, vărsând alcoolul călduţ.

— Aşa este obiceiul, îi şopti Kuniko la ureche. Faceţi acelaşi lucru!

El se execută. Cum toată lumea făcea acelaşi lucru, în câteva minute, toată masa se transformă într-o baltă de sake. Dozele fiind mici, trebuiau umplute paharele fără încetare. Între două degustări, Kawashi se înclina şi-i surâdea lui Malko.

Kuniko luă un bol, îl umplu cu diferite eşantioane şi începu să-l înveţe pe Malko să mănânce, cu beţişoarele. Toată lumea râse cu poftă.

*

* *

Hiroko, cu capul pe perna sa de lemn, întinsă pe o rogojină, cu un pistolet-mitralieră la-ndemână, nu putea dormi. Insomnia ei nu se datora totuşi gemetelor lui Furuki, care străbăteau peretele despărţitor de lemn, ci gândului de răzbunare.

Trebuia s-o răzbune pe Yokohi şi să regleze conturile înainte să părăsească Japonia. Nu putea părăsi Tokyo pentru a pleca în SUA, lăsând inamicul în spatele ei.

Îşi făcu calculul că-i mai rămâneau exact şase zile pentru a-şi lichida adversarul şi a părăsi Tokyo. Înainte de a închide ochii, ea se mai uită o dată la silueta lui Furuki, legat de stâlpul de lemn, pe verandă. Acesta nu era încă la capătul chinurilor.

*

* *

— *Kampai!*

— *Kampai!* răspunse Malko politicos, ridicând micul recipient de lemn.

Acela trebuia să fi fost al o sutălea toast! Ambianţa se dezgheţase vizibil, faţă de începutul mesei. Una dintre bucăţile de leucoplast se dezlipise şi onorabilul Kawashi nu mai vedea decât cu ochiul stâng, fapt care nu-l împiedeca să înfulece cu poftă şi să se îndoape cu ajutorul beţişoarelor. Tocmai fusese adus un peşte cu carnea roz, aproape transparent, care se adăuga la cele douăzeci de feluri deja consumate. Faţa rotundă a japonezului strălucea de sudoare. Kuniko tăie câteva bucăţi din peştele lung, roşiatic la care adăugă câteva alge murate, puţin orez şi începu să-l îndoape pe Malko.

Kuniko era, de asemenea, bine îmbibată cu sake. Ochii verzi deveniseră focoşi, pieptul ei incredibil de bombat se ridica pentru a veni în întâmpinarea lui Malko. Fără întrerupere, ea umplea farfuria vecinului ei cu nenumărate bunătăţi şi-l obliga să mănânce, cu râsete ascuţite de fiecare dată când el se strâmba, mestecând în continuu *tofus* – plăcinte mici de soia. Discret, dl. Yamato îşi desfăcuse gulerul, în timp ce soţia lui devora pe Malko cu ochii ei bovini. Kuniko îşi lipise gamba de a lui şi se purta cu el de parcă tocmai se sculaseră din acelaşi pat. Doar Koko reuşea să-şi menţină atitudinea hieratică, ciugulind cu beţişoarele ei câteva bucăţele pe care le alegea cu grijă. Cinci cuptoare reîncălzeau diversele feluri de mâncare preferate: *chagama, shabu-shabu, sukiyaki, teppanyaki,* în cantităţi atât de mari, că ai fi putut hrăni tot Bangladesh-ul.

Până în acel moment, conversaţia nu depăşise nivelul de pălăvrăgeală. Dna Yamato şi Koko practic nu deschiseseră gura. Kuniko şi Yamato schimbară câteva glume în japoneză, pe care le traduse imediat lui Malko.

Onorabilul Kawashi aproba cu ochii strălucind de răutate gura mânjită de grăsime, împurpurat de sake. Soţia sa maiestuoasă, dreaptă ca un brad, îl depăşea cu douăzeci de centimetri. Kawashi îi surâse lui Malko, întrebându-l ceva:

— Kawashi-san întreabă dacă vă place acest restaurant, traduse imediat Kuniko.

— Este formidabil, spuse el, cu sinceritate.

— *Kuremutzo* este vechi de cinci secole, explică ea. Odinioară, bandiţii obişnuiau să vină aici pentru a discuta afaceri.

Cutuma aceasta persista încă. Malko profită pentru a intra în subiect.

— Dl. Kawashi este dispus să-mi acorde ajutorul său ca să găsesc sursa armelor şi paşapoartelor acestor terorişti? întrebă el.

Kuniko, vizibil jenată, începu un discurs lung, punctat de „Ahnoneh! Ah so”. Dl. Kawashi continua să se îndoape. Când Kuniko sfârşi, el vorbi la rândul lui. Kuniko traduse:

— Kawashi-san dorea să ştie dacă poluarea există şi în Europa.

Una din două: ori era maestru al umorului negru, ori traducerea lui Kuniko şchiopăta. Malko se lansă totuşi într-un tablou de coşmar al Europei poluate şi asfixiate.

Mai goliră câteva sticle de sake, apoi dl. Kawashi îşi luă leucoplastul şi se ridică. Speriat, Malko constată că nu fusese abordat niciodată subiectul întâlnirii lor. Cât ai clipi din ochi, toţi cei şase se treziră afară din restaurant, întrecându-se în reverenţe. Kawashi, din nou demn, deşi clătinându-se puţin. Malko se aplecă spre Kuniko.

— Spuneţi-le că îi invit să bea un pic de şampanie într-o discotecă foarte elegantă care tocmai s-a deschis – *Castel* – un club privat.

Bâlbâindu-se de emoţie, Kuniko transmise mesajul punctând aproape fiecare cuvânt cu o profundă plecăciune. Dl. Kawashi păru sincer surprins, atunci când ea îi explică faptul că nu există animatoare în acest loc. Un local fără taxi-girl, pentru un japonez, era ca Fujiyama fără zăpadă. Totuşi, odată formulată, invitaţia nu putea fi refuzată fără a-l jigni de moarte pe Malko.

El le oferi chiar ospitalitatea Lincolnului său. Din momentul în

care se instalară în lunga limuzină, Kuniko îşi puse neglijent mâna pe coapsa lui Malko şi o uită acolo.

*

* *

Dl Kawashi îşi stăpâni un căscat discret. Din nou leucoplastul său se dezlipise şi nu-i mai rămânea decât ochiul stâng pentru a observa construcţia aceea aducând cu un templu roman subteran sprijinit pe colonade care-i servea drept decor lui *Castel.* Discoteca amesteca armonios marmura neagră, sticla, coloanele şi adâncile canapele negre, de bun gust atât pentru străini cât şi pentru japonezi. Aceştia din urmă, erau însoţiţi aproape toţi de taxi-girls agăţate de prin diverse locuri.

Dom Perignon curgea în valuri la masa lui Malko, foarte apreciat de onorabilul Kawashi care părea că se afundă puţin câte puţin în fotoliul lui. În ceea ce o priveşte pe Koko, aceasta părea însufleţită de o vibraţie imperceptibilă provocată de muzică. Ochii ei nu părăseau ringul de dans. Malko îşi spuse că era poate un mijloc de a debloca situaţia. Surâzând, el se înclină în faţa soţiei lui Kawashi. Dl. Yamato şi Kuniko părură loviţi ca de trăsnet în faţa unei asemenea îndrăzneli nemaipomenite. Racketul, îmblânzit de şampanie, schiţă un surâs şi Koko se ridică ţeapănă, precedându-l cu paşi mici pe Malko spre ringul de dans.

Ea se lăsă înlănţuită, cu acelaşi aer demn, cu capul drept, cu privirea aţintită departe, expresia îngheţată, cu braţul stâng foarte depărtat de corp, o imagine a onorabilei corvoade mondene, ce-l putea face mândru pe dl. Kawashi care, din locul său, nu putea să vadă decât bustul dansatorilor, pentru că, de la talie în jos, foarte onorabila soţie a preşedintelui sindicatului racketilor era lipită de Malko precum un timbru de un plic, de puteai crede că n-avea oase.

Totuşi, muzica sincopată nu se preta la flirt, dar Koko nu părea să audă. Lipită de podea cu tălpi de plumb, ea ignora cu hotărâre cuplurile care se bâţâiau în jurul ei, frecându-se cu patimă de Malko, de parc-ar fi fost o elevă de liceu în călduri, cu o ipocrizie perversă. Fiecare dintre muşchii coapselor şi abdomenului ei era în acţiune. Îşi sugea burta, se apropia, se freca, exact ca un animal fără vlagă şi orb. Malko îi căută privirea. Koko ţinea privirea absentă, aţintită asupra coloanelor care înconjurau ringul de dans.

Ceilalţi, ghemuiţi pe canapea, aşteptau cuminţi să se încheie

dansul lor. După cinci minute de la începerea acestui manej al lor, Malko începu să se gândească foarte serios dacă nu cumva frumoasa Koko împingea puţin cam departe legile ospitalităţii.

Acest gen de distracţii nu prea erau pentru vârsta ei şi-l putea supăra pe dl. Kawashi. Cu aceste gânduri în minte, el se aplecă la urechea ei:

— *We should sit down, I think*[11].

Ea surâse fără să răspundă, ca şi când n-ar fi înţeles. Abdomenul ei continua să se frece de cel al partenerului. El încercă să se îndepărteze de ea, dar Koko îl reţinu cu o forţă neaşteptată. Păstrând aceeaşi ţinută demnă până la centură. Ea îşi dăduse seama de efectul pe care-l provoca şi muntele Venus al ei pleca la asalt asupra a ceea ce mai rămăsese demn la Malko.

Cu un ultim efort, îşi aduse scopul la îndeplinire. Spasmul discret al lui Malko îl declanşă pe al ei. Ochii ei clipiră repede şi se lipi atât de tare de el, încât era să-şi piardă echilibrul. De altfel, ei se clătinară câteva secunde. Din fericire, celelalte cupluri le ofereau o barieră protectoare. Cu suflarea întretăiată încă, Koko se îndepărtă de Malko de parcă ar fi avut ciumă. Totuşi, înainte de a ajunge la masă, ea îi strânse foarte tare degetele, ca pentru a-i mulţumi. Malko aprecie acest mod discret şi pervers de infidelitate.. Părea că nimeni nu văzuse nimic.

Aproape imediat di. Kawashi îşi luă leucoplastul şi, în următoarele cinci minute, ieşiseră în stradă. Lincolnul se strecura cu greu printre străduţele înguste din Roppongi, apoi se strecurară pe sub Shuto Expressway. Din nou, Kuniko se lipise discret de Malko. În zece minute, ei ajunseră la *Imperial.*

Dl. Kawashi avu probleme la coborârea din maşină pentru a face un schimb de plecăciuni cu Malko. Kuniko îi întinse mâna pentru ca să i-o sărute, Koko şi Yamato înclinară capetele cu politeţe şi limuzina plecă mai departe pe Hibaya Dori, lăsându-l pe Malko stupefiat. Nu schimbaseră nici o vorbă despre subiectul pentru care se întâlniseră.

*

* *

Al Borzoi râse din toată inima de îngrijorarea lui Malko.

— Nu-i cunoaşteţi pe japonezi. Kawashi nu avea nevoie să spună nimic. Dineul a constituit semnarea pactului.

— Credeţi într-adevăr?

[11] Cred că ar trebui să ne aşezăm, (n. t.).

Malko era vizibil neîncrezător.

— Aceşti tipi vor cerceta tot oraşul. Ei cunosc pe toată lumea şi ştiu totul.

— Dar ei n-au nici un contact cu teroriştii din Sekigun obiectă Malko. Cum credeţi că vor reuşi ei, acolo unde poliţia a eşuat.

— Există oameni care nu ar ajuta poliţia, dar i-ar informa pe ei.

— Ce cuplu straniu, Yamato cu irlandeza lui! comentă Malko.

Al Borzoi surâse:

— Ea îl admiră pe Yamato orbeşte. Forţa lui o excită. Totuşi, el o bate foarte tare, ceea ce nu o împiedică să se dea oricui. Ea nu are voie să se plimbe singură, prin Tokyo. Odată a văzut-o în compania unui pilot de linie olandez pe care aproape că l-a omorât.

— Aveţi noutăţi de la Tom Otaku? întrebă Malko.

Americanul negă din cap.

— Este trucul obişnuit. Oamenii Kohan-ului răscolesc cercurile studenţeşti fără nici un rezultat.

— Dar în ceea ce priveşte pe fata care a vrut să mă asasineze?

— Tot nimic! Nu a putut fi identificată. Ei încearcă să-i ia urma cu ajutorul resturilor mantalei sale.

Al Borzoi surâse cu amărăciune:

— Mutra dumneavoastră nu i-a plăcut frumoasei Hiroko.

Malko îşi luă la revedere de la şeful CIA din Tokyo. Afară era frumos, dar frig. El merse puţin de-a lungul *Okura,* coborând spre centru prin străzi mici fără trotuar. Doamne, ce urât era Tokyo! Scârboşenie de arhitect, surmontată de autostrăzi urbane construite fără nici o orânduială, cu mari buildinguri gri răsărind ca ciupercile.

Scârbit, Malko luă un taxi, al cărui şofer cu mănuşi albe nu cunoştea nici un cuvânt în limba engleză. Din fericire, el ştia să spună în japoneză „hotel *Imperial.”*

*

* *

Se lăsa întunericul atunci când Malko sosi la *Imperial.* Era ora patru şi jumătate, poluare şi timp urât. Ca de obicei, holul mare gemea de lume, cu rânduri de japonezi aşezaţi pe banchete de-a lungul barului.

În momentul în care Malko lua cheia camerei de la recepţie, un tânăr japonez se apropie de el şi îi spuse câteva cuvinte pe limba lui. Devenit prudent de la experienţa precedentă, el se

îndepărtă de interlocutorul său. Acesta din urmă nu părea totuşi animat de rele intenţii. Tânăr, surâzător, el încerca să-i explice ceva. Malko apelă la una dintre fetele de la recepţie pentru a-i traduce spusele tânărului.

— Vă caută din partea unuia dintre prietenii dumneavoastră, spuse ea.

— Cine?

Schimb de priviri.

— Prietenul cu care aţi cinat aseară, explică japoneza.

Era vorba de onorabilul Kawashi. Malko îl urmă pe japonez. Acesta din urmă îl conduse la un Nissan mare şi-l instală în spate, apoi el se urcă la volan. Intrigat, Malko se-ntreba unde mergeau.

Capitolul VII

Nissanul negru se opri în mijlocul unei străzi atât de înguste, încât flancurile sale frecau gardurile pe ambele laturi ale străzii. Tot cartierul era un labirint de case vechi cu grădini minuscule, în cartierul ambasadelor Minato-ku, cu mini coline şi câteva buildinguri.

Tânărul japonez care-l adusese se grăbi să-i deschidă portiera lui Malko, apoi îi arătă o casă mică, modernă înconjurată de o foarte mică grădină. El deschise uşa şi se dădu la o parte. Malko pătrunse în interior. Mirosea a tămâie şi a iasomie. Primul lucru care-l frapă fu decolteul superb al lui Goudroune, soţia lui Yamato, îngenuncheată în mijlocul unui living, în faţa soţului ei, aşezat pe un scaun. Cu părul blond prins într-un coc, cu corsajul legat foarte jos, lăsând descoperit doi sâni lăptoşi, ea semăna cu o gravură veche.

Ridică ochii spre Malko şi surâse, continuând să-i desfacă şireturile de la pantofi soţului ei. Fără să se jeneze de Malko aceasta îi scoase pantoful stâng lăsându-i piciorul gol.

— *Come on în!*[12] strigă Yamato.

Malko intră în cameră şi strânse mâna japonezului. Acesta părea mai destins decât în prezenţa patronului său. Goudroun era ocupată cu descheierea vestei şi scoaterea butonilor de la manşetele soţului ei. El se ridică desculţ, îşi scoase vesta, îşi suflecă mânecile şi-şi scoase ochelarii.

— Luaţi loc! spuse el. N-am putut să-mi fac antrenamentul azi de dimineaţă. S-ar putea să fie nevoie să ne apărăm astăzi…

Era prima aluzie la pactul tacit între Kawashi şi Malko. Acesta ardea de nerăbdare să-l întrebe de ce l-a invitat.

În momentul în care se pregătea să pună întrebarea, Goudroune reveni aducând trei planşe rectangulare, groase de doi centimetri fiecare, pe care le puse jos, după care rulă covorul, degajând un spaţiu liber în mijlocul camerei. Yamato se concentră câteva secunde apoi începu o serie de mişcări rapide şi totodată brutale, atât lente, cât şi suple, de o frumuseţe surprinzătoare şi sălbatică.

Timp de mai multe minute, el execută acest straniu balet,

[12] Intraţi! (n. a.).

punându-se în gardă împotriva unui adversar invizibil, destinzându-se brusc, răsucindu-se. Goudroune contempla şi privea cu ochii umeziţi de plăcere. Ea simţea în mod vizibil o plăcere sexuală la vederea acestei exhibiţii. Când Yamato se destinse, scoţând un strigăt răguşit şi glacial care-l făcu pe Malko să tresară, ochii tinerei islandeze se dădură peste cap. Yamato, transpirat, rămase imobil.

— Planşele! ceru el.

Goudroune luă una dintre planşe şi o ţinu în poziţie verticală în faţa ei, la un metru de sol, cu amândouă mâinile, cu faţa încordată. Yamato se concentră apoi, cu o mişcare fulgerătoare, gamba sa se destinse.

Malko avu impresia că piciorul lui nu făcuse altceva decât să treacă pe lângă planşa groasă şi totuşi aceasta se frânse în două bucăţi printr-un trosnet sec. Goudroune scoase un ţipăt de durere: o aşchie îi străpunsese mâna şi sângele curgea. Yamato nu o băgă în seamă.

— M-ai rănit, gemu Goudroune.

— Taci! spuse japonezul, cu o brutalitate care-l şocă pe Malko.

Goudroune îşi înghiţi lacrimile, luă cele două planşe care rămăseseră şi le ţinu pe fiecare în câte o mână, după ce-şi pansase degetul rănit cu o batistă. Yamato se concentră din nou. Pumnul lui drept se balansa ca un piston de locomotivă, tot corpul lui însoţind mişcarea…

Ţipătul răguşit făcu să vibreze porţelanul. Yamato, destinsese braţul. Din nou Malko avu impresia că el atinsese uşor planşele cu pumnul său închis, dar cele patru bucăţi căzură jos, ca lovite de trăsnet. Goudroune, uitând de degetul însângerat, îi aruncă o privire languroasă. Pieptul ei palpita rapid. Yamato îşi aranjă părul şi-şi puse ochelarii.

— Fantastic! admiră Malko.

Japonezul clătină din cap cu modestie.

— Asta nu-i nimic, spuse el. Maestrul meu poate sparge pietre cu muchia palmei. Eu pot doar să provoc explozia cutiei craniene a unui om cu o lovitură de picior sau de pumn, prin folosirea totală a energiei Este o chestiune de influx nervos şi de antrenament. Execut în fiecare dimineaţă trei sute de lovituri într-o planşă flexibilă. Unda de şoc poate provoca leziuni interne grave.

Terminase de încheiat vesta, îşi pusese ochelarii, semănând din nou cu un contabil liniştit.

— Să mergem acolo! spuse el.

Goudroune îi aruncă o privire plină de reproş, vizibil decepţionată că nu putea profita de toată această energie.

*

* *

Nissanul mergea pe Shuto Expressway ocolind Palatul Imperial. Malko văzu lebedele înotând în lac.

— Unde mergem? întrebă el.

— Să-l vizităm pe tatăl lui Hiroko. Este o idee a lui Kawashi-san.

Malko abia îşi ascunse decepţia. Atât putea face ferocele racket? El însă nu vru să se opună la acest prim gest. Nissanul înainta cu ritm de melc pe autostrada suspendată care surplomba străzi blocate de automobile. Tokyo devenea pe zi ce trece un oraş greu de suportat. Apoi coborâră din nou într-un labirint de străzi înguste în centrul cartierului Ueno. La fiecare o sută de metri, şoferul trebuia să claxoneze insistent pentru a-şi face drum liber. Într-un târziu, Nissanul stopă la intrarea unei străzi nepavate, încadrată de minuscule case din carton.

— În continuare vom merge pe jos, spuse Yamato.

Doi ştrengari jucau base-ball în faţa unei pescării, un negustor de ceai verde bloca strada cu ceainicul, platourile şi paharele lui microscopice. De-a lungul caselor se aliniau tarabe, cu lanterne cu abajururi de hârtie, lăudând calitatea mărfurilor. O grămadă de femei în kimono şi saboţi de lemn tropăiau printre maghernițe. Un bărbat tânăr caligrafia cu splendide caractere, cu silinţa unui şcolar, pe un stâlp de telegraf lozinci care denunţau rapacitatea marilor trusturi. Un negustor de supă chinezească ghemuit, cu balansierul pe umăr, urina liniştit în faţa unui mic atelier unde Malko zări o jumătate de duzină de lucrători care se ocupau cu pictarea păpuşilor..

— Aici este, spuse Yamato.

Nu exista nici un număr, dar cum strada nu avea nici nume, asta nu avea prea multă importanţă.

Muncitorii se opriră surprinşi văzându-l pe străin. Unul dintre ei fugi în fundul prăvăliei de unde îşi făcu apariţia un japonez cu părul sur tuns ca o perie. Yamato se frânse în două şi festivalul plecăciunilor se prelungi timp de cinci minute, între Malko, Yamato şi tatăl lui Hiroko. Un lucrător fugi în stradă pentru a-l chema pe negustorul de ceai cu o voce ascuţită, un altul şterse un taburet de lemn pentru ca onorabilul străin să poată lua loc.

Afară, câţiva copii priveau cu discreţie acest spectacol nemaiauzit: un străin să viziteze atelierul bătrânului Olada.

Yamato începuse un lung discurs punctat de tâmplar cu semne din cap, trădând amărăciune. Sosi şi ceaiul. Toată lumea bău în mijlocul unor noi plecăciuni, apoi tatăl lui Hiroko luă la rândul său cuvântul: Yamato traducea în engleza sa aproximativă.

— Nu şi-a văzut fiica de aproape doi ani. Este o pierdere atât de mare pentru el, încât nu îndrăzneşte să-i pronunţe numele. El vă imploră să nu vorbiţi despre el. Nu poate face nimic pentru a ne ajuta. Poliţia a venit deseori la el. El nu înţelege… Economisise deja bani pentru a-i cumpăra lui Hiroko un apartament cu opt camere într-o casă vecină, pentru ca ea să se poată căsători. La un moment dat, ea se întâlnea deseori cu un tânăr cu ochelari…

Malko ciuli urechile, dar tâmplarul nu putu să le spună mai mult, nu ştia nume şi nu putea preciza mai mult. De altfel, spusese tot ce ştia poliţiei. Nenorocitul îşi freca palmele cu un aer disperat. Malko înţelese că nu se putea scoate mai mult de la el şi se ridică.

Ei începură să se retragă. Atunci tâmplarul i se adresă lui Malko cu o voce grăbită şi Yamato traduse:

— El vă roagă cu respect s-o omorâţi pe fiica sa, dacă o găsiţi. Ruşinea sa va fi astfel mai mică şi vă doreşte o mie de ani de fericire.

*

* *

— Dar nu mergeţi la *Imperial?*

Nissanul tocmai virase în faţa hotelului pe Harumi Dori şi se angajase pe Ginza spre port. Yamato îşi frecă palmele una de alta.

— Mergem să-l vedem pe un prieten al lui Kawashi-san. El ne poate ajuta. Ştie cine vinde şi cine cumpără arme. În Tokyo.

Inima lui Malko începu să bată mai tare. Era mai interesant decât bătrânul tâmplar. Pe când stăteau la culoarea roşie a unui semafor, Yamato îi arătă un butic minuscul în mijlocul unui teren viran, chiar în faţa unui teatru de kabuki.

— Priviţi! Este cea mai veche prăvălie de accesorii kabuki din Tokyo. Un bogătaş vrea să construiască aici un imobil, dar nu poate. Din cauza proprietarului. El refuză să vândă, chiar la un preţ foarte mare, deoarece bunicul şi tatăl lui au fost proprietari

ai acestui teren. El spune că va vinde atunci când teatrul va pleca de aici. Bogătaşul a încercat să cumpere teatrul, dar este imposibil.

— Nu poate obţine demolarea lui?

Yamato râse politicos dar şocat.

— Aşa ceva nu se face…

Stranie ţară! Metroul semăna cu un paradis al hoţilor, dar nu te desparţi de cineva fără două sute de plecăciuni.

Yamato trecu peste un mic canal care semăna cu un *khlong* thailandez şi opri în faţa unui şir de clădiri din ciment.

— Iată piaţa de peşte!

Coborâră din Nissan, cât pe ce să se atingă de sute de toni, zăcând pe pardoseala de ciment, numerotaţi şi etichetaţi. Manipulatori cu un fular alb în jurul capului, alergau peste tot încărcaţi cu peşte. Intrară într-o mică galerie în care, de-o parte şi de cealaltă, erau restaurante minuscule. Cel în care intraseră avea doar o tejghea în spatele căreia serveau chelneri şi ca mobilier se găseau taburete şi o banchetă pentru cei cari aşteptau. Mai erau două taburete libere pe care ei se aşezară.

— Vă este foame Malko-san? întrebă Yamato.

— Puţin, spuse Malko.

Japonezul surâse.

— Atenţie! Aici totul este crud.

Malko îşi reprimă apetitul. CIA cerea, desigur, multe sacrificii. Deja unul dintre chelneri punea în faţa lor bucăţi de ton rulate în alge. Yamato le înghiţi cu lăcomie. Deja începuseră să-i aducă lui Malko arici de mare aşezaţi pe un strat de orez, acesta din urmă, din fericire, gătit.

Pe partea cealaltă a tejghelei erau aranjate zeci de mici pasaje cu varietăţi de peşte şi crustacee. „Bucătarii” le rulau cu orez le decupau cu o abilitate incredibilă. Fiecare alegea ce-i plăcea. Totul era servit cu orez. Malko trebui să facă acelaşi lucru. Aricii de mare erau delicioşi, dar algele mergeau foarte greu. Malko stărui puţin în faţa unei caracatiţe cu ventuze, înghiţi cu stoicism câteva cuburi de peşte de mare crud şi termină cu câteva fileuri de anghilă, în timp ce Yamato continua să înghită pe nemestecate stridii cu sos roşu, servite fără cochilie. După astea, chiar şi berea avea gust de peşte.

Malko lupta cu o greaţă ascunsă, atunci când un personaj extraordinar împinse uşa restaurantului. Era un Falstaff nipon, dar veritabil butoi, având o burtă atât de mare, încât capul îi

părea minuscul. Ochii lui dispăreau în spatele pungilor de grăsime şi avea o mustaţă enormă a la Gingis Khan. Cu mare greutate, acesta se instală călare pe două taburete lângă Yamato luă două beţişoare şi începu să funcţioneze o adevărată bandă rulantă între gura sa şi micile farfurii de lemn în faţa lui, întreţăind deglutiţia cu chiorăieli, cu faţa îndreptată spre Yamato, fără a-i arunca nici o privire lui Malko. În momentul în care acesta din urmă se hotărâse în sfârşit, era pe punctul de a vomita pe genunchii monstrului. Yamato se dădu jos de pe taburetul lui şi îi făcu semn să-l urmeze. Când se văzu afară, Malko îl întrebă:

— Ăsta are mult timp de când a scăpat de la grădina zoologică?

Yamato râse politicos, obişnuit cu glumele americanilor care nu făceau diferenţierea între un asiatic şi o maimuţă.

— Este cel mai mare traficant de arme din Tokyo, spuse el. În timpul războiului, s-a ascuns în jungla birmaneză şi n-a mâncat decât rădăcini şi frunze timp de trei luni. Acum nu se mai poate abţine. O să moară.

— El ştie ceva?

— Da! zise Yamato. Îi cunoaşte pe indivizii care dau arme Sekigun-ului.

Malko respiră cu o voluptate şi mai mare aerul marin, după atmosfera din restaurant. În sfârşit!

— Cine?

Yamato se urcă în maşină înainte să răspundă:

— Un arab!

— Un arab?

Malko crezu că nu aude bine, dar Yamato preciză:

— Este un funcţionar de la ambasada Arabiei Saudite. Are o maşină nemţească albă. El este cel care-i furnizează arme lui Hiroko de trei luni de zile.

Era atât de bizar, încât Malko întrebă:

— De ce îi denunţă omul pe care l-am văzut?

Yamato clătină din cap în timp ce Nissan-ul o luă pe drumul spre Ginza.

— Pentru că nu-i mulţumit, Malko-san. El le vindea armele foarte scump, pe când arabul le dă pe gratis.

— Opriţi! ceru Malko.

Yamato transmise ordinul şoferului. Când Nissanul ajunse lângă trotuar, Malko se îndreptă spre unul din nenumăratele

telefoane publice roşii care se găseau peste tot în Tokyo. Îi formă numărul lui Al Borzoi, după ce introduse o monedă de zece yeni. Imediat ce-i răspunse americanul, Malko îi comunică descoperirea sa. Şeful CIA nu ezită:

— Este Mahmoud Fouad, şeful Serviciilor Secrete Saudite. El are un BMW alb. Ciudat, dar guvernul lui totuşi nu este de partea acelora şi totuşi ca semnalmente pare să corespundă.

— Trebuie urmărit, spuse Malko.

Al Borzoi plescăi din limbă, ceea ce produse un zgomot oribil în receptor.

— Nu închideţi! Aşteptaţi o clipă, spuse el. Formez un număr pe linia cealaltă.

Malko aşteptă, fără să scoată nici un cuvânt, pierdut în gândurile sale, urmărind mulţimea care circula în jurul său până când vocea adormită a lui Borzoi se auzi din nou:

— Am telefonat la saudiţi, pentru a-l invita pe Fouad la recepţie oficială. Noi ne cunoaştem bine. Este într-o şedinţă şi voi putea găsi după aceea pe la ora patru.

— Mulţumesc, spuse Malko. Unde este ambasada?

— Pe Minato-ku la sud, lângă cea a chinezilor.

*

* *

— El este! tresări Malko.

Un BMW alb tocmai ieşise din curtea ambasadei saudite şi mergea în faţa lor pe strada în pantă, îngustă şi dreaptă. Yamato, care trecuse la volanul Nissanului, demară imediat. Trecuseră două ore de când dădeau târcoale ambasadei, într-un hăţiş de străduţe mici, pline de farmec. În faţă fâlfâia steagul roşu al chinezilor.

Se lăsase întunericul serii, fapt care le uşura urmărirea. BMW-ul vră la dreapta pe un bulevard larg pe care merse o distanţă de un kilometru, apoi se angajă pe culoarul stâng pentru a intra pe Expressway nr. 4 spre est. În maşină nu era decât diplomatul.

Maşina avea numere de corp diplomatic. Malko se întreba unde-i va conduce acest filaj, s-ar fi putut să meargă spre locuinţa diplomatului – agent saudit. El părea să nu observe că-i urmărit, dar pe Expressway, Yamato era cât pe ce să-l piardă din ochi din cauza circulaţiei intense. Încordat, cu buzele mari ţuguiate, Yamato nu mai avea aerul inofensiv. El îşi destinse faţa pentru câteva clipe şi spuse:

— Astăzi este ultima zi din lună, Malko-san şi jumătate din

Tokyo aleargă după cealaltă jumătate pentru a-şi recupera banii…

Un sfert de oră mai târziu, BMW-ul se angajă pe o rampă de ieşire urmată de Nissan, intră pe Yasukumi, marele bulevard din Shinjuku. Trei sute de metri mai departe, sauditul parcă maşina într-un loc interzis, coborî şi o luă pe o mică stradă transversală. Yamato opri în spate şi coborâră la rândul lor. De data asta era noapte şi întunericul era brăzdat de lămpi cu neon. Shinjuku semăna cu Ginza sau cu Roppongi, cu o sută de baruri pe metru pătrat.

Arabul mergea în faţa lor pe o stradă îngustă, fără trotuare, cu mâinile în buzunarele paltonului. Ei depăşiră o ciudată cetăţuie transformată în bar şi, o sută de metri mai departe, sauditul intră într-un imobil. Aşteptară câteva minute, cu ochii într-o vitrină cu kimonouri, apoi se duseră în locul în care diplomatul dispăruse. O scară foarte dreaptă ducea spre subsol şi un neon lumina firma *Black Cat american bar.* Yamato şi Malko se priviră.

— Trebuie să ştim cu cine se întâlneşte, spuse Malko.

Yamato nu era de aceeaşi părere.

— Riscăm să ne repereze.

— Să aşteptăm cinci minute, propuse Malko, apoi să intrăm. Dacă el are întâlnire cu cineva, trebuie să ştim cu cine.

Yamato nu părea să fie în apele lui.

— Cunosc acest loc. Este un loc de întâlnire frecventat de studenţi cu vederi de stânga. Malko fierbea de nerăbdare, sigur că este pe o pistă bună. Merseră pe stradă de la un cap la altul, fără să piardă din ochi intrarea lui *Black Cat,* numărând secundele. În sfârşit, Malko începu să coboare scara. Avea impresia că coboară pe o scară de incendiu.

Black Cat semăna cu un adăpost antiaerian, construit după normele japoneze. Era minuscul, cu un plafon atât de jos, încât de-abia puteai merge drept. La stânga, un bar se întindea pe toată lungimea localului şi era surmontat de o enormă conductă de aerisire. În faţa barului erau aşezate taburete liliputane. În dreapta erau separeuri cu banchete aşezate faţă în faţă. Tot barul era tapisat cu vechi „78 tours” şi o staţie de amplificare difuza muzică de jazz atât de tare, că făcea să vibreze cărămizile. Cei doi bărbaţi se instalară la bar, lângă eternul telefon roşu. Într-un separeu, un student dormea cu capul pe braţe. Un cuplu de îndrăgostiţi se sărutau în altul şi în fund, îl văzură pe saudit aşezat în faţa unei fete urâte foc, plină cu coşuri

şi lividă, cu breton şi cu ochelari. Ei discutau cu însufleţire dar, din cauza vacarmului, nu li se puteau distinge cuvintele…

Malko şi Yamato se sileau să pară cât mai indiferenţi. Barmanul cu părul lung le servi două degete de J&B. Malko începu să se gândească la Furuki. Oare ce i s-o fi întâmplat. Erau întemeiate temerile sale? Asurzit de muzică, abia auzi sunând telefonul. Barmanul ridică şi strigă ceva.

Imediat, faţa cu obrazul livid, aşezată în faţa sauditului, veni la telefon. Yamato se aplecă un pic mai mult deasupra barului. Fata vorbea cu gura lipită de microfon. Nu dură mult şi ei închise telefonul şi reveni la locul ei.

Aproape imediat, fără să spună un cuvânt, Yamato puse două bancnote de o mie de yeni pe masă şi-l trase pe Malko după el. Doar când ajunseră în capul scării îi spuse triumfător:

— Au întâlnire cu o femeie! Ei vorbeau în argou de stânga dar eu îl înţeleg. Au vorbit despre ceva ce trebuia livrat.

Lui Malko îi venea să-l sărute pe micul japonez buzat. Era pe punctul de a depăşi Kohan-ul pe propriul lui teren.

— O să-i urmărim, zise el.

Este adevărat că nu aveau arme la ei dar, cu un simplu telefon dat lui Borzoi, ar fi alertat toată poliţia japoneză, în frunte cu Tom Otaku. Existau momente plăcute în perspectivă. Aflaţi la vreo treizeci de metri distanţă de *Black Cat,* ei supravegheau ieşirea din bar. Sauditul şi fata apărură cinci minute mai târziu şi se îndreptară spre maşina diplomatului.

Malko şi Yamato pătrunseră în bulevardul mare, treizeci de secunde în urma lor. Ei se pregăteau să se urce în BMW.

Deodată, Malko scoase un strigăt:

— Maşina!

Nissanul dispăruse. El îşi roti privirea: crezând că-i o eroare Yamato deja traversa în fugă. Malko îl ajunse din urmă. Pe locul unde fusese parcat Nissanul, erau mâzgălite cu creta nişte semne cabalistice.

— Poliţia! bâigui Yamato. Ei au ridicat maşina pentru că era parcată neregulamentar.

BMW-ul demară. Malko făcu semne disperate pentru a opri un taxi Gesturile lui atraseră privirea sauditului. El îl văzu întorcându-şi faţa, apoi îi văzu şi fata. Taxiul opri şi cei doi bărbaţi se urcară în maşină. Bolnav de furie, Yamato vorbea ca a mitralieră, agitând în mână bancnote de zece mii de yeni. Şoferul cu mănuşi albe păru în sfârşit a înţelege şi acceleră. BMW-ul

avea deja o sută de metri avans.

Din nou merseră pe Expressway nr. 4. Taxiul de abia se ţinea după BMW în ciuda îndemnurilor disperate ale lui Yamato BMW-ul rula în faţă la o distanţă de douăzeci de metri, prea repede. Malko începea să se destindă puţin, când văzu maşina albă virând brusc spre stânga şi angajându-se spre o tâmpă de ieşire. Yamato strigă:

— *Abounai!*[13]

Şoferul vru să schimbe direcţia pentru a urmări BMW-ul, dar un concert de claxoane îl intimidă. Malko o zări în fugă pe fata lividă care îi privea cu mare insistenţă, apoi maşina albă dispăru. Yamato îl copleşea pe şofer cu injurii. Porniră din nou cu toată viteza. Următoarea rampă de ieşire se găsea la o distanţă de un kilometru. Ei pătrunseră într-un cartier industrial pustiu, făcură un ocol de mai mult de douăzeci de minute, muşcându-şi buzele de furie dar nu văzură nimic. Şoferul, speriat, nu îndrăznea să întoarcă faţa.

— M-au reperat când am oprit taxiul, spuse Malko.

Yamato îşi freca palmele de disperare.

— Kawashi-san va fi foarte decepţionat...

La fel şi Malko! El fierbea de furie gândindu-se că ocupanţii BMW-ului aveau poate întâlnire cu Hiroko, dar nu mai era nimic de făcut, decât să se roage la Bunul Dumnezeu să aibă mai puţin ghinion în zilele următoare.

— Să mergem acasă! zise Malko.

*

* *

Hiroko se sili să nu ridice capul atunci când Malko traversă holul pentru a merge la recepţie să-şi lase cheia. Datorită tratamentului intensiv pe care-l urma, buhăiala de la ochi se redusese, ceea ce o făcea mai greu de recunoscut. În plus, ea purta ochelari fumurii. Aşezată în faţa unei ceşti cu ceai ca mulţi dintre oamenii care aşteptau pe cineva cunoscut dintre clienţii hotelului, nu atrăgea atenţia. Ura o îndemna să sfideze adversarul pe propriul său teren. Ea, cea pe care toată poliţia o căuta, venise cu acelaşi Datsun care servise la fuga lor după schimbul de ostatici şi o garase în faţa hotelului *Imperial.* Într-un buzunar al impermeabilului, ea avea pistoletul Beretta cu trei încărcătoare şi în celălalt, două grenade defensive.

Ardea de ură. Complicea ei însărcinată cu relaţiile cu saudiţii o

[13] Atenţie! (n .a.).

pusese în temă cu filajul. Semnalmentele unuia dintre cei doi corespundeau cu cele ale omului care condusese schimbul de ostatici. Pentru că Yokohi nu reuşise să-l elimine, ea urma să-şi asume această sarcină. Îmbătată de puterea ei, observa holul.

În aşteptarea ocaziei favorabile, ea trebuia să dea un exemplu, căci altfel banda ei se destrăma. Or, ea ţinea să continue. Înainte să plece de acasă, îl torturase îngrozitor pe Furuki cu beţe fine de bambus pe care i le înfipsese sub unghii, în meatul sexului şi în anus, după ce le frecase cu piper. El continua să fie legat de acelaşi stâlp, hrănit cu puţin orez, peşte, de mai bine de patru zile, bălăcindu-se în propriile excremente. Nu va reuşi niciodată să-şi plătească trădarea.

Bărbatul blond se îndreptă spre ieşire. Cu un gest natural ea se ridică, lăsă două sute de yeni şi porni pe urmele lui cu mâinile în buzunarele impermeabilului. Era moartea ambulantă.

Capitolul VIII

Dl. Yamato, din nou cu părul impecabil aranjat, cu ochii vioi în spatele ochelarilor cu ramă de sârmă, făcu o plecăciune până la pământ. Nissanul negru era din nou acolo, după ce fusese smuls din ghearele poliţiei de puternica organizaţie a dlui. Kawashi Un pic mai târziu, Malko ascultă puţin distrat scuzele cu înfloriturile ale lui Yamato care trebuise să facă faţă crizei de furie a preşedintelui sindicatului racketilor.

— Kawashi-san doreşte din toată inima să se întâlnească cu dumneavoastră, îl anunţă Yamato. El este foarte supărat din cauza ghinionului care ne-a lovit.

Malko se instală în Nissan unde era deja instalat un japonez gigant cu craniul ras, solid ca un luptător, cu faţa cu trăsături dure, înfăşurat într-un kimono negru. El îl salută pe Malko cu o profundă înclinare a capului. Acesta remarcă lipsa primelor falange ale arătătorului şi mijlociului de la mâna stângă. Maşina porni imediat spre sud. Malko se întreba unde mergeau. După eşecul lor de după amiază, el credea că va mai trece un timp până ce dl. Kawashi va avea ştiri noi.

Telexele pline de angoase ale CIA se adunau pe biroul lui Al Borzoi. Furuki trebuia găsit cu orice preţ şi trebuia să se afle ceea ce prepara Sekigun contra SUA. Tom Otaku nu mai îndrăznea nici să-i telefoneze şefului sucursalei CIA. Chiar ziarele vorbeau mai puţin despre Hiroko. O navă cu propulsie nucleară avariată dădea târcoale porturilor nipone şi asta acapara actualitatea. Malko turba de furie. Când oare va mai găsi o pistă la fel cu cea a sauditului?

Ploua din nou cu găleata.

*

* *

Pe Hiroko, îmbrăcată în impermeabilul ei, o trecură fiorii când fugea spre maşina sa, parcată în mica stradă care se întindea de-a lungul *Imperial*-ului.

În ultimul moment trebui să renunţe la ideea de a-l ataca pe Malko. Cei doi oameni care erau cu el şi, în special, cel solid, o neliniştea. Trebuia să-şi păstreze viaţa în vederea îndeplinirii misiunii.

De altfel, pentru a-şi reface provizia de arme şi muniţii, ea

trebuia să găsească ajutoare necunoscute serviciilor oficiale, fapt care-i dădea de furcă.

Mocnind de ură, se instală în Toyota sa bej. Din momentul în care fu la volan, îşi scoase ochelarii şi-şi puse pistolul pe podea, lăsând grenadele în buzunarul impermeabilului. Trebuia să-şi lichideze adversarul până seara, căci altfel risca să-şi piardă alura de lider.

Nissanul din faţa ei nu mergea prea repede. Ei se îndepărtară de centru în direcţia aeroportului, traversând un cartier cu aspect tot mai industrial.

*

* *

După ce se strecurase pe nişte străzi înguste, Nissanul opri înaintea unei căsuţe în faţa căreia strălucea un puternic lampion din hârtie şi o firmă pe care scria *Utamaro.* Ca de obicei nu existau trotuare. Un şir impresionant de maşini staţionau în faţă. Yamato şi uriaşul în kimono negru îl precedară pe Malko într-un hol mic.

Imediat cei trei bărbaţi fură înconjuraţi de o grămadă de tinere japoneze cu machiaj strident, toate îmbrăcate în kimonoul alb, lung până la jumătatea coapselor. În mijlocul unei abundenţe de plecăciuni, mai multe dintre ele îi scoaseră paltonul lui Malko, îi desfăcură şireturile de la pantofii încălţându-l în papuci şi-l împinseră pe o scară strâmtă în mijlocul unui cor de ciripituri vesele. Yamato fu obiectul unui tratament identic. El îi surâse lui Malko.

— Kawashi-san spune mereu că o lovitură primită din partea zeilor merită o compensaţie, Malko-san. *Utamaro* este cel mai bun *Turoko Bath* şi îi aparţine lui Kawashi-san.

Primul etaj era ocupat de un bar cu muzică japoneză şi televiziune. Malko de-abia se aşezase şi o făptură încântătoare cu ochii migdalaţi veni şi îngenunche lângă el cu ochii lăsaţi în jos, oferindu-i un platou cu ceai.

Yamato, care dispăruse, reveni urmat de două fete, una veselă, cu un năsuc cârn, o gură cărnoasă şi surâzătoare, cu păr lung negru căzut pe umeri şi picioare fusiforme dezvelite de kimono, cealaltă, o fată gingaşă, îmbrăcată într-un adevărat kimono, încălţată cu şosete albe, cu o gură prea mare pentru trăsăturile ei fine, ceea ce-i dădea un aer pervers.

Cele două fete îngenuncheară în faţa lui Malko.

— Malko-san, spuse Yamato, Domnişoara Pace Binefăcătoare

ar fi fericită să vă destindă după plictisul zilei de azi. Kawashi-san însuşi a desemnat-o în acest scop.

Un refuz ar fi însemnat ultima dintre gogomănii.

— Şi cealaltă? întrebă Malko.

— Este domnişoara Orez Precoce, explică japonezul. Ea ar fi foarte bucuroasă să ţină tovărăşie surorii sale.

Ar fi fost un gest criminal sa separi o familie atât de unită. Malko nu comise gafa de a se interesa de vârsta Domnişoarei Orez Precoce care nu avea, în nici un caz, mai mult de treisprezece ani. Yamato transmise aprobarea lui Malko. Cele două gheişe râseră puţin jenate, în stilul japonez, cu faţa ascunsă în mâini, apoi trecură la lucruri serioase. Domnişoara Pace Binefăcătoare îl conduse de-a lungul unui culoar mărginit de „saloane" de masaj. Câteva uşi fiind deschise, Malko putu zări saune, plante verzi şi paturi pentru odihnă. Toţi pereţii separatori erau din hârtie cerată, ceea ce dăuna intimităţii.

Fu dus într-o cameră mică cu aspect de grădină japoneză şi de sală de gimnastică cu plante verzi, cu cadă şi un pat. Domnişoara Pace Binefăcătoare începu să se încline profund în faţa lui, cu o privire fals pudică, în timp ce Domnişoara Orez Precoce se ghemui pe călcâie în faţa lui.

Graţioasă, Domnişoara Pace Binefăcătoare se dezbrăcă de kimono rămânând complet goală. Ea avea sânii tari în formă de pară, depărtaţi şi un munte al lui Venus complet depilat.

Apreciind că Malko o admirase destul, Domnişoara Pace Binefăcătoare începu să-l dezbrace, punctându-şi gesturile cu scurte *sumimasen* rostite râzând.

Domnişoara Orez Precoce lua fiecare obiect, îl împăturea cu grijă şi-l aşeza pe un scaun.

Domnişoara Pace Binefăcătoare îi scoase, în sfârşit, slipul cu o încetineală calculată, oprindu-se pentru a scoate câteva exclamaţii cu o politeţe rafinată. Domnişoara Orez Precoce ridicase capul şi studia.

Malko se pomeni în pielea goală, în picioare, pe pardoseală şi Domnişoara Pace Binefăcătoare începu să-şi facă datoria de a-l înviora, aşa, ca o veche meseriaşă, frecându-i fiecare centimetru al pielii cu o mănuşă din fibră vegetală, cu aerul absent al unui bijutier care lustruieşte un inel. Când Malko nu mai avu nici un atom de murdărie, ea îl instala pe scaun şi îi perie dinţii, mai-mai să-i rupă gingiile. În acest timp, Domnişoara Orez Precoce umplea cada cu apă.

Malko avea impresia că-i un bou din Kobe înainte de a fi sacrificat. Domnişoara Pace Binefăcătoare îşi dădea toată osteneala să exploreze toate orificiile naturale cu o răbdare admirabilă. Atunci când mângâierea sa declanşă la Malko o reacţie virilă, ochii ei se umplură de bucurie, iar Domnişoara Orez Precoce era cât pe ce să verse apa din cadă.

Săpunit ca un nou născut, Malko fu dus de mână spre cadă. Cu preţul unui efort de voinţă fantastic, el reuşi să nu sară imediat afară din cada plină cu apă prea fierbinte. Cu genunchii îndoiţi sub bărbie, din cauza dimensiunii mici a căzii făcute pentru japonezi, Malko se lăsă clătit cu stoicism.

Încântate de rezistenţa lui, cele două fete îl acopereau într-o veselie cu torente de apă fierbinte, spălând clăbucul. Când Domnişoara Pace Binefăcătoare îl scoase în sfârşit din cadă, Malko avea culoarea sfeclei. El dispăru sub prosoapele calde şi fu aşezat pe taburet. Prosoapele dispărură foarte repede. Până atunci nu se întâmplase nimic de un erotism fabulos. Toate acestea ţineau mai degrabă de pregătirile pentru participare la jocurile olimpice. De astă dată, cele două surori îşi uniră eforturile. Domnişoara Pace Binefăcătoare începu să se joace de-a castanietele cu muchiile palmelor pe spinarea lui, masându-l cu o brutalitate nemaiîntâlnită.

Era pe punctul de a ţipa de durere, când simţi o senzaţie delicioasă în partea de jos a abdomenului. Coborându-şi ochii el o zări pe domnişoara Orez Precoce pregătindu-se să-i gâdile testiculele cu un pai de orez, cu o delicateţe extremă. În mod straniu, această mângâiere uşoară avea asupra lui un efect fulgerător. Crezu că Domnişoara Orez Precoce o să aplaude, dar ea era prea conştiincioasă pentru a se întrerupe. Nu lăsă din mână paiul de orez până ce Domnişoara Pace Binefăcătoare nu-l luă pe Malko de mână şi îl duse până la patul acoperit cu un cearşaf alb. Treaba aceasta avea în ea ceva de protocol, dar Malko nu ţinea atâta la aceste detalii aproape bizare: îl siliră să se întindă pe spate. El simţi un miros plăcut de lămâie. Domnişoara Pace Binefăcătoare începu să-şi ungă mâinile cu o cremă de culoare gălbuie, apoi începu să-l maseze, dar într-un mod cu totul diferit, de data asta cu o delicateţe incredibilă, mai întâi pieptul şi burta. Apoi trecu la gambe şi picioare, întinzând fiecare deget cu o grijă de maniac, sub privirile atente ale Domnişoarei Orez Precoce. Puţin câte puţin mângâierile sale urcau şi se transformară într-un masaj mult mai localizat şi

precis, profitând chiar pentru a-l viola cu arătătorul, frecându-l fără milă. Această senzaţie neobişnuită nu făcu decât să crească efectul masajului.

Graţie cremei galbene, care facilita frecarea pieilor una de cealaltă, Malko avea impresia că este un animal cald care urcă şi coboară de-a lungul corpului lui şi nu a unei mâini umane. Serioasă ca o casieriţă, Domnişoara Pace Binefăcătoare îşi doza efectele. În momentul în care simţea că Malko era pe punctul să explodeze, ea îşi transforma cursa sa de du-te-vino într-o mişcare circulară care-l împrospăta. La un moment dat, jucându-se cu focul, aceasta realiză, datorită unor contracţii aproape imperceptibile, că atinsese punctul din care reîntoarcerea nu mai era posibilă. Degetele Domnişoarei Pace Binefăcătoare se strânseră în jurul lui atât de tare încât cu greu se abţinu să nu ţipe, apoi părură să se înmulţească de zece ori unghiile care i se înfipseseră în carnea lui cea mai sensibilă, încât avu impresia că din burtă îi izbucneşte un gheizer. Întins ca un arc de cerc, el se auzi ţipând.

Timp de mai multe secunde, lumea nu mai exista pentru el. Când fu în stare din nou să perceapă realitatea, el întâlni privirea plină de o satisfacţie perversă a Domnişoarei Orez Precoce.

Obosit, Malko murmură unul din rarele cuvinte japoneze pe care le ştia:

— *Itchibang!*[14]

Flatată, Domnişoara Pace Binefăcătoare se plecă până la pământ. El înţelese acum sensul evident al numelui ei. Domnişoara Orez Precoce execută o plecăciune la rândul său: unite în omagii ca şi în osteneală, apoi se îndreptă către saună. Ele erau stahanovistele amorului.

Văzând paralelipipedul de lemn, cu un capac rabatabil în partea de sus, prevăzut cu o gaură pentru cap, Malko îşi spuse că se va juca în continuare de-a homarul. Această aparatură era însă o condiţie indispensabilă pentru alte voluptăţi. Japonezii erau oameni foarte organizaţi. Totul părea programat pe calculator. În timp ce aburul îl încălzea, Domnişoara Pace Binefăcătoare, în genunchi, pe rogojină, începu să administreze o felaţie extrem de lentă şi profundă, ca şi când gâtlejul ei ar fi fost fără sfârşit. Domnişoara Orez Precoce privea această performanţă mută de admiraţie. Era felaţie controlată. Dar vai, sauna era gata. Cu picioarele bâţâind, Malko fu aşezat între

[14] Numărul unu! (n. a.).

pereţii de lemn ca într-o cadă, nelăsând deasupra decât capul. Cu o grijă deosebită, Domnişoara Orez Precoce blocă zăvorul, în josul paralelipipedului, ca şi când Malko ar încerca să scape.

Instantaneu, Malko simţi sudoarea curgându-i pe piele. Domnişoara Pace Binefăcătoare surâse:

— O.K.?

Acolo se oprea engleza ei. Malko o asigură că încă nu era fiert. Se întreba care va fi următoarea voluptate oferită de bunul domn Kawashi, în contul cooperării dintre CIA şi racketi.

*

* *

Hiroko se învârtea de o jumătate de oră în jurul localului căutând o idee. Era imposibil să intre prin forţă. Trei oameni de-ai lui Kawashi, dintre care uriaşul în kimono negru, probabil neînarmaţi, dar experţi în folosirea cuţitului şi în karate supravegheau intrarea.

Aproape că nu mai existau pietoni pe străzile cartierului în care erau doar depozite. Din când în când, o „maseuză" de la *Utamaro,* dădea fuga până la colţul străzii să bea o bere în barul minuscul. Aceasta era singura animaţie.

Hiroko scuipă scârbită, în întuneric. Ar fi avut poftă să-şi arunce grenadele pe micul hol pentru a le face praf pe aceste cocote şi pe aceşti porci.

Deodată, ea se grăbi să se ascundă în întuneric. Trei bărbaţi ieşiră şi se urcară într-un Mercedes. Trebuia să acţioneze repede. Dacă hipertiroidismul ei n-ar fi protejat-o contra frigului, ar fi fost congelată. Prezenţa pistoletului Beretta în buzunar îi dădea o senzaţie plăcută, la fel ca şi grenadele din buzunarul, celălalt. Se pierdu în întuneric, gândindu-se la problema sa. Trebuia să existe o soluţie. Distrată, ea se lovi de o fată înfăşurată în kimono care fugea, una dintre „maseuzele" de la *Utamaro.* Aceasta din urmă se scuză prin mai multe plecăciuni. Furioasă, Hiroko nu răspunse la plecăciunile acesteia. Tocmai îi venise în minte ideea pe care o aştepta.

*

* *

Malko se simţea de parc-ar fi fost o langustă. Aburii care urcau dintre pereţii de lemn îi umezeau faţa. Categoric, japonezii aveau o idee ciudată despre sexualitate.

— Stop! propuse el.

Cu drăgălăşenie, domnişoara Pace Binefăcătoare clătină

negativ din cap. Ceremonialul era foarte rigid. Nu se efectua saună, nu exista nici dragoste, chiar pentru prietenii lui Kawashi-san.

Dintr-un colţ, Domnişoara Orez Precoce, continuând să stea în genunchi, se uita la el cum fierbe. Aştepta cu o expresie de lăcomie urmarea. Pe undeva, în *Turoko Bath,* la rândul său, atotputernicul Kawashi fierbea probabil în suc propriu. Măcar să facă faţă organismul său unui asemenea tratament. Japonezii sunt foarte tradiţionalişti.

În ajun, un comerciant din Ginza, ruinat de criză, preferase facă harakiri decât să aibă de-a face cu ruşinea de a da cu tribunalul comercial.

Uşa se deschise fără nici un zgomot în spatele lui Malko şi intră o persoană pe care el nu putea s-o vadă.

Domnişoara Pace Binefăcătoare ridică capul şi aruncă nişte cuvinte de neînţeles cu o voce furioasă. Malko întoarse capul şi văzu kimonoul alb al unei alte maseuze, probabil. Apoi, noua intrată începu să înainteze şi el putu să-i vadă trăsăturile.

Câteva secunde, avu o îndoială din cauza ochilor dezumflaţi şi a situaţiei în care se afla. Expresia feţei pline de ură şi dispreţ a noii intrate înlăturară ultima îndoială a lui Malko.

Hiroko îl contempla cu mâinile în buzunarele minikimonoului ei.

Blocată, Domnişoara Pace Binefăcătoare o interpelă pe intrusă cu o voce furioasă.

Fără să scoată vreun cuvânt, Hiroko îşi scoase pumnul din buzunar îngreunat cu o grenadă şi o lovi în plină figură pe Domnişoara Pace Binefăcătoare, cu o forţă incredibilă pentru o femeie. Maseuza alunecă pe pardoseala umedă şi căzu pe spate. Domnişoara Orez Precoce se ridică urlând ca o sirenă şi se aruncă peste sora ei leşinată. Hiroko se întorsese deja spre Malko.

El îi văzu rictusul şi grenada din mână. Încercă să tragă zăvorul pentru a ieşi din saună, fără succes.

Atunci strigă:

— Yamato!

Calmă, Hiroko trase cuiul grenadei şi o strecură prin deschizătura saunei. Malko simţi obiectul rotund rostogolindu-se de-a lungul abdomenului său şi oprindu-se sub el. Dezlănţuit, scutura cu toate puterile peretele închisorii sale de lemn. I se părea că aude deja şuieratul detonatorului cu întârziere al

grenadei. Zăpăcit din cauza căldurii şi îngrozit, nu observase nici măcar dispariţia lui Hiroko.

În acel moment, unul dintre pereţii de lemn zbură şi greutatea lui Yamato, aflat şi el în pielea goală şi în plină erecţie. Acesta se aplecă pe gresie lângă domnişoara Orez Precoce în plină criză de isterie.

— *She dropped a grenade inside*[15], urlă Malko. Yamato se rostogoli spre saună într-un concert de urlete feroce. Lovi cu muchia palmei şi lemnul zbură ca sub presiunea unei explozii, iar apa începu să curgă şiroaie. Grenada se rostogoli pe pardoseală. Nu mai erau decât zece secunde. Cu un ţipăt răguşit, Yamato o aruncă pe culoar cu o lovitură de picior foarte precisă şi se aruncă jos lângă Malko.

Explozia scutură *Utamaro* până-n temelii. Ceea ce mai rămase din perete se dezintegră sub puterea suflului. Domnişoara Orez Precoce urlă mai tare. Malko şi Yamato se ridicară împreună şi se năpustiră pe holul devastat.

Urlete de durere începură să izbucnească de peste tot. O maseuză, în mijlocul holului, îşi contempla ciotul de braţ cu o expresie năucă. Un om îngenuncheat într-o cameră, încă în pielea goală, încerca să oprească jetul de sânge care îi şiroia din carotida sfârtecată. Un alt client, cu faţa acoperită de sânge, zăcea pe culoar culcat pe spate.

Grenada explodase la zece metri de camera în care se găsea Malko.

Pe hol era o învălmăşeală incredibilă. Bodyguarzii alergau de colo până colo pentru a linişti fetele aflate în plină criză de isterie. Unul din oamenii lui Kawashi căruia, în trecere, Hiroko îi trăsese trei gloanţe în abdomen, agoniza într-un colţ retras aproape de scară. Acesta urma să-şi dea sufletul în mod onorabil în camera rezervată personalului.

Fusese adusă de pe stradă o fată ciufulită, dezbrăcată, cu faţa plină de sânge, tremurând speriată. Era susţinută de alte maseuze care o găsiseră pe o străduţă în spatele lui *Utamaro.* Era cea care se lovise de Hiroko. După acest incident, terorista îi luase kimonoul şi, garda obişnuită cu acel du-te-vino, o luase drept una dintre maseuze.

Hiroko nu avusese apoi altceva de făcut decât să deschidă uşile una după cealaltă şi să se scuze politicos, până la camera unde-l găsise pe Malko.

[15] Ea a aruncat o grenadă în interior, (n. a.).

Acesta din urmă realiză că tremura de frig şi că era dezbrăcat, nefiind unicul în situaţia aceea. Un japonez cu craniul în formă de arahidă fugi cu hainele pe braţ şi se urcă în maşina sa. Dezordinea era la ea acasă. O maseuză, cu ochii în lacrimi şi confuză, îl înfăşură pe Malko într-un kimono. Două Toyote albe opriră în faţa localului şi din ele coborâră o grămadă de poliţişti. Înfăşurat într-un kimono albastru deschis, dl. Kawashi apăru în capul scării strâmte condus de uriaşul în kimono negru pentru că nu avusese timp să-şi prindă bucăţelele de leucoplast la pleoape. Era vizibil cuprins de furie. Malko îşi spuse că acesta era sfârşitul romanului său de dragoste cu racketul. Yamato veni spre el şi îl luă de mână.

— Malko-san, dl. Kawashi-san vă roagă să-l aşteptaţi la el, în timpul cât va vorbi cu poliţia.

*

* *

Malko avea impresia că i se plimbă un buldozer pe ceafă. El se sili să admire un „Giacometti” care se afla în vecinătatea unei tapiserii birmaneze de toată frumuseţea şi a unui Buddha furat din vreun templu din Pekin, întrebându-se ce va mai urma.

Hiroko acţionase cu o îndrăzneală nemaipomenită, aici, în acest apartament somptuos. Toate acestea păreau ireale. Yamato intră cu un aer îngrijorat şi zise cu o voce şuierătoare din cauza furiei:

— Sunt patru morţi, dintre care Domnişoara Pace Binefăcătoare şi doi clienţi, fapt extraordinar de supărător. Şase fete sunt rănite, una dintre ele urmând să suporte amputaţii. Casa este foarte avariată. Kawashi va trebui să plătească daune familiilor.

Malko se simţea ruşinat.

— Spuneţi-i domnului Kawashi că-l rog să-mi primească scuzele, spuse el. Niciodată nu mă puteam gândi că această fată mă va ataca la el. Organizaţia noastră va plăti daunele şi îl voi ţine departe de problemele mele.

Yamato ridică din umeri.

— Kawashi-san nu poate tolera să-i fie atacate bunurile şi persoana sa. El m-a însărcinat să vă spun că de-acum înainte va consacra toate mijloacele sale pentru eliminarea duşmanului comun.

Malko crezu că nu aude bine, dar Yamato insistă.

— Acest atac reprezintă o pierdere teribilă a bunei imagini

Malko-san. Kawashi-san trebuie să-şi ia o revanşă răsunătoare. El îşi va pune în joc toată puterea.

Malko îşi spuse imediat că, poate, Hiroko comisese o foarte mare eroare.

Capitolul IX

În apartament nu se mai auzea decât susurul cascadei din grădina de iarnă. Malko şi Yamato respectau liniştea domnului Kawashi care sosise acasă. Mai încordat ca niciodată, cu cămaşa scrobită, el îşi lipise bucăţile de leucoplast direct pe pleoape şi ochii îi erau larg deschişi, plini de furie. Explicaţiile cu onorabilii poliţişti fuseseră tare plicticoase. Malko îşi aminti deodată de ceva şi îi spuse lui Yamato, rupând liniştea:

— Am remarcat că Hiroko avea ochii mult mai puţin umflaţi decât prima dată când am văzut-o. Ea urmează probabil vreun tratament. Boala de care suferă este foarte rară. Ar trebui aflat cum se îngrijeşte hipertiroidia şi să găsim farmacia care-i vinde medicamentele.

Dl. Kawashi puncta traducerea lui Yamato cu „ah so!” admirative, până când Malko vorbi de adresarea către poliţie. Preşedintele sindicatului racketţilor spuse o frază scurtă, luă trandafirul de pe birou şi începu să-l strivească între degetele sale noduroase. Yamato îşi întoarse faţa spre Malko, spunând plictisit:

— Kawashi-san nu datorează nimic poliţiei. Acum, aceasta este o afacere între el şi această onorabilă teroristă abominabilă.

El tradusese cuvânt cu cuvânt din japoneză. Malko nu vru să-l bruscheze şi-şi promise să pună totuşi această problemă în discuţie faţă de Borzoi şi Tom Otaku.

Pentru a schimba subiectul conversaţiei, el întrebă:

— Dl. Kawashi are vreo idee?

După un schimb de cuvinte rapid, Yamato explică:

— Kawashi-san, pentru moment, nu are nici o idee, dar, începând din această seară, toţi cei care îi datorează ceva vor începe s-o caute pe această persoană. Acum el se duce să se odihnească.

Malko se ridică. Simţea, de asemenea, nevoia să se odihnească. Yamato ieşi să-l conducă, după plecăciunile de rigoare, nerevenindu-şi după onoarea deosebită pe care bătrânul racket i-o făcuse, primindu-l în propria sa locuinţă. Ploaia se înteţea. În timp ce Nissanul îl ducea la *Imperial* Malko se întreba pe unde sălăşluiau Hiroko şi ai ei şi cum puteau sfida astfel poliţia. Ajungând la hotel, încercă să-l cheme pe Al Borzoi, dar

americanul nu era de găsit. Abia aşezat în pat, adormi sub efectele conjugate ale domnişoarei Pace Binefăcătoare şi ale grenadei lui Hiroko.

*

* *

— Nu vom părăsi Tokyo până ce nu ne vom fi îndeplinit misiunea! urlă Hiroko.

Subjugaţi, cei şase băieţi şi fete tăcură. Ei stăteau în picioare cu faţa spre Hiroko în camera cea mai mare a casei. Ko, cel mai în vârstă, care participase la acţiunea de la ambasada SUA, sugerase că poate ar fi fost bine dacă ar fi plecat din Japonia ca să nu se joace cu focul. Hiroko luase această propunere ca pe o insultă personală.

Ea se informase prin radio despre eşecul expediţiei sale împotriva lui Malko, ceea ce o adusese într-o stare vecină cu isteria. În afară de asta, din cauza tratamentului care avea tendinţa de a o face astenică, se îndopa cu amfetamine, ceea ce nu-i făcea bine deloc. Era un adevărat pachet de nervi. Totuşi, simţea că apropiaţii ei începeau să se lase pradă fricii şi că trebuia să păstreze o disciplină de fier. Îşi plimbă privirea ochilor ei proeminenţi asupra celor şase şi tresări. Dintr-o săritură, ea fu lângă Tieko, una dintre cele două fete prezente, destul de frumoasă, cu cercei fantezii. Hiroko îi smulse cu ferocitate unul câte unul, cu o bucată din lobul urechii şi îi aruncă pe rogojină.

— Nu ţi-e ruşine! urlă ea. Aceste bijuterii demonstrează că eşti lipsită de devotament revoluţionar, că nu-ţi consacri toate gândurile Sekigunului.

Tieko îşi înghiţi lacrimile, terorizată. Coborî capul fără ca măcar să încerce să discute. Nimeni nu protestă. Hiroko îi ordonă lui Jinzo, cel mai tânăr:

— Bate-o până îţi spun eu să te opreşti!

Jinzo se năpusti asupra lui Tieko cu lovituri de pumn şi de picior. Chircită, aceasta încerca să nu ţipe prea tare. Afară, zdreanţa umană care fusese Furuki amintea că Hiroko avea actul de viaţă şi de moarte asupra celor din grupul pe care-l conducea. Pe ascuns, sau când ea lipsea, vechii prieteni îi mai dădeau lui Furuki alcool şi peşte, căci altfel acesta ar fi murit de frig şi epuizare. Nimeni însă nu dorea să împărtăşească soarta lui. Jinzo lovea cu maxilarele strânse, ca şi cum fata aceea ar fi fost cel mai mare duşman al lui. Zgomotul loviturilor era oribil. Toţi se gândeau la acelaşi lucru. Oare o va omorî?

— Opreşte-te! spuse, deodată, Hiroko.

O linişte înspăimântătoare se lăsă după pedeapsa aplicată de Tieko. Hiroko spuse încet, scrutând feţele împietrite din faţa ei.

— Tieko ar fi trebuit pedepsită mai aspru. Trebuie să fim vigilenţi.

Uşuraţi, cei cinci aprobară zgomotos. Hiroko puse mâna pe umărul lui Jinzo.

— Este bine, spuse ea, dar te-ai supus cu foarte mare uşurinţă. Oare tot atât de uşor ai fi trădat şi revoluţia?

Jinzo încercă să nu tremure. Mărul lui Adam i se plimba de sus în jos. El reuşi să articuleze:

— Jur că nu, Hiroko.

Privirea ochilor mari, proeminenţi, nu-l slăbea.

— Cred că nu-mi spui tot adevărul, spuse ea pe un ton glacial şi că de asemenea şi tu eşti un trădător. Va trebui să te dovedeşti că de nu…

*

* *

— Este ceea ce numim boala Basedow, spuse doctorul cu părul sur. I se mai spune guşă exoftalmică. Tiroida funcţionează în exces. Bolnavul prezintă o accelerare a ritmului cardiac, slăbeşte şi este nervos. Strălucirea privirii sale este de nesuportat, are mâinile jilave şi, de asemenea, suferă de hipertermie Nu-i este niciodată frig.

Malko schimbă o privire cu Al Borzoi, aplecat în poziţia sa obişnuită pe braţul fotoliului, trăgându-se de buza superioară:

— Este exact asta, confirmă el. Cum se tratează un astfel de bolnav?

— Cu antitiroidiene pe bază de iod radioactiv care produce gaze gama care distrug parţial tiroida, explică doctorul ambasadei. Se iau pe cale bucală, în doză de zece comprimate pe zi. Acţiunea durează cam o săptămână.

— Acest medicament se găseşte uşor în farmacie? întrebă Malko.

— Cred că da, zise doctorul. Este un preparat destul de obişnuit.

Amuzantă situaţie! Dacă trebuia să caute prin toate farmaciile din Japonia. Malko strânse mâna doctorului.

— Al, spuse el, te rog să-i comunici aceste informaţii lui Tom Otaku. Eu mă duc să-l văd pe Yamato. Se pare că are o informaţie.

*

* *

Fata era aşezată cu picioarele încrucişate într-un colţ al camerei. Era imposibil să ştii dacă avea cincisprezece sau douăzeci şi cinci de ani. Avea dinţi care se încălecau, părul scurt, ochii atât de închişi că de-abia se vedeau, o siluetă firavă de adolescentă şi ciorapi gri fumurii, contrastând în mod straniu cu acest aspect cuminte. Din cauză că ţinea picioarele încrucişate sus, i se vedeau jartierele şi nu încerca să-şi ascundă coapsele.

— Ea o cunoaşte pe Hiroko, explică Yamato.

Biroul era la al optulea etaj al unui imobil din sticlă şi oţel, în plin centrul oraşului Tokyo. Eternul Nissan negru venise să-l caute pe Malko. Fata îşi înclină capul cu timiditate.

— Am cunoscut-o bine pe domnişoara Hiroko, spuse ea într-o engleză şcolărească şi stângace. Am fost colege de clasă. A trecut ceva timp de când n-am mai văzut-o.

— Domnişoara Shiganobu lucrează ca recepţioneră la *Mikado,* explică Yamato. Ea i-a spus mamei sale că o cunoaşte pe cealaltă persoană…

Sistemul de informaţii al dlui Kawashi funcţiona bine.

Domnişoara Shiganobu râse puţin jenată.

— Când aţi văzut-o pe Hiroko ultima oară? întrebă Malko.

— Acum patru ani, ciripi domnişoara Shinegobu. Malko avu un schimb de priviri cu Yamato. Acesta din urmă îi făcu semn lui Shiganobu să plece. În momentul în care aceasta ajunse la uşă, Malko avu deodată o inspiraţie şi o opri din drum:

— Miss, aţi cunoscut vreun băiat cu ochelari care ieşea cu Hiroko atunci când ea încă mai locuia la tatăl ei?

Domnişoara Shiganobu se gândi câteva clipe şi apoi privirea ei se lumină:

— Da, da, Osami, farmacistul!

— Era o poreclă? întrebă Malko alertat.

Shiganobu negă din cap.

— Nu! Avea farmacia lui. Îmi amintesc. Era din Kyoto. Venea des s-o vadă pe Hiroko. Ea era foarte frumoasă pe atunci.

— De ce au încetat să se mai vadă?

Tânăra femeie se tulbură şi coborî capul:

— Eu… Nu ştiu, Malko-san. Poate pentru că Hiroko a început să se îmbolnăvească atunci, ceea ce i-a cauzat schimbări de caracter în rău.

Malko avu impresia că ea îi ascunde ceva, dar îşi continuă

ideea, sigur că va obţine o pistă mai bună decât cea a armelor.

— L-aţi putea recunoaşte pe acest Osami?

— Sigur că da!

Ea îşi temperă numaidecât entuziasmul:

— Cred că purta ochelari şi vorbea cu accent *kansai* din Kyoto, Spunea mereu că, după terminarea studiilor tehnice, se va întoarce în oraşul său.

— A terminat acum?

Shiganobu numără pe degete:

— O, da! De cel puţin doi ani.

— Nu vă mai amintiţi de prenumele lui?

Ea avu o ezitare:

— Cred că era ceva de genul Siroko sau Sikoyo…

Malko se hotărî imediat:

— Shiganobu! spuse el. Trebuie să mergeţi la Kyoto şi să faceţi turul tuturor farmaciilor, până ce-l veţi găsi pe acest Osami Este foarte important.

Tânăra fată roşi şi se uită cu coada ochiului la Yamato. Acesta, în timp ce ea vorbea cu Malko, o privea cu lăcomie. El surâse cu un aer fals patern.

— Poţi face ceea ce-ţi cere Malko-san, Shiganobu. Dacă reuşeşti, Kawashi-san va fi foarte mulţumit.

Shiganobu se tulbură încă mai mult la auzul numelui atotputernicului racket.

— Dar serviciul meu? întrebă ea, cu timiditate.

— Nu te teme, afirmă Yamato. O să mă ocup eu. Am să-ţi dau bani şi o să pleci la Kyoto chiar azi prin Tokkaido. În momentul în care-l vei găsi pe Osami, mă chemi la telefon.

Malko interveni.

— Shiganobu, spuse el, ceea ce-ţi cer este primejdios. Dacă-l găseşti pe Osami, nu-i vorbi de mine. Poartă-te ca şi când ai fi la Kyoto din întâmplare.

Tânăra fată aprobă din cap. Yamato era deja pe punctul de a număra banii. El îi puse într-un plic şi i-l dădu lui Shiganobu care dispăru retrăgându-se cu spatele, punctând fiecare pas cu o plecăciune. Când aceasta dispăru, Malko îi explică:

— Este foarte posibil ca acest Osami să fie cel care-i furnizează medicamentele lui Hiroko.

Yamato clătină din cap cu gravitate, apoi întrebă:

— Unde mergeţi acum, Malko-san?

— La *Imperial.*

— Merg cu dumneavoastră, spuse japonezul.

El se ridică şi luă o cutie neagră cu mâner, ca o trusă de doctor. Malko întrebă:

— Ce-i asta?

Buzele groase ale lui Yamato se deschiseră într-un surâs plin de mândrie: deschise cutia. Malko zări pus pe o perniţă de mătase un Parabellum P.08 cărămiziu cu un încărcător cu patrusprezece gloanţe. Yamato închisese deja capacul cutiei.

— Este o armă de care mă servesc câteodată pentru protecţia personală a lui Kawashi-san, explică el. Acum, dumneavoastră sunteţi cel aflat în primejdie.

— Dar sunt înarmat, protestă Malko.

Yamato risca să stea după gratii mai mulţi ani, purtând o asemenea armă. Malko avea pistolul lui extraplat fixat la centura sa Hermes, gata să se servească de el. În orice caz, dl. Yamato era prudent.

— Să mergem pe jos, propuse Malko.

Ploaia se oprise şi avea chef să-şi dezmorţească picioarele. Yamato fu de acord şi porni în urma lui cu cutia în mână, având mai mult ca oricând aerul unui contabil. La intersecţia următoare întâlniră o mulţime gălăgioasă. Mai multe sute de manifestanţi, înaintând pe şase rânduri, agitând banderole şi afişe de toate culorile, le tăiară drumul. Unii dintre ei aveau frunţile încinse cu o bandă albă pe care era scris un slogan explicând motivul manifestaţiei. Strigau sloganuri în cadenţă. Cum semaforul era pe roşu, se opriră cuminţi pentru a lăsa să treacă maşinile şi tăcură pentru ca microfoanele din intersecţie să poată da indicaţii pietonilor.

— Ce strigă manifestanţii?

— Zece mii de ani de nenorocire Dragonului abominabilei inflaţii traduse Yamato.

Un camion albastru echipat cu mai multe microfoane înainta paralel cu şirul demonstranţilor, aruncând valuri de elocinţă asupra manifestanţilor. Yamato surâse.

— Aceştia sunt cei de stânga, spuse el. Camionul reprezintă dreapta. Cei din camion îi înjură pe tot parcursul.

La semafor apăru culoarea verde şi manifestaţia îşi reluă drumul, cu steagurile în vânt. Reîncepură sloganurile, întrerupte de vociferările celor de dreapta.

La *Imperial* îl aştepta un mesaj:

Kuniko Hirimasen îi cerea să treacă pe la *Hawa* începând cu

ora nouă seara.

*

* *

Kuniko apăru foarte pusă la punct la întâlnirea cu Malko. Cea mai mare parte a fetelor erau îngrămădite la bar. Părea scoasă ca din cutie, strălucitoare, într-un furou, copie după un creator de modă francez, la care adăugase o crăpătură deschisă până la şold. Îl duse pe Malko numaidecât într-un separeu şi fixă asupra lui o privire arzătoare. Pupilele sale verzi păreau să iradieze electricitate.

— Sunt bucuroasă să vă revăd, Malko-san! El fu tentat să-i răspundă că erau destule locuri pentru a se întâlni în afară de *Hawa* unde numai un surâs costa mii de yeni. Spre exemplu, un pat mare…

— Şi eu, spuse el prudent. Am putea să mergem la *Castel* după ce terminaţi aici?

Kuniko mătură, *Castel*-ul cu un mic gest nerăbdător al ghearelor sale roşii şi se aplecă atât de aproape, încât buclele ei atinseră fruntea lui Malko.

— Am auzit ceva despre această Hiroko, spuse ea cu voce joasă.

Malko îşi uită proiectele erotice.

— Ce?

— „Ei” au cerut paşapoarte false cuiva pe care îl cunosc, spuse ea.

Era atât de neaşteptat, încât Malko întrebă:

— Cum de sunteţi la curent cu treaba aceasta?

— Kawashi-san a prevenit pe toată lumea la Ginza. Cea care se ocupă cu paşapoartele mă cunoaşte bine. El mi-a comunicat. Am dorit să vă previn imediat.

— De ce? întrebă Malko fără să-şi facă iluzii.

— Aţi promis o recompensă foarte importantă. Mi-o daţi dacă vă ajut?

Atunci când ea clipea din ochi, se puteau vedea trecând dolari prin faţa lor. Malko reflectă. Aceasta putea fi o capcană. El nu ştia nimic despre Hiroko.

— Cred că-i mai bine să prevenim Kohan-ul sau pe dl. Kawashi.

Ochii verzi se stinseră.

— Prietenul meu nu-l iubeşte pe Kawashi-san spuse cu răceală Kuniko. Nu vrea să-i facă o asemenea plăcere.

Era, desigur, o minciună necontrolabilă. Kuniko îl ţinea agăţat.

— O.K., zise el. Ce facem?

Îşi consultă ceasul nerăbdătoare.

— Într-o oră, vin cu dumneavoastră. Prietenul meu vorbeşte engleza.

— Sunteţi sigură de acest om?

Un surâs pervers îi lumină faţa frumoasă, netedă. Genele lungi clipiră.

— În totalitate.

Nu era nevoie să se întrebe de ce.

Malko îşi ascunse satisfacţia. Hiroko nu ştia ce declanşase atacând *Utamaro.* Avea poate o şansă să-l găsească pe Furuki.

Nepierzându-şi busola, Kuniko se pregătea deja să mai comande alte două coniacuri. Imediat, chelnerul aduse o sticlă de Gaston de Lagrange şi o puse pe masă. Pentru a-l încerca, Kuniko îşi turnă un pahar plin.

— Sunt puţin nervoasă, explică ea.

*

* *

Doi bătrâni japonezi singuratici îl priviră cu invidie pe Malko urcându-se în Mercedesul 450 SL al lui Kuniko. Tânăra femeie îşi puse peste rochie o etolă de vizon alb. În momentul în care demară, îl întrebă pe Malko:

— Sunteţi înarmat?

Pistoletul extraplat îi atârna la centură în timp ce urcau pe Shuto Expressway. Kuniko îşi lăsă mâna neglijent pe coapsa lui Malko. Fără să părăsească şoseaua din ochi. Nu se putea şti dacă aceasta făcea pârte din *deal* sau îi venise pofta de exotism. Cert este că, până să ajungă la Roppongi, Malko ar fi făcut de ruşine şi un cimpanzeu adult.

Kuniko schiţă cu buzele ei vopsite un surâs promiţător.

— După! murmură ea. Vom avea tot timpul.

Nu amesteca plăcerea cu afacerile. Tocmai ajunseseră la Roppongi Crossing, suprasaturat de lămpi cu neon. Viră la dreapta pe bulevardul mare, apoi se angajă pe o străduţă îngustă şi opri în faţa unui neon care lumina firma *Who.* Ajunseră la o scară dreaptă şi pătrunseră într-un bar de vreo zece metri, mărit de un geam fixat de-a lungul peretelui, de-abia luminat, însă Malko remarcă imediat că nu erau decât femei cu excepţia barmanului. Toate erau îmbrăcate în kimonouri cu culori ţipătoare, cu un ciudat machiaj alb care le făcea să semene cu

nişte clovni. Kuniko, cu vocea scăzută, schimbă câteva cuvinte cu barmanul, apoi se aplecă spre Malko.

— Aşteptaţi-mă! O să dau un telefon.

Se strecură în fundul barului. Una dintre fete veni imediat lângă Malko, se sprijini de el şi îi puse mâna pe coapsă. Malko simţi mâna urcând puţin câte puţin şi începând să-l mângâie cu o ţintă foarte precisă, la adăpostul tejghelei. Bună casă, dar nu era momentul potrivit. Impresionat de acest deosebit simţ al ospitalităţii, se mulţumi să respingă fata, mângâind-o pe obraz.

Oroare! Sub pudra albă, faţa era aspră. Era un bărbat. El privi mai atent la vecina sa. Era tot un bărbat. Acesta, vexat, se îndepărtă. Dar alţi doi se îngrămădeau lângă Malko cu un aer gurmand Chiar şi barmanul puse în faţa lui un Pepsi-Cola cu un surâs tandru. Din fericire, reveni Kuniko, cu trăsăturile înţepenite într-o expresie dură.

— Nu răspunde acasă la el, spuse ea. Nu mai înţeleg! Ar fi trebuit să fie aici de mai bine de un ceas.

— Să aşteptăm, propuse Malko, în ciuda dezgustului său.

— Nu! zise ea. Aici închid în curând. Trebuie să mergem la el.

Era evident, totuşi ea ezita. Malko îi înţelese dilema:

— Nu-ţi fie frică, Kuniko! promise el. Banii vor fi ai tăi.

Ea se hotărî dintr-odată.

— Să mergem acolo.

Se urcară din nou în Mercedes, dar de data asta, Kuniko nu mai avea poftă să flirteze. Conduse repede şi nervos. Malko încerca cât de cât să reţină nişte repere dar era imposibil. Traversară Roppongi, rulară spre est traversând Harad Juki Avenue, Champs Elysees-ul din Tokyo. La fiecare zece metrii exista un restaurant coreean.

— Nu doriţi să-l preveniţi pe dl. Kawashi? întrebă Malko

Kuniko îşi scutură buclele roşii.

— Nu.

Era irevocabil. Ploaia începuse iar să cadă. În ciuda faptului că funcţionau ştergătoarele, Malko de-abia putea să vadă prin parbriz. Kuniko părăsi un bulevard larg pentru a vira pe o străduţă îngustă. Era un cartier destul de elegant cu case mici şi buildinguri moderne. Semăna puţin cu cartierul ambasadelor. În fine, ea opri în faţa unei case cu un etaj.

— Am ajuns!

Nu era aprinsă nici o lumină. Malko schiţă gestul de a deschide portiera, dar Kuniko îl opri.

— Aşteptaţi! Prefer să mă duc singură. El tocmai reperase o cabină telefonică la o distanţă de zece metri.

— De acord, zise el, aştept.

Aşteptă să dispară Kuniko în vilă şi la rândul lui coborî din Mercedes, fugi spre cabină, introduse o monedă de zece yeni şi formă numărul lui Al Borzoi. Al treilea apel fu întrerupt de un ţipăt strident care-l făcu să tresară pe Malko.

Strigătul venea din vilă.

Fără să închidă, ieşi în fugă din cabină. Ţipătul continua ascuţit, înfiorător.

Era ţipătul unei femei.

Capitolul X

Cu pistoletul în mână, Malko intră într-un hol mic întunecos, se împiedică de o treaptă pe care nu o observase şi intră într-o încăpere de unde răzbătea lumină, călăuzit de ţipetele lui Kuniko. Se opri în faţa unei mese rotunde pline cu coliere de perle.

Un japonez cu faţa rotundă, aproape chel, cu privirea fixă şi cu gura întredeschisă, stătea aşezat pe scaun cu braţele atârnate. Plastronul cămăşii sale albe era plin de sânge. Un mâner de corn îi ieşea din piept la nivelul inimii. Malko înconjură masa şi-i astupă gura lui Kuniko. Urletele ei îl enervau la culme. Tânăra se lăsă să cadă pe un divan, scuturată de suspine.

— L-au omorât pe Katsimoto-san! ţipă ea Ei l-au omorât!

Malko examină cadavrul şi numără opt răni, toate în piept. Probabil că cineva îi ţinuse mâinile la spate pe după scaun, în timp ce un altul îl lovea. Deodată, îşi dădu seama că sângele mai curgea încă din răni, deci asasinatul era comis doar de câteva minute. Asasinii putea fi încă în casă.

O luă pe Kuniko de braţ. Voia s-o pună la adăpost în maşină înainte să explodeze casa.

Aproape în aceeaşi secundă fu trântită uşa de la intrare. Instinctiv, Malko se năpusti spre întrerupătorul electric şi stinse lumina, după care, pe pipăite, găsi telefonul şi ridică receptorul, dar rămase cu firul în mână. Fusese tăiat.

O simţea pe Kuniko tremurând lângă el, înnebunită de frică. Se auzi un foşnet la intrare şi Malko trase la întâmplare. Kuniko ţipă din nou. Drept răspuns, se auziră trei focuri de armă şi un geam se făcu ţăndări în spatele lui. Se gândi deodată la grenadele atât de dragi lui Hiroko. Luând-o pe Kuniko de mână, o trase spre scară. Urcară şi ajunseră într-o cameră aflată în dezordine Malko închise uşa şi o baricadă cu o toaletă.

Aprinse lumina. Era o cameră tapisată cu mătase galbenă, a cărei fereastră dădea într-o grădină întunecoasă.

— Trebuie să sărim pe aici, spuse Malko.

Kuniko fixă deschizătura, paralizată de spaimă.

— Nu pot, murmură ea. O să mă omor.

— Vă vor omorî dacă vă găsesc aici, murmură Malko.

Nu putea s-o părăsească. În căutarea unei idei salvatoare, privi spre uşa închisă în spatele căreia adversarii îşi pregăteau

asaltul.

*

* *

Hiroko, cu inima bătând mai să-i spargă pieptul, rămase lipită de perete, gata să tragă din nou. Vântul glacial care bătea în Tokyo îi jucase festa. Fără această rafală nepotrivită, ea şi-ar fi suprimat adversarul. Fluieră pentru a atrage atenţia tovarăşului ei, Jinzo.

— Sunt aici, şopti el.

Ea putea aproape să audă cum îi clănţăne dinţii de frică. În chiar dimineaţa aceea, îi trebuiseră mai mult de două ore de ameninţări înspăimântătoare pentru a-l sili să mărturisească că fusese să facă rost de paşapoarte. El, care fabrica maşini infernale de doi ani, fără să fi greşit ţinta! Presiunea psihologică era însă foarte puternică. Hiroko ştia acum că trebuie să se ferească de toată lumea: de cerşetori, de prostituate, de patronii de baruri.

Dl. Kawashi îi declarase un război şi mai nemilos decât poliţia. Funcţionarii acesteia, odată şi odată se vor plictisi, dar dl. Kawashi niciodată, pentru că imperiul lui era în joc. Dacă nu reuşea să dovedească imediat că nu putea fi desconsiderat fără urmări neplăcute, tot eşafodajul racketului se ducea de râpă. Hiroko ştia acest lucru şi de aceea decisese să-l execute pe dl. Katsimoto, onorabil traficant de paşapoarte şi negustor de perle „verzi”[16].

— Vezi că ne-a trădat? mârâi ea în întuneric.

Jinzo nu răspunse. Ei îi surprinseseră pe traficant în momentul în care îşi aranja perlele. Acesta nu reuşise să se apere când Hiroko îi reunise braţele în spatele spătarului scaunului. Ea îl interogase mult timp, încercând să-l facă să spună cui îi comunicase ceea ce aflase, apoi îi ordonase lui Jinzo să-l lovească cu lovituri de cuţit, până ce-l va omorî. Era o condiţie esenţială pentru ca ea să supravieţuiască.

Tânărul terorist execută ordinul la început cu stângăcie, apoi lovind din ce în ce mai tare, pentru a face să înceteze ţipetele oribile ale lui Katsimoto. În final, lăsase pumnalul înfipt în inimă, nemai îndrăznind să-l scoată. Era prima dată când omora pe cineva şi ar fi dat orice ca să poată fugi. Aproape că se ciocniseră de Kuniko în fuga lor şi se ascunseseră în bucătăria care dădea în hol. Doar pentru că auzise vocea duşmanului pe care-l ura,

[16] Nematurizate încă (n. a.).

Hiroko se hotărâse să nu fugă.

Acum ei pândeau zgomotele din casă.

— Să plecăm, căci o să vină poliţia, sugeră Jinzo.

— Laşule! şuieră Hiroko. Mai întâi o să-i omorâm pe duşmanii noştri.

Nu aveau cum să anunţe poliţia, pentru că firul telefonului fusese tăiat şi focurile de armă abia dacă se auzeau afară. Era o ocazie unică de a-şi lichida conturile.

Ea înaintă până la intrarea camerei în care era cadavrul. Nu se mai auzea nimic. Mirosul fad al sângelui scurs îi provocă voma lui Jinzo, care trebui să se sprijine de perete. Hiroko ghici că nu mai e nimeni în cameră. Aprinse lumina.

Jinzo tresări. Ea surâse cu dispreţ.

— Dacă nu vrei să fii pedepsit, nu fii laş. Sunt sus şi le este frică.

— Sunt înarmaţi şi nu trebuie să-ţi rişti viaţa, obiectă Jinzo.

— Să ştii că ai dreptate, aprobă cu ironie Hiroko. Din cauza asta, tu vei urca primul pe scară.

Îl împinse, ţinându-i ţeava revolverului în spate.

— Urcă, sau te omor!

Jinzo începu să urce treptele, strângând crosa pistolului-mitralieră de care nu se servise. Lemnul trosnea îngrozitor. La fiecare secundă aştepta să primească un glonţ în plin piept. În depărtare se auzea animaţia circulaţiei, dar în această casă, erau pe altă lume.

El ajunse pe palier. Hiroko îl urma, târându-se de-a lungul balustradei.

— Încearcă să deschizi! şopti ea..

Strângându-şi tot curajul, Jinzo suci mânerul. Imediat se auzi un foc de armă şi în uşă apăru un orificiu. Jinzo făcu un salt înapoi, mort de frică.

*

* *

Kuniko înverzise. Îşi frângea mâinile pentru a le opri din tremur. Ţipă atunci când ţeava caldă a pistolului extraplat o atinse.

— Trebuie să sărim pe fereastră. Nu este prea înalt. A încerca să ieşim pe scară, înseamnă să mergem la măcel.

Kuniko îşi înăbuşi un suspin.

— Nu pot, mi-e frică!

Picioarele ei lungi erau făcute mai mult pentru a înlănţui

şoldurile bărbaţilor, decât pentru gimnastică. Malko se blestemă pentru că nu-l prevenise la timp pe Borzoi.

Uşa nu era atât de solidă pentru a rezista unui asalt serios. Ceilalţi puteau oricând s-o forţeze şi să arunce o grenadă. Pe partea cealaltă a curţii era faţada întunecată a unui building mare. Deodată, îi veni o idee. Trăgând patul, el ridică salteaua şi somiera şi le fixă în uşă, dădu deoparte perdelele, apoi deschise larg fereastra de lângă uşă.

— Aveţi o brichetă? o întrebă el pe Kuniko.

Cu mâna tremurând, tânăra femeie scotoci prin poşetă şi îi întinse un bloc de aur masiv. Malko o aprinse şi apăru o flacără vie.

— Mergeţi în baie! îi ceru el, muiaţi două prosoape în apă şi aduceţi-le aici.

El se apropie de perdele, se ghemui şi plimbă flacăra brichetei la baza lor. Izbucni o flacără care se întinse foarte repede. Kuniko, întorcându-se de la baie, scoase un ţipăt.

— Sunteţi nebun!

— Nu, spuse Malko. Cineva o să vadă incendiul şi o să cheme pompierii. Şi ei nu vin niciodată fără poliţie.

Patul începu să ardă, degajând un fum des, care invadă camera. Malko luă un prosop muiat şi şi-l aplică pe gură ordonându-i lui Kuniko să facă acelaşi lucru...

Se auziră mai multe focuri de armă şi trei găuri apărură în pervaz. Mai multe gloanţe se înfipseră în perete speriind-o pe tânăra femeie. Malko o trase cu violenţă spre spate şi ripostă trăgând două focuri de armă. Acum începuse o cursa contra cronometru. Flăcările izbucniră pe fereastră începând să cuprindă acoperişul.

Malko se rugă ca să se vadă focul de departe. Atmosfera devenea din ce în ce mai greu de respirat. Kuniko fu cuprinsă de un acces de tuse, scuipa şi plângea. Malko încerca s-o liniştească.

— Trebuie să reuşim. Este doar o chestiune de minute.

Japonezii erau foarte sensibilizaţi la incendii, Tokyo fiind alcătuit în bună parte din case de lemn.

Era însă posibil ca asfixierea să facă jocul lui Hiroko, înainte de sosirea ajutoarelor.

*

* *

Furia îi deforma trăsăturile lui Hiroko. Să vezi că-l ai la

discreţie pe cel mai mare duşman şi să nu poţi să-l lichidezi...

Fumul începuse să-şi facă loc pe sub uşă şi ea înţelese numaidecât raţiunea acestui incendiu provocat.

Gloanţele pe care le trăsese în pervaz fuseseră mai mult ca să-şi descarce nervii. Ele nu aveau nici o eficacitate, decât aceea de a-şi împinge adversarii spre fundul camerei. Apăsând cu ţeava armei aşezată oblic pe uşă, apăsă pe trăgaci. Detunătura făcu să vibreze pereţii, dar uşa nu se deschise.

Hiroko continuă să ţină trăgaciul apăsat până ce chiloasa armei rămase deschisă, menţinând ţeava pe lemnul uşii; apoi ea se retrase şi lovi cu putere închizătoarea cu piciorul. De data aceasta, mecanismul dezarticulat cedă, uşa se întredeschise şi două gloanţe trase din interiorul camerei străbătură lemnul. Lipită de perete, Hiroko lăsă o grenadă jos şi puse un încărcător nou la pistolul Beretta.

— Tu vei ţine uşa întredeschisă, îi ordonă ea lui Jinzo.

Mai trebuia doar să arunce grenada în cameră.

— Vino!

Tânărul japonez era înlemnit.

— Ascultă!

Hiroko încercă să nu dea atenţie zvonului de sirene care venea din exterior.

Printre ele, Hiroko recunoscu sunetul caracteristic al unei sirene de-a poliţiei care se apropia primejdios de repede. Jinzo era deja pe scară.

— Să plecăm!

— Nu! zise ea.

Împinse uşa cu toată puterea. Imediat fu invadată de un val de fum. Având ochii iritaţi, ea nu mai vedea nimic şi avea nevoie să vadă ca să poată scoate siguranţa şi apoi să arunce grenada. Jinzo strigă în spatele ei;

— Hiroko-san! Să plecăm repede, repede.

Sunetul sirenei poliţiei ajunse în sfârşit la urechile ei, periculos de aproape. Plângând de furie, coborî grăbită scara, după ce scosese siguranţa grenadei şi traversă micul hol ajungând în noaptea ploioasă. În momentul în care Jinzo şi ea dispăruseră după colţul străzii, un convoi de maşini se opriră în faţa casei incendiate.

*

* *

De fiecare dată când respira, Malko avea impresia că-şi va

scuipa plămânii. Făcu semn pompierului japonez care îi aplică din nou masca de oxigen. Era ca un vânt puternic îngheţat, care mătura zgura şi fumul. Încercă să-şi stăpânească bătăile inimii. Cel mai important lucru era că trăiau. Grenada pulverizase uşa fără să-i rănească, din cauză că erau întinşi la pământ şi schijele trecuseră pe deasupra lor.

Trebuiră să-i facă o injecţie lui Kuniko pentru a o scoate din criza de isterie. În stare de inconştienţă, ea zăcea în ambulanţă lângă Malko. Un ofiţer îl întrebă în engleză pe Malko.

— Sir! Ştiaţi că în casa aceasta era un om asasinat?

Malko îşi ridică masca de oxigen pentru a răspunde.

— Da! Ştiu chiar şi cine l-a asasinat. Vă rog să-l anunţaţi pe Tom Otaku la Kohan. Să-i spuneţi că Prinţul Malko Linge este împreună cu dumneavoastră.

Poliţistul îl contemplă pe Malko, stupefiat.

*

* *

În ciuda ploii, Hiroko conducea cu capota ridicată. Trebuia să meargă mai repede până ce nu vor fi instalate eventuale baraje. Dacă Jinzo nu şi-ar fi pierdut capul, ei ar fi avut timpul necesar pentru a le veni de hac adversarilor lor. Oboseala începea să-i mai calmeze furia. Tratamentul o epuiza. Se grăbea să-şi scoată încălţămintea şi să bea o ceaşcă de ceai fierbinte şi amar. Simţea că se strânge cercul în jurul ei.

Sursa sa de arme era supravegheată. Era din cale afară de periculos să se mai întâlnească cu arabul.

— Care va fi următoarea lovitură?

Brusc, Hiroko simţi că se află în defensivă şi asta o făcu nebună de furie. Dacă Furuki n-ar fi fost capturat, ea s-ar fi pregătit acum să arunce în aer uzinele Boeing din Seattle, ca şi alte multe lucruri, în loc să stea îngropată într-o casă veche din Tokyo, hăituită de poliţie, de gangsteri şi de CIA.

*

* *

Malko se pregătea să servească dejunul în restaurantul chinezesc din subsolul *Imperial-ului* când îşi făcu apariţia Yamato. De două zile, japonezul nu se mai arătase, ca pentru a-l pedepsi pe Malko pentru că a acţionat singur în episodul cu Kuniko. Traumatizată, tânăra taxi-girl nu-şi reluase munca. Ea stătea liniştită acasă, sub efectul calmantelor, convinsă că Hiroko va veni s-o asasineze. Malko îşi petrecuse timpul perindându-se

pe la diverse servicii ale poliţiei japoneze, în căutare de indicii. Katsimoto îşi dusese cu el în mormânt secretul. Hiroko şi ai ei se cufundaseră odată mai mult în clandestinitate, fără să lase urme. Tom Otaku nu prefera nici măcar să discute subiectul capturii sale. Se făcuse o săptămână de când avusese loc schimbul de ostatici şi Malko nu avansase deloc. Dl. Yamato se aşeză şi se interesă politicos de sănătatea lui, ca şi când Malko s-ar fi aflat într-o vizită turistică. La fel de politicos, Malko se interesă de sănătatea dlui. Kawashi.

— Kawashi-san este foarte amărât, spuse Yamato. Pierderea imaginii, pe care a suferit-o, l-a afectat foarte mult, la fel ca şi faptul că aţi dat dovadă de neîncredere.

— Nu sunt eu de vină, protestă Malko. Kuniko mi-a forţat mâna.

Yamato urmări cu o privire lacomă o chinezoaică solidă, cu o faţă rigidă, ieşind din restaurant. Cu buzele salivându-i, îţi aducea aminte de câinele din Baskerville. Apoi îşi întoarse faţa către Malko.

— Shiganobu-san l-a descoperit pe Osami-san, anunţă el.

Capitolul XI

Pe dreapta, Malko privea conul gigantic al lui Fujiyama care dispărea puţin câte puţin.

Expresul Tokkaido fugea cu 250 de km/oră de-a lungul muntelui enorm. Pe urmă apăru din nou câmpia japoneză, parcelată, supercultivată, cu acoperişuri din ţiglă mov sau verzi. Aveai nevoie de două ore şi jumătate ca să ajungi la Kyoto, fosta capitală a Japoniei. Lângă Malko dormea Kuniko, într-un costum de piele neagră mulat pe corp.

Malko era cât pe ce să n-o recunoască atunci când venise să-l caute la *Imperial,* la nici o oră după vizita lui Yamato. Noroc că ea îşi petrecea duminicile acasă. Somptuoasa perucă roşie făcuse loc părului tăiat scurt. Extraordinarele pupile verzi dispăruseră şi ele. Kuniko avea ochi negri ca toate japonezele, mărginiţi de sprâncene minuscule, aproape invizibile. Fără machiajul abundent, i se distingeau cicatricele nasului ei refăcut. Operaţia, care-i mărise ochii, reuşise mai bine. Trebuia să te apropii foarte mult ca să poţi distinge urmele fine lăsate de bisturiu. Chiar şi mâinile erau altfel fără unghiile interminabile. În faţa stupefacţiei lui Malko, Kuniko începu să râdă:

— Când eram mică, eram foarte urâtă şi atunci am jurat că voi fi foarte frumoasă. Din primul salariu mi-am refăcut sânii cu silicon. Ultima realizare au fost lentilele de contact verzi.

Deci nici globurile somptuoase care întindeau puloverul de lână albă nu erau naturale. Kuniko era puţin produsul Japoniei industriale. Ea puse palma pe cutia mare de machiaj din piele neagră, cu un surâs jumătate vesel, jumătate amar.

— Aici înăuntru am tot ce-mi trebuie. Nu vă voi face de ruşine în seara aceasta.

Era cât pe ce ca ea să nu vină. Malko avusese nevoie de toată diplomaţia pentru a-l convinge pe Yamato. Acesta spera să-l abordeze pe Osumi, farmacistul, ca un dur. Cu mintea lui Yamato, era posibil. Shiganobu, după ce găsise pe vechiul prieten al lui Hiroko, se întorsese la Tokyo ca să-şi reia serviciul la *Mikado.* Malko trebui să-i garanteze gangsterului că va ţine sub control rapacitatea obişnuită, naturală a lui Kuniko.

Începuse să apară zăpada. Tokkaido străbătea masivul muntos. Ca prin miracol, trenul era în grafic, căci de câtva timp,

trenurile ultrarapide care constituiau mândria Japoniei îşi pierdeau buloanele şi rămâneau din ce în ce mai des în pană. Kuniko se mişcă şi-şi puse capul pe umărul lui Malko, înecându-l într-un val de parfum, tot ce mai rămăsese din cealaltă Kuniko. Trenul intră într-o câmpie spongioasă. Malko se aştepta să găsească o bijuterie, un mic oraş presărat cu opere de artă. Găsi un mare oraş plat, încins pe flancuri într-o vale largă, plin de beton, cu străzi mari fără graţie întretăindu-se în unghi drept.

Malko o trezi pe Kuniko.

— Sosim!

Ca toate gările japoneze, cea a oraşului Kyoto era imensă, cu mai multe nivele pentru trenurile cu viteze diferite. Expresul Tokkaido alunecă uşor de-a lungul cheiului şi se opri. Malko luă cele două sacoşe de voiaj şi ieşi. Era încă şi mai frig decât la Tokyo şi cădea un fel de burniţă. Se urcară într-un taxi pentru a merge la *Kyoto Hotel,* în plin centru.

La hotel, fără măcar să le ceară părerea, li se dădu un apartament. Malko era grăbit să-l întâlnească pe farmacistul care fusese îndrăgostit de teribila Hiroko. Cel de-al şaselea simţ îi spunea că existau prea multe coincidenţe. Din nefericire, farmacia era închisă duminica. Trebuia să aştepte până a doua zi. Abia ajunsă, Kuniko se şi baricadă în baie cu cutia ei de machiaj.

*

* *

Kuniko încarna din nou visul imposibil al unui japonez mediu. Avea de toate. Pielea neagră o prindea la fel de bine ca şi paietele. Malko nu comisese mojicia de a întreba dacă fesele sale cambrate şi rotunde erau tot opera bisturiului, dar nimic nu era imposibil. Toaleta îi luase o jumătate de oră.

— Dar unde sunt templele care au construit renumele oraşului Kyoto? întrebă Malko.

— Cam peste tot prin oraş, răspunse Kuniko. Sunt câteva zeci. Există şi castelul Shogunului. Vreţi să vizitaţi unul? Am să vă duc la Kinkaku-Ji, care este cel mai frumos.

De ce nu? se întrebă Malko. Kuniko părea încântată de intimitatea lor. El se întrebă cum va trece noaptea.

Opriră un taxi. În zece minute, ajunseră la intrarea unui parc pe o colină. Plătiră câţiva yeni şi plecară pe jos. La cotitura unei cărări, lui Malko i se deschise un spectacol atât de frumos, că-ţi tăia răsuflarea. Era o pagodă cu trei nivele ce părea turnată în

aur masiv, care se reflecta în apa verde şi calmă a unui lac cu contururi neregulate. Era Templul Pagodei de Aur.

Înconjurară lacul cu respect. Nu era aproape nimeni, cu excepţia câtorva cupluri de oameni vârstnici japonezi care-şi sărbătoreau nunta de diamant. Kuniko se opri, sprijinindu-se de braţul lui Malko.

— Nu-i aşa că-i frumos? Am fost odată pe-aici primăvara şi este un spectacol fabulos.

La câţiva metri de pagodă era un mic stand. Kuniko cumpără câteva foi mici acoperite cu caractere japoneze pe care le înfăşură, apoi merse să le agaţe ca pe nişte bigudiuri de ramurile unui pom. Toţi arborii din jurul pagodei erau acoperiţi de flori ciudate.

— Ce semnificaţie are asta? întrebă Malko.

Kuniko pufni încurcată.

— Este pentru a te căsători, mărturisi ea. Cerem lui Dumnezeu să ne ajute să-l găsim pe omul pe care-l dorim. Privirea ei se întunecase brusc. Malko se întreba ce vârstă avea: între treizeci şi patruzeci. Brusc, Kuniko, râzând, îl luă de braţ, ca şi când ar fi spus prea multe:

— O să mă mărit în vara aceasta! Pentru că noi am venit aici.

Înainte însă, trebuia rezolvată altă problemă…

*

* *

Sufrageria hotelului *Kyoto* era, în mod ciudat, împărţită în două părţi: cea europeană şi cea japoneză, separate de o estradă unde se produceau simili-gheişele.

Malko şi Kuniko se instalaseră în sectorul japonez, cu picioarele atârnate în gaura de sub masă care permitea să treacă conductele de gaze. Apa pentru *shabu-shabu* fierbea în clocot. Kuniko se îndopa cu carne tăiată în lamele.

Terminară cu o supă foarte condimentată, lucru foarte rar în Japonia, apoi cu câteva fructe zaharisite minuscule.

Nu mai era altceva de făcut decât să se ducă la culcare. În apartament se afla un mare televizor color în faţa unei canapele. Kuniko dispăru în cameră şi reveni cu o sticlă de coniac în mână, îmbrăcată doar în sutien şi slip. Ea umblă la butoanele televizorului, se instală pe divan, cu picioarele alungite în faţa ei, destupă sticla şi bău un gât. Era coniac Lagrange, probabil „subtilizat” la *Hawa.*

— Veniţi aici! îi spuse ea lui Malko, după ce pusese sticla jos.

El se instală aproape de ea. Kuniko îi puse mâna pe coapsă şi o uită numaidecât acolo.

*

* *

Pe ecran, samurai cu mine fioroase se băteau pentru ochii frumoşi ai unei fete, senzuală ca o lumânare de catedrală, atât de înfăşurată în kimonou, încât nu-i puteai vedea decât vârfurile degetelor. Nu se auzeau decât mârâieli, clinchete sălbatice de spadă, horcăieli de agonie ale trădătorilor şi rotiri de ochi ale eroilor care săreau ca broasca, mânuind o sabie la fel de mare ca ei.

Kuniko avea ochii plini de lacrimi când se întunecă ecranul. Ea se întinse, mai bău un gât de coniac, apoi se aplecă asupra lui Malko. Fără să scoată un cuvânt, îi desfăcu nasturii de la cămaşă, dezbrăcându-l până la talie şi, strecurându-i mâinile lungi sub ţesătură, începu să-l zgârie uşor pe piept. Parfumul ei îl îneca pe Malko. Începu să-i sărute pieptul cu o delicateţe exasperantă. Apoi, fără să înceteze să-l sărute, îşi strecură genunchiul pe după piciorul canapelei. Aproape fără să-şi dea seama, Malko se pomeni gol iar gura lui Kuniko, mult mai jos pe trupul lui, luându-i în posesie corpul milimetru cu milimetru.

Ea se întrerupse pentru a bea un gât de coniac, care l-ar fi putut uimi pe un samurai, după care plecă din cameră.

Reapăru foarte repede, îmbrăcată într-un kimono de mătase albastră, cu un mic flacon în mână.

— Ce-i asta? întrebă Malko.

— O licoare care vine din provincia mea, spuse Kuniko. Este folosită pentru tinerii căsătoriţi.

Răsturnă flaconul, îşi vărsă puţin lichid de culoare închisă în căuşul palmei drepte şi începu să maseze sexul lui Malko. Mai întâi îl ustură puţin, apoi simţi o uşoară senzaţie de frig care se transformă brusc într-o căldură arzătoare, ca şi când i s-ar fi accelerat pulsul.

Ea, aşezată în genunchi pe mochetă, continua să-l maseze. Malko fu cuprins puţin câte puţin de o uşoară ameţeală ca şi când ar fi fost în preajma unui leşin. Lui i se părea că sexul i se îngroşa în mod nemăsurat, că el însuşi nu mai era decât un sex. Avu o senzaţie stranie atunci când Kuniko se urcă peste el încet, ca şi când i-ar fi fost frică să nu-l rănească, cu degetele sale lungi agăţate de pieptul lui.

În starea în care se găsea, Malko nu se aştepta să

prelungească mult plăcerea, dar avu impresia că Kuniko îl călărea de ore întregi, atunci când simţi un spasm de o violenţă extraordinară urcând din coloana vertebrală. Kuniko îi zgârie pieptul, apoi se lăsă să cadă peste el. Malko era lac de sudoare şi inima îi bătea foarte tare. Spre marea sa surprindere, el pricepu că orgasmul pe care-l avu nu era rezultatul dorinţei sale. Kuniko îl studia cu ochii întredeschişi.

— Vezi că licoarea mea este utilă, Malko-san, spuse ea cu blândeţe.

Glisând pe corpul lui, ea îl cuprinse cu gura şi el ţâşni ca un somon din torent, cu senzaţia că are agăţat de abdomen un animal fierbinte şi nesătul.

O împinse cu brutalitate pe Kuniko pe divan, cu faţa pe perne şi o prinse din nou cu o frenezie nepotolită. Pe ecranul televizorului nu mai era decât un punct strălucitor, atunci când el îşi reveni la realitate.

Se odihniră din nou. Malko moţăia, dar fu trezit de limba abilă şi caldă a lui Kuniko, care-l încolăcea ca un şarpe, amestecând cuvinte obscene englezeşti cu interjecţii japoneze. Din nou, animalul care se cuibărise în el se declanşă. Apoi adormi din nou, fără să părăsească abdomenul lui Kuniko. Se trezi din nou, încă nesătul. Kuniko se depărtă de el, luă din buzunarul kimonoului o fiolă mică din sticlă şi i-o întinse lui Malko:

— Atunci când vei simţi că nu mai poţi aştepta, sparge-o şi aspiră puternic.

Foarte repede, ea îi reaprinse dorinţa. Cu capul greu, Malko începu iar să simtă aceeaşi arsură delicioasă. Când se simţi la capătul orgasmului, sparse fiola şi aspiră.

Avu senzaţia că arterele o să-i facă explozie. Capul i se goli brusc şi toate senzaţiile i se concentrară în sex. Acesta explodă nedefinit ca un bubuit de pulbere, ceea ce dura de secole, în acelaşi timp o mână de uriaş desfăcându-i pieptul şi suflându-i aer fierbinte.

Inima îi bătea cu două sute de pulsaţii şi deodată i se făcu frică. Se întrebă dacă nu va muri acolo în plin orgasm, dacă Kuniko nu era o capcană mortală, trimisă de inamicii lui. Apoi îşi pierdu cunoştinţa brusc, aşa cum se trage o perdea.

*

* *

Când îşi recăpătă conştiinţa, Malko nu ştia dacă fusese inconştient un minut sau o oră. Kuniko nu mai era lângă el. În

cameră nu mai era lumină, cu excepţia unei slabe licăriri pe ecranul televizorului. Îşi întoarse capul şi o văzu pe japoneză lungită pe divan cu un picior trecut peste spetează. Mâna i se plimba într-un du-te-vino rapid între picioarele sale. Ea avea capul dat pe spate. Asta dură mult timp, apoi avu un spasm scurt, un ţipăt scurt înăbuşit şi rămase nemişcată în aceeaşi poziţie. Ca moartă. De astă dată, Malko adormi de-a binelea.

*

* *

Când se trezi, Malko avu impresia că dormise un secol cu un urs desfrânat. Merse clătinându-se până la duş şi lăsă cu plăcere apa călduţă să-i pătrundă în toţi porii. Ar fi putut să bea un litru de Perrier. Când ieşi, Kuniko era în faţa lui îmbrăcată ca în ajun; cu faţa netedă şi cuminte ca o elevă de liceu. Ea îi surâse:

— N-am vrut să vă trezesc, Malko-san.

El o strânse la piept.

— Pentru ce această dezlănţuire?

Ea îl sărută cuminte pe ochi.

— Voiam să mă iertaţi pentru încurcăturile pe care le-aţi avut din cauza mea. Fiola conţinea un medicament care se dă cardiacilor atunci când au o criză. Acesta face ca inima să funcţioneze mai repede. În sinea lui, Malko îşi zise că nu numai inima.

*

* *

Mergând în living să-şi ia micul dejun, el se împiedică de un obiect rotund, căzut pe jos lângă divan. Kuniko scoase un ţipăt scurt, dar Malko îl şi luase de jos. Era o păpuşă de lemn, lungă de vreo douăzeci de centimetri. El întâlni privirea încurcată a tinerei femei şi înţelese. Mai văzuse aceste *widows dolls*[17] prin litografiile erotice japoneze. Kuniko îi explică cu voce joasă:

— Trebuie să mă ierţi, Malko-san. N-am putut niciodată să simt plăcere cu un bărbat.

Lui i se făcu ruşine de această indiscreţie involuntară. Pentru a înlătura această situaţie jenantă, Kuniko îl întrebă:

— Vreţi să dăm un telefon la poliţia locală? Trebuie să fi aranjat Tom Otaku ceva.

În timp ce el se îmbrăca servind un ceai, Kuniko se instală la telefon. După un sfert de oră, închise şi zise:

— Va veni să ne caute o maşină.

[17] Păpuşi pentru văduve (n. a.).

*

* *

Toyota mare bleu rula foarte, încet pe strada îngustă şi animată, nu departe de hotel. În faţă stătea un doctor şi poliţistul care conducea, în spate stăteau Malko, Kuniko şi superintendentul poliţiei din Kyoto. Acesta se întoarse spre Malko:

— Aceasta este farmacia, Sir.

El arătă o farmacie mică aşezată între o florărie şi o băcănie.

— Vă rog să mă aşteptaţi aici, spuse Malko, pentru că nu vreau să-l sperii de la început.

Se dădu jos din maşină împreună cu Kuniko şi o luă de braţ.

— O să-i spuneţi că eu sunt jurnalist, îi explică el. Înainte să intervină poliţia, vreau să văd dacă nu există un alt mijloc de a-l face să vorbească.

Intrară în farmacie. Erau câţiva clienţi iar în spatele tejghelei, o japoneză cu părul grizonat şi un bărbat tânăr cu ochelari cu rame mari de baga, cu o meşă de păr pe ochi şi cu aerul unui student foarte cuminte. Kuniko se duse la el. Acesta ridică ochii cu o oarecare curiozitate, după care, brusc, Malko văzu încordându-se şi privi în spate. Malko văzu Toyota care se apropiase, cu poliţistul în uniformă la volan şi girofarul pe acoperiş.

Instantaneu preparatorul intră în camera din spate. Malko strigă:

— Osami!

Apoi el ocoli tejgheaua şi clienţii şi se lansă în urmărirea tânărului bărbat, în timp ce Kuniko îi chema pe ceilalţi poliţişti în ajutor. Uşa camerei era încuiată pe dinăuntru. Lui Malko îi trebui aproape un minut ca s-o deschidă cu lovituri de umăr, în mijlocul ţipetelor exasperate ale farmacistei şi ale clienţilor.

El pătrunse în interior, traversă rândurile de etajere şi ajunse într-o curte pustie care dădea într-un labirint de străduţe cu Kuniko şi poliţiştii pe urmele lui. Ajunse apoi într-o stradă nai largă, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Osami urcându-se într-un taxi. Malko făcu semne disperate, dar vehiculul se îndepărtă. Cei doi poliţişti veneau în urma lui suflând de zor în fluier. Un al doilea taxi opri imediat. Ei se înghesuiră toţi în maşină şi superintendentul începu să dea de zor ordine şoferului, cu vocea întretăiată de emoţie.

— De ce a fugit în felul acesta? întrebă japonezul.

În culmea furiei, Malko îi explică:

— Pentru că ştie unde se ascunde Hiroko!

Deşi erau despărţiţi de viraje, distanţa dintre cele două maşini nu se micşora câtuşi de puţin. Ieşiră din oraş pe la sud şi ajunseră la râu, îl traversară, urcară o coastă şi evitară un freeway. Celălalt taxi ocoli la stânga, înconjurând o colină. Printre arbori se zărea un templu mare de lemn. Drumul deveni mai strâmt. Era un soi de cărare povârnită presărată cu buticuri de suveniruri. Primul taxi se opri acolo iar tânărul farmacist se dădu jos din maşină şi fugi pe strada îngustă.

Malko şi ceilalţi ajunseră cu douăzeci de secunde mai târziu decât fugarul. Malko pătrunse în mulţime, se lovi de o femeie în vârstă. Îmbrăcată în kimono, care începu să ţipe, dădu un cot în burta unui individ care-i stătea în drum. Kuniko îl ajunse din urmă cu respiraţia tăiată.

— Aceasta este o fundătură, ţipă ea. Pe-aici nu-i decât templul Kyomizu!

Cărarea se termina într-o piaţetă care preceda un enorm templu şintoist suspendat în *cantilever* pe flancul muntelui. Printr-un sistem de pasarele, el comunica cu alte construcţii mult mai mici, împrăştiate pe colina împădurită. Locul era foarte circulat de o mulţime foarte grăbită. Malko îl zări pe farmacist fugind în zig-zag, ocolind clădirea principală strecurându-se pe marile terase înclinate care făceau templul să semene cu o uriaşă cabană de munte.

Poliţistul în uniformă ajunse lângă Malko, cu un pistol în mână. El trase un foc în aer. Imediat, doi paznici care se găseau la cealaltă extremitate a platformei fugiră spre fugar pentru a-l intercepta.

Osami se opri brusc. Cei doi paznici îi barau drumul. Malko şi ceilalţi ajunseră în spatele lui. El se precipită spre interiorul templului – un şir de camere goale – şi înţelese că nu are ieşire. Se opri şi se întoarse. Malko îi strigă lui Kuniko:

— Spuneţi-i să nu-i fie teamă!

Kuniko traduse cele spuse, cu o voce ascuţită. Deodată farmacistul se năpusti ca o săgeată spre balustrada de lemn care surplomba vidul de aproape cincizeci de metri. Trecu peste ea atât de repede, încât păru să zboare pe deasupra ei.

Lumea începu să ţipe.

Corpul dispăru în vid, în momentul în care poliţiştii ajunseră acolo. Malko avu timp să-l vadă sucindu-se şi apoi se strivi de

sol.

— Pe acolo! strigă Kuniko. Să ocolim.

Fugiră prin spatele templului, îmbrâncindu-i pe gură-cască înnebuniţi şi găsiră cărarea care cobora la baza templului. Malko ajunse primul, se aplecă asupra corpului, văzu privirea fixă şi ceafa dislocată. Nu se mai putea face nimic pentru Osami.

Balustradele templului erau negre de curioşii îngroziţi, aplecaţi spre ei. Fu cuprins brusc de un val de dezgust. Osami se sinucisese, fără să ezite, pentru a nu risca să vorbească, verificând teoria sa.

Medicul constată decesul. Căutară prin buzunarele mortului şi nu găsiră decât cheile.

— Să ne întoarcem la farmacie, spuse Malko.

*

* *

— A comandat de patru ori acest medicament, confirmă doctorul după ce consultă registrele farmaciei. El însuşi plătea facturile şi nimeni nu ştia nimic.

Acesta era secretul fostului iubit al lui Hiroko. Datorită lui, ea urma să recapete un aspect uman pentru o perioadă de timp, dar nu putea să şi-l mai procure. Cercul se închidea.

— Poliţiştii vor face o percheziţie la el acasă, spuse Kuniko bulversată. Vreţi să mergeţi cu ei?

— Să mergem acolo, spuse Malko.

Nu merseră mult. Farmacistul locuia într-o cameră minusculă în cartierul gheişelor. Într-un sfert de oră, poliţiştii răscoliră toată camera, fără să găsească nimic.

În momentul în care plecau, Malko zări un petic de hârtie care ieşea de sub geamul de la baie. El trase cu precauţie şi văzu că este o fotografie color, o japoneză în kimono înflorat, cu şosete albe, cu o coafură complicată plină cu ace, agăţată cu tandreţe de braţul lui Osami într-o atitudine care nu lăsa nici o îndoială cu privire la intimitatea lor.

Pe spatele ei era scrisă o dată: 1969 şi câteva caractere japoneze. Malko se apropie de Kuniko:

— Ce scrie aici?

Ea îi traduse:

— Dragostei mele de primăvară. Osami.

Fata era Shiganobu, animatoarea de la *Mikado,* cea care fusese trimisă să-l găsească pe Osami.

Capitolul XII

Expresul Tokkaido se strecura încet între lămpile cu neon de pe Ginza. Caracterele japoneze luminau noaptea cu curbele lor bizare, aducând o amprentă de poezie acestui oraş urât cu desăvârşire. Distrat, Malko urmărea defilarea peroanelor gării Tokyo, neputând să-şi alunge din minte imaginea lui Osami aruncându-se în gol. Kuniko dormea pe umărul lui, epuizată din punct de vedere nervos. Când era obosită, urmele rămase de la chirurgia estetică deveneau în mod bizar mai evidente. Ea se trezi brusc cu privirea speriată. Malko o antrenase într-o lume brutală şi sângeroasă, atât de diferită de universul ei catifelat.

— Am ajuns, îi spuse Malko.

El o ajută să coboare. Afară era frig. La un chioşc cu ziare pe manşeta enormă a unui ziar văzu fotografia lui Osami.

— Ce comentează? întrebă Malko.

Kuniko parcurse rapid prima pagină.

— Că un membru al Sekigun-ului s-a sinucis pentru a nu cădea în mâinile poliţiei şi a agenţilor CIA.

Trăiască discreţia! Malko îi blestemă pe jurnalişti. Shiganobu rămânea, de-acum înainte, singura sa pistă. În mod sigur, ea ştia mai multe acum, după discuţia cu fostul ei amant. El îl căută cu privirea pe Yamato care trebuia să vină să-l caute. Îl găsi în fundul culoarului, foarte liniştit, cu ochelarii, vesta şi mica lui cutie aducătoare de moarte în mână.

El veni imediat spre Malko. Acesta din urmă îi telefonase din Kyoto.

— Am făcut tot ce era necesar, Malko-san, spuse el imediat. Shiganobu este la *Mikado şi* nu va pleca de-acolo până ce nu va vorbi cu noi. Vin şi eu cu dumneavoastră.

El schimbă câteva cuvinte în japoneză cu Kuniko. Aceasta se întoarse spre Malko.

— Sunt foarte obosită şi cred că o să mă duc să mă culc.

La *Mikado* nu era nevoie de ea. *Mikado* era atracţia numărul unu din Tokyo, cea mai mare uzină de taxi-girls din lume Din cauza crizei, administraţia redusese numărul de animatoare la şapte sute. Alături, *Lido* avea statut de bar confidenţial.

*

* *

Nissanul negru îi lăsă înaintea unei faţade care strălucea în lumina neoanelor, unde numele firmei *Mikado* scânteia în litere mov înalte de trei metri, strivind strada îngustă. Taxiurile aduceau fără încetare noi clienţi. Malko zări în faţă o străduţă cu vreo douăsprezece ricşe aliniate cuminţi, cu totul discordante în acest decor ultramodern.

— Se mai folosesc încă ricşele? întrebă el.

Yamato schiţă un surâs lacom.

— Doar gheişele. Aici este cartierul lor. Ele continuă să se ducă la clienţii lor cu acest mijloc de transport tradiţional. În felul ăsta nimeni nu le vede la faţă, dar asta costă din ce în ce mai scump.

În era atomică mai existau încă gheişe. Surprinzătoare era Japonia! Imobilul în care se afla *Mikado* era uşor retras, faţă de un peron sub care staţionau limuzine mari negre cu şoferi ale clienţilor bogaţi care se destindeau în interior. Malko se lovi de unul dintre ei care era escortat de trei animatoare ale localului, îmbrăcate în kimono. Ele înconjurară limuzina, multiplicând surâsurile şi plecăciunile în timp ce acesta se instala confortabil. Continuau în acest fel, în timp ce maşina era de acum departe.

Reintrară imediat în local, ţinându-se de mână, tropăind cu sandalele lor. Vreo cincisprezece chelneri, aliniaţi ca sticlele pe un bar, îi luau în primire pe noii sosiţi. Holul mişuna de fete în kimono sau îmbrăcate după moda occidentală, singure sau escortate de clienţi încălziţi de băutură, respingând avansurile prea deocheate cu eternul râs jenat.

Evitându-i pe chelneri, Yamato se îndreptă spre un grup mai îndepărtat. Erau doi japonezi care cântăreau probabil fiecare un sfert de tonă, înveliţi în grăsime, îmbrăcaţi în costume mult prea strâmte, cu kimonouri negre şi cu craniul ras, pe care Malko îi văzuse deja la *Utamaro.* Cei doi încercară zadarnic să se curbeze într-o plecăciune respectuoasă apoi se mulţumiră cu un surâs puţin liniştitor. Yamato dădea instrucţiuni cu o voce uscată. Ceilalţi dădură, de asemenea, raportul.

— Shiganobu este cu un client, îi explică Yamato. Ce doriţi să faceţi?

— O s-o vedem după ce termină.

Cu cei trei monştri îi era greu să scape. Cei cinci bărbaţi începură să urce scara care ducea spre sala cu pereţii tapisaţi cu opere ale marilor maeştri contemporani. *Mikado*-ul avea resurse.

— Aceştia sunt vechi luptători de *sumo,* îi explică Yamato.

Kawashi-san îi foloseşte pentru a-şi intimida adversarii.

O muzică asurzitoare îi agresă în momentul când pătrunseră într-o sală care n-ar fi încăput în holul mare al aeroportului Orly. Pe o muzică cu aer vechi japonez, „Şapte corbi mici”, vreo treizeci de japoneze cu picioarele arcuite dansau un french-cancan îndrăcit, în faţa zecilor de mici separeuri mici capitonate între care circulau animatoarele şi chelnerii.

Exista o a doua sală mai sus, un fel de balcon gigantic cu alte separeuri. Un chelner cu dexteritatea unui prestidigitator îl înghesui pe Malko şi pe cei patru însoţitori ai lui într-un separeu ales de Yamato. Acesta din urmă avea o anumită autoritate pentru că chelnerul gonise de-acolo pe un businessman cuminte cu ochii oblici care îşi povestea necazurile unor taxi-girls blazate.

Malko aruncă un ochi distrat pe menu. La stânga erau preţurile mâncărurilor, la dreapta cel al fetelor – două mii de yeni pe oră, cinci sute pentru un sfert de oră. Era, în orice caz, mai abordabil decât *Hawa.* În separeul vecin, o specie de căpcăun japonez, uriaş şi bărbos, contempla show-ul cu un ochi bovin, cu o mână enormă care strângea coapsa unei taxi-girl care-i ţinea tovărăşie. Yamato se aplecă spre Malko.

— Shiganobu este acolo, la a treia masă.

El privi în direcţia indicată şi mai că nu-i veni să creadă când o recunoscu pe fata timidă cu ciorapi gri în această postură de gheişă în kimono de mătase brodată, cu un brâu mare galben, cu un machiaj aproape alb, cu buzele reduse la două linii roşii şi o perucă mare care o îmbătrânea, cu mâna strânsă între cele ale unui japonez cu părul sur, cu privirea absentă, un fel de semi-surâs mecanic plasat pe trăsăturile ei. Deodată, ea îl văzu pe Malko, pe Yamato şi pe ceilalţi. Expresia i se schimbă, colţurile gurii i se lăsară.

Îi era frică.

Malko se ridică şi se îndreptă spre ea. Scuzându-se cu un surâs, el îi spuse în engleză:

— Am fost la Kyoto. Osami s-a sinucis. Trebuie să vă vorbesc.

El îi văzu pupilele dilatându-se, ea bâlbâi câteva cuvinte de neînţeles, îşi smulse mâna şi dădu din cap ca pentru a goni o muscă. Era şocată: Deja, Malko se îndepărta. El voia să-i acorde timp de gândire, să observe cu atenţie pe luptătorii de *sumo.* Dl. Kawashi nu-i trimisese pentru a o ţine de mână. Malko ghicea ferocitatea bătrânului racket. Dacă Shiganobu ştia ceva, era forţată să mărturisească. El îi dădea o şansă. Dacă încăpea pe

mâinile celor trei asasini, ea nu mai avea nici o şansă. Spera ca ea să-i fi înţeles mesajul. Oare ea ştia ceva sau nu? Când reveni la masa lor, Yamato se lupta cu o mulţime de taxi-girls care se înverşunau să le ţie companie, exultând într-un ciripit grăbit, comparând şarmul celor doi luptători cu Paul Newman şi Alain Delon, idoli de o frumuseţe incomparabilă. Yamato trebui să ridice vocea.

Fetele cu french-cancanul lăsaseră locul unei cântăreţe filipineze care urla un tango italian în limba spaniolă cu accent american. O nacelă trecu deodată pe deasupra capului lui Malko, glisând pe o linie suspendată care făcea înconjurul sălii, transportând patru fete îmbrăcate doar în slip cu strasuri care salutau mulţimea ca un preşedinte american.

Fetele circulau fără oprire între separeuri, acompaniind clienţii sau izgonindu-i.

Mikado era un gigantic loc de adunare psihanalist. Clienţii veneau acolo fără prea mare speranţă în performanţe sexuale, doar ca să-şi povestească nenorocirile unei creaturi atrăgătoare care îşi puncta atenţia cu câte un „hai[18]" plin de compătimire. Malko o supraveghea pe Shiganobu al cărei client se pregătea să noteze cu scrupulozitate numărul de telefon, fals mai mult decât sigur. Ea scoase deodată din buzunar o mică cutie neagră şi apăsă deasupra.

— Ce se petrece? întrebă Malko.

— Mama-san tocmai i-a spus că este chemată de un nou client, îi explică Yamato. Îl vor conduce la ea. Dacă nu poate să-l servească, ea se va scuza şi îl va trimite la o prietenă.

— Este bun codoşlâcul electronic.

Malko o observa în continuare pe Shiganobu care se pregătea să se despartă de clientul ei. Un bărbat foarte tânăr cu părul lung pe ceafă, cu umerii pătraţi, cu o alură puţin stângace, cu o faţă dură, condus de o altă animatoare, strecurându-se spre separeul în care era ea, apăru în câmpul vizual al lui Malko. Ceva în alura lui îi atrase atenţia lui Malko. Contrasta cu decorul. Nu avea aerul să caute să se amuze. Acesta lovea ca un somnambul fetele, mergea drept spre Shiganobu.

Malko se aplecă spre Yamato.

— Priviţi-l pe bărbatul în costum maro!

Yamato scoase un strigăt scurt. Cele trei „gorile" se ridicară dintr-un salt, răsturnând masa. Omul care se îndrepta spre

[18] Da (n. a.).

Shiganobu întoarse capul, îi văzu şi-şi acceleră pasul. Mai avea zece metri de parcurs. Ea nu-l văzuse.

Cei cinci bărbaţi încercau deja să-şi croiască drum printre fetele înghesuite pe culoarul din mijloc. Două mase negre se rostogoliră printre ele, lăsându-l în urmă pe Malko, Yamato şi japonezul cu craniul ras. Erau foştii luptători de *sumo.* Omul în haine maro îi văzu înaintând spre el. Nu avea mai mult de şaizeci de kilograme. Se opri brusc, îşi adună puterile, se zburli ca o fiară, apoi se năpusti asupra lor cu un puhoi de lovituri de pumni şi de picioare.

Primul monstru sucombă sub o rafală de pumni în ficat. Rămase câteva secunde năucit, cu gura deschisă, înainte de a cădea peste un cuplu în plin flirt. Celălalt nu mai avea dinţi. Ca un dos de palmă fulgerător, tânărul făcuse să-i sară dinţii din faţă şi, pentru a-şi desăvârşi opera, îi mai dădu un picior în plex, care-l fulgeră.

După această ispravă, îşi reluă drumul către Shiganobu care, pironită pe loc, îl privea apropiindu-se.

Malko, sărind peste o masă, îl depăşi pe Yamato şi pe cel cu craniul ras, blocaţi într-un grup compact şi ateriză între agresor şi Shiganobu. Îi era frică să tragă în această aglomeraţie. Deja adversarul său se năpustea asupra lui, cu faţa crispată şi ochii strălucind. Întinse braţul pentru a lovi foarte de aproape. Malko mai mult ghici decât să vadă un pumn plecând spre el. Se simţi ridicat de la pământ, auzi un ţipăt răguşit şi avu impresia că primise o copită de cal în stomac. Chircit în două, căzu jos peste ceva moale, care urlă. Vomă, se ridică în patru labe şi văzu ca prin ceaţă silueta bărbatului care-l lovise, ajungând la Shiganobu odată cu Yamato şi omul cu craniul ras. Auzi ţipătul ascuţit al japonezei.

Reuşi să se ridice în picioare şi o văzu pe Shiganobu fără perucă, vomând un jet de sânge şi o masă confuză, formată din agresor, Yamato şi japonezul cu craniul ras zvârcolindu-se în mijlocul învălmăşelii.

*

* *

Faţa tânărului bărbat în costum maro era o mutră însângerată. Întins pe aleea îngustă, încetase să mai respire. O lovitură directă a lui Yamato îi pulverizase traheea arteră. Omul cu craniul ras făcuse restul. Era prea târziu pentru a o salva pe Shiganobu. Corpul ei era întins pe o banchetă, având figura

acoperită cu un prosop. Malko îi contemplă cadavrul cu gura amară.

— Ce i-a făcut?

Yamato părea că se turtise. Ce pierdere! Ochelarii îi săriseră şi clipea ca o bufniţă surprinsă de lumină, frecându-şi mâinile una de alta.

— A făcut să-i explodeze inima, Malko-san, murmură el. Este greşeala mea. Şi el era de asemenea, un karateka.

Japonezul cu craniul-ras avea ochiul stâng închis din cauza unui imens hematom şi nu se mai putea servi în mod vizibil de braţul drept. Cât despre cei doi luptători de sumo, aceştia păreau să rămână în umbră, ruşinaţi. Caschetele mai multor poliţişti japonezi apărură la intrare. Orchestra continua să cânte fără entuziasm, pentru că mai erau cinci minute până la ora închiderii. Curioşii se aplecau peste balustrada balconului, încercând să vadă ceva. Un grup de taxi-girls îngrozite înconjurau cele două cadavre. Dl. Yamato împinse discret sub o masă cutia care conţinea revolverul P.08. Malko îşi dădu seama că ţine pistolul său extraplat în pumnul crispat şi-l strecură precipitat la centură. Corpul asasinului ucis era acoperit de atâta sânge, încât era imposibil de ştiut unde-l atinsese glonţul.

El îşi dorea moartea. Se gândiseră cu toţii să o împiedice pe Shiganobu să iasă din local, fără să se gândească să ia măsuri pentru a-l împiedica pe asasin să intre. Reconstitui uşor asasinatul. Hiroko auzise din jurnale sau de la radio despre sinuciderea lui Osami. Acesta din urmă, în mod obligatoriu, o informase despre vizita neaşteptată a lui Shiganobu. Terorista făcuse legătura între cele două fapte şi acţionase cu ferocitatea ei obişnuită.

Sosiră poliţiştii. Resemnat, Malko se întoarse spre Yamato care stătea ruşinat, cu capul plecat şi cu mâinile lăsate de-a lungul corpului.

— Cereţi-le să-l prevină pe Tom Otaku, directorul Kohan-ului. Asta va duce la evitarea multor explicaţii.

*

* *

Corpul lui Shiganobu se odihnea în mijlocul unei alei, acoperit de un kimono alb, culoare de doliu. Enormul *Mikado* era gol. Cu mâinile în buzunarele pardesiului, Tom Otaku îi repeta lui Malko pentru a zecea oară că ar fi trebuit să lase Kohan-ul să acţioneze, fără să se mai fi jucat cu focul.

Malko era pe punctul de a-i da dreptate. Domnul Katsimoto era mort, domnişoara Pace Binefăcătoare de asemenea. Osami şi Shiganobu la fel iar el nu scăpase decât prin minune.

Tânărul bărbat în haine maro nu avea nici un act asupra lui, dar putea fi mai uşor identificat datorită amprentelor. După moarte, acesta avea o faţă de copil. Mâinile sale erau stranii: bătături enorme îi întăreau falangele, unghiile aproape nu mai existau, adevărate măciuci.

Pentru a se justifica, Malko îşi repetă că toată poliţia japoneză nu reuşise să pună mâna pe Hiroko, nici măcar s-o deranjeze timp de trei ani.

Acum nu vedea nici măcar cum să ajungă din nou la ea. Toate pistele se încheiaseră tragic. Cu mintea aiurea, asculta recomandările lui Tom Otaku, strânse mâna poliţistului japonez şi plecă în compania lui Yamato. Fusese necesară intervenţia sa energică ca să nu fie reţinut omul de încredere al dlui. Kawashi. Cutia neagră care conţinea revolverul P.08 dispăruse misterios.

Cu ajutorul martorilor se stabiliseră circumstanţele legitimei apărări. Malko nu avu probleme deosebite. Japonezii totuşi insistară să-i fie confiscat pistoletul, politicoşi dar ferm. Urmau să i-l restituie după efectuarea probelor balistice. El trebui să cedeze.

Malko ieşi din *Mikado* cu dl. Yamato. Nu era decât ora douăsprezece şi jumătate noaptea, dar cea mai mare parte a barurilor erau deja închise. Strada era deja întunecoasă, toate lămpile cu neon fiind stinse.

— Maşina mea a plecat să-i ducă pe răniţi. Vom pleca să căutăm un taxi.

Ca întotdeauna, strada nu avea trotuar. Doar însemnele caselor cu gheişe şi ale unor baruri întârziate străluceau în întuneric. Malko nu se putea împiedica să se gândească la viitor. Şansele de a-l găsi pe Furuki în viaţă se micşorau. Probabil că Hiroko îl lichidase de mult timp. Mergeau în linişte, când Yamato îi zise:

— Priviţi, Malko-san!

O ricşă ermetic acoperită, trasă de un japonez desculţ, în ciuda ploii, venea spre ei pe mijlocul străzii. Acest spectacol era de un anacronism adorabil în mijlocul automobilelor moderne. Malko se gândi la rafinamentul bărbatului care plimba astfel o gheişă pentru a se distra sau pentru a o iubi. Încântător mod de a trăi! Japonia rămânea totuşi un vechi stat feudal, unde, cu un

secol în urmă, samuraii îşi puneau sabia la dispoziţia celui care oferea mai mult, uneori pentru cauze a căror dreptate era cam îndoielnică, la fel cum păţea el cu CIA.

Zgomotul uşor al ricşei se apropia. Malko încercă să vadă gheişa prin perdelele trase. Deodată, privirea îi căzu pe un obiect negru care ieşea uşor printr-una din perdele.

Era ţeava unei arme.

Capitolul XIII

— Atenţie!

Malko îl împinse violent pe Yamato şi-l trase jos după el, căzând pe trotuarul alunecos şi rece. Se rostogoliră pe jos în momentul în care o rafală de armă automată pulveriza vitrina unui restaurant, după ce trecuse pe deasupra lor.

Ridicând capul, Malko văzu ricşa care se îndepărta cu toată viteza, în timp ce cei doi bărbaţi se ridicau, ea deja vira pe o străduţă. Din nou se văzură flame portocalii şi mai multe gloanţe se înfipseră în maşinile staţionate. Nici Malko, nici Yamato nu erau înarmaţi. Ar fi fost o nebunie să pornească în urmărirea agresorilor. Totul se petrecuse atât de repede, încât cei câţiva poliţişti aflaţi încă la *Mikado* nu-şi putuseră da seama de nimic.

Ei înaintară cu precauţie până la colţul după care dispăruse ricşa. Era o străduţă întunecoasă. Nu mai zăriră nici un semn de viaţă. Mai înaintară puţin, deosebit de precauţi. O ricşă era abandonată în mijlocul străzii. Malko găsi un încărcător de pistol mitralieră uitat pe banchetă, dar nici urmă de agresori. Continuară să meargă şi ajunseră pe o stradă mai largă, bine luminată. Trecu un taxi liber care încetini.

Yamato îşi dădu deodată seama că-i curgea sânge de la urechea dreaptă. Fusese lovit de un glonţ. Nu mai aveau altceva de făcut decât să se ducă la hotel, aşa că opriră un taxi. Malko se gândi la cutezanţa fără limite a lui Hiroko. Avusese îndrăzneala să dea târcoale pe lângă *Mikado* pentru o nouă tentativă de a-l omorî. Era complet nebună. Care va fi următoarea lovitură?

Se simţi uşurat atunci când se văzu în holul mare al *Imperial*-ului. Malko se simţea îmbătrânit cu zece ani. Ce zi mai avusese şi el! Sinuciderea lui Osami, asasinarea sălbatică a lui Shiganobu şi acum această ultimă tentativă de a-i elimina pe ei doi. Malko se sili să-i surâdă lui Yamato, înfrânt.

— Cred că dl. Kawashi trebuie să-şi blesteme ziua în care m-a întâlnit, spuse el.

Ochii lui Yamato se întunecară şi mai tare:

— Kawashi-san are foarte multă răbdare, spuse el. Chiar dacă va dura foarte mult timp, îi va veni de hac acestei persoane.

Măcar să nu-i vină Hiroko, înainte, de hac lui Malko!

*

* *

Malko, uşurat, ieşi din imobilul din cărămidă roşie a ministerului de Interne. Mai întâi trebuise să-şi recupereze pistoletul extraplat, o treabă atât de grea încât credea că va fi necesară intervenţia lui Hiro-Hito însuşi. În final, Al Borzoi apelase la nişte „mici presiuni" şi un poliţist cu ochelari îi restitui solemn arma lui Malko, după ce-l pusese să semneze o declaraţie în şapte exemplare în care jura pe ce are mai scump să nu o folosească pe teritoriul japonez, oricare ar fi circumstanţele. Treaba asta însă ţinea de folclor. Fapt cert era că Hiroko ţinea piept întregii lumi, deşi Malko îi dăduse totuşi lovituri severe.

Funcţionarii CIA de la Washington se îmbolnăviseră de isterie.

Trebuia găsit Furuki. Acesta era preţul onoarei CIA. Când Borzoi îi povestise lui Malko despre toate acestea, lui îi stătu pe limbă să-l întrebe de ce l-au dat în schimbul ambasadorului, dacă ţineau aţâţ de mult să-l păstreze. Diplomaţi mai erau destui. L-ar fi putut oferi chiar pe Kissinger, ceea ce, desigur, i-ar fi umplut de bucurie.

*

* *

Furuki tuşea aproape fără oprire începând din noaptea precedentă. Avea o tuse uscată care părea să-i smulgă plămânii din piept. El refuzase orezul cu soia care i se adusese în zorii zilei. Prin pielea diafană, învineţită de lovituri a bustului său i se vedeau coastele. Jinzo se apropie de Hiroko, aşezată în camera cea mai mare a locuinţei, camera ei obişnuită, sub kakimono.

— Furuki-san o să moară, spuse el.

Hiroko ridică o privire indiferentă. În acel moment, gândurile ei erau foarte departe de Furuki. Îşi făcea proiecte de viitor. Ochii aproape că i se dezumflaseră, dar tratamentul greu pe care trebuia să-l urmeze o termina în ciuda amfetaminelor. În anumite momente, îi era greu să se mişte. Strălucirea extraordinară a ochilor cu care îşi fascina partizanii, aproape că dispăruse. Era din nou sensibilă la frig şi inima ei nu mai bătea atât de tare. Avea impresia că se stinge.

— Nu! N-o să moară. Am să-l omor eu înainte.

Jinzo nu mai insistă. Rândurile se răreau în jurul lui Hiroko. Ko, băiatul ucis la *Mikado,* era unul dintre cei mai vechi tovarăşi ai teroristei, ca şi Osami. Michiko luptase de asemenea de la început. Jumătatea de duzină care rămăsese, se întreba cum vor

sfârşi toate acestea. Desigur, mai aveau o mare cantitate de arme stocată de demult şi bani din cei cinci sute de mii de dolari, datorită complicilor, ca şi prudenţei. Nimeni nu ştia unde se ascundeau. Oficial, casa era închiriată unei secte contemplative, ceea ce explica absenţa vizitelor şi calmul care domnea.

Hiroko se ridică şi merse să-l caute pe Jinzo care încălzea ceai.

— Adună-i pe toţi azi după masă! spuse ea. Trebuie să fac o comunicare importantă.

Decizia ei era luată şi planul conceput în mintea sa. Eşecul de la *Mikado* îi dovedea un lucru: nu mai era timp de improvizaţii. Timpul îi era măsurat...

*

* *

Lui Malko i se aprinse o luminiţă roşie, când recunoscu vocea sacadată a lui Max Sharon. De când jurnalistul-agent îi trimisese la Kawashi-san, nu mai auzise vorbindu-se despre el.

— Aş dori să vă văd cât mai repede posibil, spuse Sharon.

— Pot să vin imediat, spuse Malko.

— Foarte bine. Veniţi!

Imperial-ul nu se găsea decât la cinci sute de metri. Intrigat, Malko se grăbi spre ascensor şi ieşi pe poarta laterală a marelui hotel. Pe strada lungă de o sută de metri pe care mergea, existau trei cinematografe unde rulau filmele lui Alain Delon, febleţea japonezilor.

Max Sharon trăgea din pipă, aşezat în spatele biroului său. Era singur. Politicos ca totdeauna, el se interesă de sănătatea lui Malko, de progresele pe care le făcuse ancheta sa, de restaurantele pe care le frecventase, apoi scutură pipa lovind-o de scrumieră şi spuse cu vocea sa uscată:

— Bun. Am să vă transmit o propunere...

— Din partea cui? îl întrerupse Malko.

Max Sharon ridică mâna.

— Aşteptaţi! Doriţi în continuare să-l recuperaţi pe un anume Furuki?

Lui Malko îi veni greu să-şi păstreze calmul. Ori Max Sharon era un maestru al umorului negru, ori voia să-şi bată joc de el...

— Am trecut oraşul Tokyo prin foc şi sabie din cauza acestui Furuki, spuse el. Deci...

— Bine!

Sharon părea să considere acest lucru ca pe o excelentă noutate. Puse din nou tutun în pipă, îşi scărpină vârful nasului

ascuţit şi spuse:

— Oamenii care-l deţin pe Furuki sunt gata să facă un schimb. Ei m-au însărcinat să vă contactez, ca să văd dacă vă interesează.

— Ce vor în schimb? întrebă Malko care cunoştea deja răspunsul.

Max Sharon îndreptă pipa spre el.

— Pe dumneavoastră.

Un frison dezagreabil îl trecu pe şira spinării. Dacă Hiroko era gata să renunţe la Furuki pentru modesta lui persoană, aceasta în mod sigur nu era pentru a juca cărţi. Încercă s-o facă pe prostul.

— De ce pe mine? întrebă el.

Max Sharon râse sec.

— Despre asta nu ştiu nimic şi nu este problema mea. Eu sunt însărcinat doar să vă transmit propunerea aceasta şi dumneavoastră vă revine alegerea de a accepta sau de a refuza.

Ochii strălucitori ai lui Malko încercau să citească ceva pe faţa impasibilă şi ridată, dar în zadar.

— Ştiţi că Hiroko mă vrea ca să mă omoare, spuse el. A încercat acest lucru până acum de trei ori.

Max Sharon îşi depărtă braţele în semn de neputinţă, cu o mimică semnificativă.

— Este posibil, dar asta nu mă priveşte. Dumneavoastră îmi spuneţi da, sau nu.

— Trebuie să reflectez, spuse Malko.

— Nu prea mult, zise Max Sharon. Mă vor chema mâine dimineaţă ca să le dau răspunsul. Dacă acesta va fi negativ, Furuki va fi executat imediat.

Malko îl privi în ochi pe jurnalist:

— Sharon! spuse el. Ştiţi pentru cine lucrez eu. Pentru exact aceiaşi oameni pentru care lucraţi şi dumneavoastră. Dacă ştiţi ceva, atunci spuneţi. Hiroko este primejdioasă.

Jurnalistul nu se descumpăni.

— Asta nu schimbă nimic, zise el. Dacă pot să ajut CIA, o fac pentru că am prieteni peste tot. Şi apoi (aici avu o mică ezitare), m-am schimbat mult de când m-am stabilit în Japonia. Malko înţelese că nu are rost să insiste.

— Foarte bine, spuse el. Voi vorbi cu Borzoi.

În momentul în care ajunse la uşă, Max Sharon adăugă:

— Bineînţeles, fără poliţie. Dacă aceasta intervine, nu va mai

avea loc schimbul.

— Bineînţeles, zise Malko.

Tropăia nerăbdător în ascensorul *Imperial*-ului care cobora cu o încetineală exasperantă şi apoi sări în primul taxi.

— La Ambasada americană.

Fără voia lui, din cauza angoasei, îşi simţea stomacul blocat. Se pregătea confruntarea finală pe care o voia Hiroko cu scopul mărturisit de a-l omorî.

*

* *

Un fum dens umplea micul birou al lui Tom Otaku, şeful Kohan-ului. Trebuiseră să adune scaune de prin birourile vecine pentru a ţine şedinţa convocată de urgenţă. Şeful „biroului K" al ministerului de Interne, mai mulţi ofiţeri de-ai Kohan-ului, Al Borzoi, doi alţi americani din CIA şi prefectul poliţiei din Tokyo.

Tom Otaku, cu privirea ascunsă în spatele lentilelor groase ale ochelarilor lui, îl asculta pe prefectul din Tokyo dezvoltându-şi ideea. El traduse pentru Malko:

— Hasaki-san, spuse el, în principiu se opune acestui schimb. Nu vrea să-şi asume răspunderea siguranţei dumneavoastră, dacă vi s-ar întâmpla ceva. În orice caz; el se opune ideii de-a fi lăsat un grup terorist să răpească un cetăţean al unei naţiuni prietene pe teritoriul Japoniei. Dacă o poate aresta pe Hiroko şi grupul ei, o va face independent de tratativele duse cu ea.

Era clar şi concis. Oficialităţile japoneze fuseseră traumatizate de capturarea ambasadorului american şi nu doreau cu nici un preţ să se mai găsească într-o situaţie asemănătoare.

Malko avu un schimb de priviri cu Al. Borzoi. Acesta se întoarse spre Tom Otaku.

— Dumneavoastră ce părere aveţi, Tom?

Japonezul îşi frecă obrazul drept cu palma stângă şi spuse încet:

— Eu cred că ar trebui organizată o ambuscadă contra acestor terorişti şi că este poate o ocazie unică pentru a-i captura, dar nu trebuie sub nici o formă lăsaţi să-l captureze pe prinţul Malko Linge.

— Vă simţiţi capabili să-i garantaţi securitatea dacă am accepta o asemenea situaţie? întrebă Al. Borzoi.

Tom Otaku dădu încet din cap:

— Nu! Dacă prinţul acceptă acest risc, o face pe proprie răspundere. Decizia îi aparţine.

Toţi japonezii prezenţi întoarseră capul spre Malko, privindu-l ca pe un marţian. El se pomeni spunând cu o voce pe care nu şi-o mai recunoştea:

— Accept!

*

* *

— Bine, deci, spuse Max Sharon. Sunteţi singur, cu mine. Hiroko va veni cu Furuki. El va pleca cu mine şi dumneavoastră veţi pleca împreună cu ea.

Stând în picioare în spatele biroului său, Max Sharon îl privea pe Malko cu ochii întredeschişi, cu o privire pătrunzătoare.

— Şi dacă Hiroko mă omoară imediat ce dă cu ochii de mine? obiectă Malko.

— Imposibil, zise Sharon. Mi-a dat cuvântul ei de onoare. Malko scrută faţa japonizată a jurnalistului-agent, pentru a vedea dacă vorbeşte serios, dar el era la fel de impenetrabil ca un adevărat japonez. Oare acest angajament ar împiedica-o pe teroristă să doarmă cu cugetul împăcat? Ca şi cum Sharon i-ar fi ghicit gândurile, el adăugă:

— Oamenii din Sekigun sunt foarte sensibili la părerea pe care anumite persoane o au despre ei. Sunt lucruri care nu se pot face, spre exemplu, să mă trădeze. Ar trebui foarte mult timp ca să vă pot explica. Deci...?

— Răspunsul este da, spuse Malko.

Max Sharon îşi scoase pipa din gură.

— Bine! zise el, fără să-şi schimbe expresia feţei. Atunci, să fiţi aici mâine la ora patru.

Îi strânse mâna lui Malko şi îl conduse la ascensor. Acesta se pomeni în Harumi Avenue, mergând ca un automat. Cerul era albastru. Era frig. Un vânt puternic gonise timpul urât.

Malko îşi spuse că-i complet nebun.

Capitolul XIV

Hiroko dădu la o parte paravanul de hârtie şi înaintă spre Furuki, ţinând în mâna dreaptă o baionetă japoneză ascuţită şi subţire. Prizonierul se uita la ea înspăimântat, dar era prea slăbit şi nu avu nici măcar forţa să ridice capul. El era convins că ea îşi pierduse minţile, fapt de care ceilalţi membri ai Sekigunului păreau că nu-şi dau seama.

Hiroko strecură lama baionetei între legăturile care-l ţineau legat de stâlpul de lemn, cu o lovitură seacă, fără să spună nici un cuvânt. Surprins, Furuki se prăvăli peste podeaua de lemn a verandei, apoi se rostogoli peste nisipul bine nivelat al grădinii *zen.* Rămase pe jos tremurând de frig, buimăcit de durere, neîndrăznind nici să ridice capul, întrebându-se ce ascundea această bruscă clemenţă.

— Ridică-te! îi ordonă Hiroko.

Furuki se aşeză mai întâi în patru labe, apoi se sprijini de stâlpul de care fusese legat.

Hiroko se duse într-un colţ al verandei de unde luă un târnăcop pe care i-l întinse lui Furuki. Apoi îi indică dreptunghiul de pietriş din grădină spunând:

— O să sapi aici, o groapă de doi metri pe şaizeci de centimetri şi un metru adâncime.

Lui Furuki îi era teamă să se gândească la ce trebuia această groapă. Spaima îi dădu totuşi curaj şi întrebă:

— La ce trebuie?

Hiroko îl fixă cu o expresie impenetrabilă

— Trădătorii trebuie să-şi sape groapa ei înşişi.

Se depărtă puţin şi se aşeză pe o piatră mare, supraveghindu-l. Cum Furuki stătea nemişcat, ea ţipă la el:

— Sapă, sau îţi scot ochii.

Dădu o lovitură slabă cu târnăcopul. Nu ştia dacă-i vorba de un bluff macabru sau dacă era într-adevăr sfârşitul, după nouă zile de supliciu…

*

* *

O hartă mare a oraşului fusese fixată pe unul dintre pereţi biroului lui Tom Otaku. Şeful Kohan-ului luă o baghetă şi îi explică lui Malko:

— Veţi pleca de la hotelul unde sunteţi cazat. Din momentul în care veţi ieşi din imobilul lui Sharon-san, veţi activa emiţătorul radio cusut la vestă, apăsând pe primul buton. Acest apel va alerta pe agenţii care merg pe jos şi care supraveghează împrejurimile, echipele din diferite vehicule din jurul biroului meu.

Începând din acest moment, tot dispozitivul de supraveghere nu vă va părăsi din ochi. În plus, maşini, oameni care merg pe jos şi trei elicoptere vor fi în alertă pe acoperişul ministerului, după un preaviz de un minut. La bordul fiecărui aparat se vor găsi opt trăgători de elită ai armatei echipaţi cu puşti cu lunetă. Dacă veţi pleca cu metroul, veţi fi urmărit de oameni mergând pe jos. Ei sunt atât de numeroşi încât nu vă vor pierde din ochi. Am mobilizat tot aparatul „biroului K”. Toţi sunt echipaţi cu radio relee conectate la PC-ul meu. Dacă vei merge cu trenul, elicopterele vă vor urma.

— Care este consemnul lor? întrebă Malko.

Tom Otaku se aşeză din nou şi spuse:

— Să doboare pe Hiroko şi complicii ei, de îndată ce vor avea posibilitatea s-o facă.

Malko îşi aduse aminte de Jocurile Olimpice de la München. Acolo, de asemenea, fusese deplasat un dispozitiv incredibil de forţe de poliţie, dar treburile sfârşiseră prost.

— Şi dacă mă scapă de sub observaţie în metrou?

Poliţistul japonez îi surâse liniştitor.

— Există câte un poliţist în fiecare staţie. În vestă există nişte pastile. Dacă se întâmplă ceva neprevăzut, luaţi una, o lăsaţi să cadă jos şi o călcaţi cu piciorul. Treizeci de secunde mai târziu, ea degajă un fum dens de culoare portocalie care alertează pe poliţistul de serviciu din staţie. Sunt, în orice caz puţini străini în metroul nostru. Veţi fi uşor de recunoscut. Oricum, emiţătorul radio pe care-l veţi avea la dumneavoastră va trimite semnale la fiecare zece secunde şi noi avem o sută douăzeci de vehicule, maşini şi motociclete echipate cu radio care se vor perinda prin tot oraşul, deplasându-se odată cu dumneavoastră.

— Bine! zise Malko gânditor. Să sperăm că toate vor funcţiona cum am prevăzut.

Când japonezii se implică în treaba asta, acţionează ca un buldozer. Tom Otaku îşi scoase ochelarii şi-şi încrucişă picioarele. Malko îşi spuse că avea picioare de monstru. Dacă era neliniştit, şeful Kohan-ului îşi ascundea perfect temerile.

— Luaţi-vă vesta, spuse el. Ea va fi cea mai bună protecţie a dumneavoastră.

El se ridică şi îi întinse ceea ce părea o vestă de tweed. Malko era cât pe ce s-o scape jos: ea cântărea în jur de zece kilograme. Sub ţesătură erau mai multe straturi de nylon intercalate cu minuscule plăci de oţel special. Numai mânecile erau doar parţial blindate. Dublura ascundea încă un puternic emiţător tranzistorizat, automat, cu antena ale cărei fire erau repartizate în interiorul vestei.

Malko îşi dezbrăcă vesta lui şi o îmbrăcă pe cea primită. Era cât pe ce să izbucnească în râs: mânecile erau ridicol de scurte. Abia îşi putea aranja umerii.

— Am luat-o pe cea mai mare, se grăbi să spună Otaku.

Din fericire, Malko urma să poarte un impermeabil pe deasupra. Şeful Kohan-ului îi scutură mâna cu putere.

— Totul va fi bine, afirmă el.

Malko ieşi din birou lui cu o uşoară senzaţie de indispoziţie. Un lucru era clar: japonezii voiau să se debaraseze de Hiroko cu orice preţ. Siguranţa lui conta mai puţin. Risca să fie prins între două focuri. Traversând Hibaya Park, se gândea la superbul cavou pe care-l amenajase în capela din castelul de la Liezen pentru a fi înmormântat acolo, alături de strămoşii lui.

Aceasta risca să devină investiţia sa cea mai utilă.

*

* *

Dl. Yamato avea privirea umedă în spatele ochelarilor, mereu la patru ace, cu părul ondulat cu grijă. El se uită la vesta lui şi-şi aranjă vocea.

— Kawashi-san vă roagă să primiţi urările sale de reuşită, spuse el. M-a însărcinat să vă aduc un foarte modest cadou, pentru a vă încuraja în această misiune dificilă.

Malko se întreba ce voia să spună. Japonezul nu avea nimic în mână. Îl găsise în holul *Imperial*-ului cuminte, aşezat pe o banchetă, după ce efectuase vizita la Tom Otaku. În ajun el făcuse cunoscută aliaţilor săi oferta lui Hiroko, precizându-i lui Kawashi că cei cinci sute de mii de dolari i se cuveneau lui. Ştia că gangsterul japonez dezaprobă iniţiativa lui. Dacă poliţia reuşea s-o lichideze sau s-o aresteze pe Hiroko, el îşi pierdea definitiv prestigiul.

— Cadoul este deja la dumneavoastră în cameră, preciză Yamato.

Malko îi mulţumi, luă cheia de la camera sa şi îi întinse mâna lui Yamato.

— Spuneţi-i domnului Kawashi că îi mulţumesc pentru atenţie şi că-l invit la cină la *Maxim's* mâine pentru a sărbători victoria noastră.

Insistase pe *„noastră".* Yamato se frânse într-o plecăciune deosebit de pronunţată.

— Vă urez mii de ani de fericire, Malko-san.

Măcar vreo zece şi n-ar fi rău. Malko se urcă în ascensor. Se părea că timpul se scurge mai repede. Deschise uşa camerei sale şi rămase cu gura căscată. Domnişoara Orez Precoce, îmbrăcată într-un kimono roşu, era aşezată pe mochetă la picioarele patului, machiată cu grijă, cu o luminiţă de o perversă nevinovăţie în ochi.

Ea se înclină până când peruca sa atinse solul; se ridică, veni spre el şi se înclină din nou, ciripind câteva cuvinte neînţelese, cu o voce nesigură.

Deodată, Malko îşi aduse aminte de o carte care se găsea în biblioteca de la Liezen despre Japonia veche. O veche recomandare a lui Bushido, codul de onoare al samurailor, cerea să se ofere celor care aveau să moară, o nubilă[19].

*

* *

Furuki aproape că terminase de săpat mormântul. Pietrişul şi nisipul făcuseră loc unei gropi grosiere. De zece ori, Furuki aproape că leşinase de epuizare. Avea ameţeli şi tulburări de vedere. De fiecare dată când se oprise din săpat, vocea nemiloasă a lui Hiroko îi reamintea ordinul. Tokyo era luminat de un soare strălucitor, dar frigul uscat îl paraliza pe Furuki mai tare ca frica. El se obişnuise cu ideea morţii ca un grav bolnav.

Acum, sprijinit pe târnăcop, căuta să-şi stăpânească ameţeala care-l împiedica să stea în picioare. Fu tentat să se ghemuiască în groapă fără să mai lupte.

Privi gardul care înconjura grădina şi care nu era prea înalt. El auzea zgomotele străzii, copii care se jucau, maşinile care treceau, ignorând această insulă de sălbăticiune medievală în plin Tokyo.

Hiroko se ridică şi veni spre el, cu baioneta lungă în mână. Furuki o privea apropiindu-se, fără măcar să fie tentat s-o lovească cu mânerul târnăcopului, resemnat.

[19] Fată ajunsă la vârsta când se poate căsători (n. t.).

Ea se opri la un metru de el.

— Tribunalul revoluţionar te-a găsit vinovat pentru că ai trădat Sekigun-ul, ai pus în pericol vieţile noastre ale tuturor şi pentru că eşti lipsit de devotament faţă de cauza revoluţiei.

Furuki asculta maşinal. Conform doctrinei Sukatzu, fiecare capăt de acuzare merita pedeapsa capitală. Hiroko făcu o pauză şi adăugă:

— Tribunalul te-a condamnat la moarte.

Aceasta nu era o surpriză. Furuki lăsă din mână târnăcopul şi zise:

— Nu sunt vinovat. Cer indulgenţă tribunalului.

Voia să mai creadă că toate acestea nu reprezentau decât una din mascaradele pompoase prin care Hiroko voia să-şi dea importanţă.

Un fulger de satisfacţie trecu prin ochii lui Hiroko. Furuki căzuse în capcana ei. Ea avea de partea sa legalitatea – legalitatea lor.

— Tribunalul nu poate ierta un trădător, spuse ea cu blândeţe prefăcută. Eu te-aş ierta bucuroasă, dar ceilalţi nu vor accepta. Va trebui să te sacrifici pentru revoluţie.

Furuki asculta frazele sforăitoare, vedea ochii plini de dispreţ şi i se părea că aude uruitul reactorului „747” care-l readucea în Japonia la moarte. Îşi spuse că ar fi trebuit să protesteze mai mult, să nu se lase adus la abator. Acum însă era prea târziu.

Hiroko înaintă ţinând baioneta cu ambele mâini, la orizontală. Ea sprijini vârful acesteia de coastele lui Furuki şi apăsă cu un gest sec, înfigând vârful ceva mai mult de un centimetru. Furuki scoase un ţipăt, se retrase, se clătină şi căzu în genunchi în groapa deschisă. Hiroko, fără să se grăbească, se apropie de el şi înfipse din nou vârful ascuţit în pielea lividă, acolo unde sângele curgea deja, ca şi cum s-ar fi servit de o şurubelniţă.

Pentru a evita vârful baionetei, Furuki îi aplecă bustul spre spate până ce ajunse culcat pe spate cu pământul rece lipit de pielea goală. Hiroko însoţi mişcarea, fără să caute să înfigă baioneta mai adânc. Apoi, apăsând cu toată greutatea mânerul, Hiroko înfipse dintr-odată baioneta în pieptul lui Furuki.

Acesta horcăi scurt şi apucă baioneta cu ambele mâini, cu ochii bulbucaţi. Aorta fiind secţionată, sângele îi invada cuşca toracică. Fu zvârcolit de câteva spasme disperate cu mâinile crispate pe mânerul armei, ca pentru a şi-o smulge din piept, apoi muri.

Hiroko se ridică trăgând spre ea lama murdară de sânge. Totul se petrecuse foarte repede. Ea se uită la Furuki decepţionată pentru că nu mai mişca, după care, cu baioneta în mână, intră în casă. O nouă perspectivă se deschidea în faţa ei.

*

* *

Domnişoara Orez Precoce îl studia pe Malko cu un zâmbet de giocondă, cu mâinile ascunse în mânecile kimonoului. Avea o gură foarte mare pentru vârsta ei, lejer scoasă în evidenţă la colţuri printr-un surâs stereotip.

Conversaţia nu era lesnicioasă. Deodată, ea înaintă spre Malko şi începu să-i descheie nasturii de la cămaşă cu dexteritate neaşteptată, emiţând un murmur total ermetic. Vru s-o respingă, dar ea se agăţă de el protestând cu o voce vehementă şi ascuţită.

Ea începu să-i desfacă cureaua cu ambele mâini. Trebui să-şi dea toată silinţa pentru a o convinge să renunţe. Din cauză că el continua, s-o respingă, din ochii ei prea machiaţi începură să curgă lacrimi mari. Aflat la capătul puterilor, se duse la telefon şi formă numărul lui Yamato. Din fericire, japonezul era la birou. Malko îi mulţumi mai întâi pentru „cadou”, încercând să-i explice că nu se gândea să profite de el. Dl. Yamato îl ascultă cu răbdare, apoi ceru să vorbească cu domnişoara Orez Precoce. Conversaţia fu scurtă şi pe un ton sec. În final, domnişoara Orez Precoce îi întinse telefonul cu o strălucire de triumf în ochii ei negri.

— Este o treabă încurcată, Malko-san, explică Yamato. Ea spune că dumneavoastră o consideraţi urâtă şi că pentru ea este o desconsiderare, care îi va aduce nenorocire.

— Mie nu mi se pare urâtă, zise Malko exasperat, dar nu mi-am format obiceiul să deflorez fetiţele de doisprezece ani.

— Are treisprezece, remarcă mieros Yamato. Este foarte sensibilă şi capabilă să se omoare, dacă-i aduceţi o asemenea ofensă.

În alte ţări se întâmpla exact contrariul. Malko renunţă să mai argumenteze şi închise telefonul. Imediat, plină de speranţă, domnişoara Orez Precoce se sui în pat şi se aşeză pe călcâie în faţa lui Malko.

Se apucă să-l dezbrace ca şi când ar fi avut douăzeci de ani de meserie, ciripind ca o păsărică. Când fu complet dezbrăcat, ea îl contemplă cu o admiraţie mută.

Neavând la dispoziţie paiele de orez, se mulţumi să mângâie cu mâinile sale fine părţile nobile ale lui Malko, apreciind prin clătinări din cap ca o bună cunoscătoare. Apoi ea începu un joc mai puţin inocent. Primele rezultate îi smulseră un uşor strigăt de satisfacţie.

Aplecându-se apoi asupra lui, ea oficie cu gravitate până ce aprecie că preliminariile erau bine puse la punct. Copulaţia aceasta era atât de bizară, încât Malko avea impresia că asistă la celebrarea unui rit insolit. Domnişoara Orez Precoce nu simţea, desigur, nici o plăcere sexuală. Ea era doar umilul receptacul al războinicului.

Se ridică şi-şi contemplă câteva secunde opera cu mândrie apoi, sprijinită pe călcâie, se lăsă să cadă pe spate până ce cocul îi atinse patul. Atunci, cu amândouă mâinile, îşi dădu la o parte greul kimono brodat, dezvelindu-se până la buric. Malko îi văzu proeminenţa fără peri a muntelui lui Venus depilat cu grijă. Cum el nu reacţiona la această invitaţie mută, ea îl interpelă pe un ton ameninţător.

Se apropie resemnat. Imediat domnişoara Orez Precoce îl strânse între picioarele ei fine cu o forţă neaşteptată.

Restul se făcu aproape de la sine. Domnişoara Orez Precoce respira adânc cu ochii închişi, ridicându-şi fesele pentru a merge în întâmpinarea lui. Când o atinse, ea scoase un mic ţipăt de extaz. Apoi instinctul fu mai puternic, el încetă să se mai reţină şi o tratã ca pe o femeie. Spre marea lui surprindere, nu întâmpină rezistenţa psihică de care se temea.

Domnişoara Orez Precoce rămase total imobilă în tot timpul în care el a posedat-o, în ciuda poziţiei sale neconfortabile, cu corpul întins pe spate în arc de cerc. Apoi, când el ieşi, ea se aşeză în genunchi ca o păpuşă mecanică şi se înclină cu respect în faţa lui, cuminte ca la prima împărtăşanie.

Pentru a-şi linişti conştiinţa, Malko îşi spuse că o salvase de la sinucidere, dar nu era o acţiune creştinească, încât să se poată lăuda cu ea în saloanele din Viena. El avea deja o proastă reputaţie.

Mergând de-a îndărătelea, domnişoara Orez Precoce se depărtă spre uşă, se înclină de trei ori şi ieşi, cu satisfacţia datoriei împlinite. Lui Malko îi mai rămânea la dispoziţie timpul necesar pentru a-şi îmbrăca vesta antiglonţ-radio şi a-şi pune pistoletul extraplat între curea şi cămaşă.

*

* *

Nasul ascuţit al lui Max Sharon părea să se fi alungit. El se uită la Malko cu un aer neliniştit, cu pipa în gură şi cu mâinile în buzunarele paltonului.

— Sunteţi gata?

— Care este programul? întrebă Malko.

— Urmaţi-mă, spuse Max Sharon.

Ieşiră din birou şi se urcară în ascensor. Afară sufla un vânt glacial. În momentul în care ieşiră din imobil, Malko acţionă cu discreţie primul semnal, declanşând semnalul radio care alerta forţele de poliţie. Max Sharon părea să nu fi văzut nimic.

— Vom merge să luăm metroul de la Hibaya Park, îi spuse el.

Pe partea cealaltă a lui Hibaya Avenue, Malko reperă o furgonetă oprită în faţa florăriei. Era, poate, a poliţiştilor. El îi căută prin mulţime pe cei care-i urmăreau, fără să-i zărească, lucru care-l linişti. Max Sharon mergea alături de el, absolut impenetrabil. Malko încercă să afle mai multe.

— Mergem în „ascunzătoarea" lor?

— Nu! răspunse Sharon, fără să-şi scoată pipa din gură.

Se închise ca o scoică şi nu mai spuse nimic până la metrou. O duzină de alţi călători se plimbau pe peron. Rama sosi. Se urcară şi se aşezară alături pe o banchetă capitonată. Metroul din Tokyo era remarcabil de curat şi silenţios, toate vagoanele comunicând între ele prin burdufuri de intercomunicare, fapt care dădea trenului aspectul unui şarpe enorm şi scobit. Nu era prea multă lume şi aparent, el era singurul străin. După trei staţii, Max Sharon se ridică.

— Coborâm.

Malko îl urmă. Numele staţiei era scris cu litere occidentale: Hamamatsucho.

Merseră pe lângă un parc şi pătrunseră pe o stradă animată. Malko vedea că nu se găseau departe de port, dar era singurul reper în afară de lungimea traseului. După vreo sută de metri ei se opriră în faţa unui magazin de kimonouri, cu lucruri diverse de bună calitate, iar în dreptul vitrinei era un telefon roşu.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— Aşteptăm aici, spuse Sharon fără nici o altă explicaţie.

Malko se adânci în contemplarea kimonourilor. În acest timp, oamenii Kohan-ului mişunau probabil peste tot. Se strădui să nu privească în jur pentru a nu-i da de bănuit lui Sharon.

Telefonul roşu sună. Imediat, Sharon ridică şi ascultă câteva

secunde, apoi închise.

Nu se mai petrecu nimic, timp de trei minute.

Sosi apoi un taxi gol. El opri în faţa magazinului de kimonouri. Îndată, Max Sharon îl împinse pe Malko spre vehicul, a cărui portieră din spate se deschisese automat, la comanda şoferului, la fel ca la orice taxi.

— Urcaţi!

Abia se urcaseră, când maşina demară brusc. Douăzeci de metri mai departe viră la dreapta pe un sens interzis, evitând o maşină care venea din sens invers. Deodată, Malko realiză că taxiul se oprise înainte ca Sharon să-i facă semn. Şoferul aparţinea bandei lui Hiroko. El îi privi faţa prin retrovizor. Era faţa rotundă a unui bărbat tânăr, atent la drum.

Taxiul, probabil furat, se strecură afară de pe sensul interzis, rulă de-a lungul portului, făcând slalom printre obstacole, căutând, în mod cert, să dejoace orice încercare de filaj. Malko se gândi la poliţiştii mobilizaţi în urmărirea lui. Măcar dacă ar funcţiona bine radioul! Din cauza metroului el nu putuse fi urmărit de prea multă lume.

Situaţia era încurcată.

Taxiul continuă să meargă încă cinci minute, apoi opri în faţa unei clădiri de unde pleca un drum construit din ciment care urca. Sharon coborî primul.

— Să mergem acolo.

Malko simţi o furnicătură dezagreabilă în coloana vertebrală. De data asta nu mai putea da înapoi.

— Unde? întrebă el.

— Vom lua monoraiul spre Haneda, răspunse Sharon. Vom primi alte instrucţiuni.

Monoraiul şerpuia din centrul oraşului Tokyo până la aeroportul Haneda în mare parte pe deasupra portului.

Max Sharon luă două bilete pentru Haneda. Monoraiul nu oprea decât o dată înainte de Okeiba Jomae. Ei urcară până la platforma de plecare. Vreo şase persoane erau deja instalate în cabină. Se zăreau coroanele pomilor parcului Shubaouschi şi apa din port. Malko se întrebă dacă-l putuseră urmări. Taxiul plecase imediat. Max Sharon se întoarse spre Malko.

— Daţi-mi arma pe care o aveţi.

Capitolul XV

Malko ezită.

— Vă rog! insistă Sharon cu vocea joasă şi seacă. Grăbiţi-vă, sau ne întoarcem.

Rama era pe punctul de a pleca. Cu regret, Malko luă pistolul şi i-l dădu jurnalistului care îl băgă imediat în buzunarul pardesiului său.

Malko urcă în urma lui Max Sharon. În momentul în care uşile se închideau, el zări o maşină care frână brusc în josul staţiei şi trei oameni coborând din ea grăbindu-se spre scara de ciment.

Stomacul i se strânse, văzând graba lor. Era gata să parieze că aceştia erau primii care îl reperaseră. Malko se linişti, spunându-şi că parcursul până la Haneda dura mai mult de un sfert de oră, ceea ce le dădea timpul necesar îngerilor săi păzitori să ajungă la staţia intermediară. Monoraiul glisa paralel cu calea ferată care trecea pe lângă docuri şi depozite, după care se despărţea de aceasta, mergând spre Expressway nr. 1. Se zăreau vapoarele aflate sub descărcare în port. În curând va apărea Haneda.

Unde oare fixase Hiroko întâlnirea? Poate ea dorea să plece direct de pe aeroport?

Deodată se auzi un zvon de voci şi apeluri în vagonul din faţă. Malko se încordă la început, apoi se ridică de pe scaun ca să vadă ce se petrece. Max Sharon părea şi el sincer surprins. Rama încetini deodată.

Malko privi sub ei. Văzu un fel de insulă industrială în mijlocul bazinelor portului, legată de pământ printr-un pod îngust ajungând la Kaigan, marea stradă care mergea de-a lungul portului mai mulţi kilometri. El zări un furgon oprit chiar sub ei. Se uită în faţă şi îi îngheţă sângele în vine. Un bărbat tânăr ţinea un pistol-mitralieră cu ţeava aţintită spre conducătorul monoraiului. Un altul ţinea la respect pasagerii stupefiaţi şi terorizaţi.

Max Sharon scoase pipa din gură şi spuse:

— Ah! Am ajuns.

Sub monorai se desfăşura o activitate febrilă. Mai mulţi bărbaţi cu feţele mascate de ciorapi de damă se căzneau să rezeme o scară metalică de stâlpul de beton care susţinea linia monoraiului. Ei se căţărară pe linia de ciment. Omul care

ameninţa pe conductor îl forţă să deschidă uşa glisantă.

Trei terorişti înarmaţi pătrunseră în vagon şi se îndreptară spre Malko şi Max Sharon, cu care avură un schimb de cuvinte în japoneză.

— Coborâm, îl anunţă jurnalistul.

Malko se ridică, urmat de oamenii mascaţi şi coborî din tren. El se îndreptă spre scară.

Din acest moment trebuia să caute să câştige timp, cu orice preţ. Teroriştii îl împinseră.

— Hayaku! Hayaku![20].

În momentul în care începuse să coboare scara, văzu rama plecând spre Haneda, fără terorişti.

Puse piciorul pe pământ şi-l aşteptă pe Max Sharon. Acesta era, în continuare, foarte calm. Aterizaseră pe un teren viran împrejmuit de un braţ al mării şi de peretele unui depozit. Porţile din spate ale camionetei se deschiseră. Malko zări un corp întins şi o femeie cu ochii protejaţi de ochelari negri, având pe cap o beretă. Aceasta se dădu jos şi veni spre ei.

Era Hiroko.

*

* *

Tom Otaku închise telefonul şi anunţă cu o voce consternată:

— L-au pierdut!

Al Borzoi întrebă:

— Unde?

— Aproape de staţia Hamamatsucho a liniei J.N.R. Agentul nostru nu a mai găsit taxi, dar el a reţinut numărul vehiculului. În acest moment îl difuzăm şi toate maşinile noastre se îndreaptă spre această zonă.

Americanul se trase nervos de buza superioară. Treaba începea rău. Deodată atmosfera din biroul Kohan-ului păru respirabilă.

Voci excitate se auzeau în microfoane. Erau poliţiştii care-şi făceau loc prin circulaţia intensă. Cu mâinile inerte pe birou, Tom Otaku privea în gol. Îi era pusă în joc cariera.

Dintr-un microfon se auzi o voce gâfâită şi sacadată. Şeful Kohan-ului se ridică şi anunţă:

— Gata! Au reluat legătura. Au urcat în monoraiul spre Haneda. Şase dintre echipajele noastre sunt pe Expressway nr. 1 Ele îi vor intercepta la sosire.

[20] Repede! Repede! (n. a.).

Borzoi îşi aprinse o ţigaretă un pic mai liniştit, dar nervos. Când şi unde va avea loc întâlnirea?

*

* *

Hiroko înainta spre Malko, ţinând Beretta sa „38” în mână. Malko era furios la culme. Maşinile treceau la trei sute de metri de ei pe Expressway nr. 1, fără să remarce grupul de terorişti. Unde erau sutele de poliţişti care nu trebuiau să-l scape din ochi.

Apăsă cu furie pe butonul emiţătorului radio.

Hiroko îl examina fără ca el să-i poată vedea expresia ochilor din cauza ochelarilor negri. Max Sharon îi spuse ceva în limba lor şi ea răspunse imediat. Malko văzu colţurile gurii jurnalistului lăsându-se uşor în jos, ceea ce era semn rău.

— Unde este Furuki? întrebă el în engleză.

— Furuki este aici, îi răspunse ea în aceeaşi limbă.

Vocea ei era încordată şi artificială. Doi dintre terorişti se urcară în camionetă, luară corpul neînsufleţit şi-l aruncară pe ciment, dând la o parte prosopul cu care era înfăşurat. Malko văzu pieptul însângerat, ochii ficşi şi pielea lividă.

Capcana se închisese în jurul lui. Hiroko surâse cu răutate şi întrebă:

— Îl doreaţi pe Furuki. Sunteţi satisfăcut?

O linişte tensionată se lăsă câteva secunde, apoi Max Sharon o apostrofă violent în japoneză pe Hiroko. Ea îl ascultă fără să se mişte, înainte să răspundă cu o voce pompoasă:

— Vă mulţumesc că l-aţi adus aici pe acest criminal imperialist. Aceasta este o mare contribuţie la cauza noastră.

— Nu! Nu! protestă Sharon. Acest gest vă ştirbeşte demnitatea.

Hiroko ridică din umeri.

— Nu fiţi ridicol, Sharon-san. Înainte de orice, este revoluţia.

Expresia ochilor ei îi spunea lui Malko că va trage. De altfel, această situaţie nu putea continua. Monoraiul ajunsese probabil în staţia penultimă înainte de Haneda. În câteva minute, Hiroko ar avea toată poliţia din Tokyo pe cap. Atunci se petrecu ceva uimitor. Calm, Max Sharon scoase mâna din buzunarul pardesiului, fără să-şi scoată pipa, cu revolverul extraplat al lui Malko.

— Noi ne întoarcem, îi spuse el lui Hiroko. Nu v-aţi ţinut de cuvânt.

Hiroko rămase atât de surprinsă încât stătu câteva secunde

fără să reacţioneze. Apoi totul se petrecu pe neaşteptate. Terorista ridică ochii spre cer şi scoase un strigăt nearticulat. Malko se uită în direcţia în care privea ea. Trei elicoptere se îndreptau spre ei, zburând razant deasupra mării.

Ea îşi coborî privirea din nou asupra lui Malko şi întinse braţul înarmat spre el.

Max Sharon ţipă:

— Hiroko-san, abounai![21]

Ceilalţi terorişti se năpustiră spre camionetă. Max Sharon ridică propriul pistolet şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un mic „clic”.

Uitase să tragă piedica.

Beretta trase două focuri. Max Sharon se clătină, scoase un ţipăt şi-i căzu pipa pe ciment. El apăsă disperat pe trăgaci, dar degeaba. Hiroko întoarse atunci arma spre Malko. Acesta fixă gaura neagră a ţevii, asurzit de cele două explozii.

*

* *

Beretta sări în mâna lui Hiroko, scuipă o flamă aproape incoloră. Malko avu impresia că a primit o lovitură puternică în stomac. El se plie în două şi pivotă sub şocul celei de-a doua lovituri violente în umărul stâng. Năucit, văzu rictusul de triumf al teroristei. Aceasta nu-şi dăduse seamă că gloanţele sale se striviseră de vesta antiglonţ.

Elicopterele se apropiau în zbor razant, în câteva minute urmând să fie deasupra lor.

Malko realiză că beneficia de câteva secunde de surpriză. Dintr-o săritură, se aruncă spre canalul plin cu apă sărată. Hiroko fu atât de surprinsă, că rămase încremenită o fracţiune de secundă Glonţul pe care-l trase trecu pe lângă urechea lui Malko, fără să-l atingă, puţin înainte ca acesta să cadă în apa din canal. El avu impresia că pătrunde într-un bloc de gheaţă.

Frigul era atât de pătrunzător, încât crezu că nu va mai putea ieşi la suprafaţă. De altfel, nu voia să părăsească imediat protecţia apei. Orbit, el încercă să rămână departe de suprafaţă, golindu-şi plămânii.

Trebui însă să urce. Primul zgomot care-i lovi urechile fu o rafală de armă automată, apoi cel al elicelor unui elicopter. Cu capul ieşit din apă, fotografie scena. Două elicoptere suspendate deasupra cimentului, oameni în uniformă trăgând prin portiera laterală asupra camionetei care era pe punctul de a trece podul

[21] Atenţie! Hiroko. (n. a.).

Apoi vehiculul dispăru în spatele obstacolului, urmărit de elicoptere.

Malko, îngreunat de vesta antiglonţ şi de pardesiu, nu reuşea să iasă din apă. Din fericire, al treilea elicopter ateriză pe ciment aproape de două corpuri întinse şi poliţiştii se precipitară în ajutorul lui Malko, scoţându-l din apă. Îl forţară să se dezbrace de hainele ude şi-l înfăşurară într-o cuvertură.

Câteva minute mai târziu, două maşini ale poliţiei trecură podul cu toată viteza.

Malko era ghemuit lângă Max Sharon, livid şi cu buzele încleştate Uşor, Malko îi luă din mână pistolul extraplat de care nu ştiuse să se servească.

Apăru o ambulanţă cu sirena urlând. Într-o secundă fu urcat în ea Max Sharon şi plecă cu toată viteza spre oraş. Malko tremura în continuare.

Zece minute mai târziu sosi Al Borzoi cu faţa inexpresivă ca totdeauna şi Tom Otaku. El clătină din cap în faţa cadavrului lui Furuki.

— Au reuşit să-l recupereze în sfârşit, spuse el.

La ce preţ şi în ce stare…

Un poliţist se alătură micului grup, cu un aer posomorât.

— Elicopterele i-au pierdut, anunţă el. Ei s-au urcat în metrou.

Încă o dată, Hiroko le aluneca printre degete. Lui Malko îi era însă prea frig pentru a se mai preocupa de treaba asta. El se refugie în maşina lui Borzoi.

— Duceţi-mă la *Imperial,* căci altfel, veţi fi obligat să mă înmormântaţi la Arlington din cauza unei congestii pulmonare.

Tom Otaku nu mai spunea nimic. Îi era ruşine de faptul că un dispozitiv atât de numeros fusese ineficient. Se auziră câteva cuvinte la radio. Al Borzoi se întoarse spre Malko.

— Max Sharon a murit în ambulanţă.

Ultima lor şansă de a ajunge la Hiroko dispăruse.

Capitolul XVI

Malko ieşi din magazinul de antichităţi, urmărit de plecăciunile vânzătoarei, ca şi când ar fi cumpărat întreg magazinul. Vai! El însă se mulţumise cu un frumos „porţelan” chinezesc, din secolul al XVIII, o piesă delicată care n-ar fi dezonorat colecţia dlui. Kawashi. O extravaganţă financiară suportată de Malko. El voia însă să-şi dovedească în acest fel recunoştinţa faţă de preşedintele sindicatului racketilor. Predarea modestului cadou urma să se efectueze cu ocazia unui dejun organizat de către Yamato. Cum încă nu era ora prânzului Malko se hotărî să hoinărească puţin pe Ginza. Microfoanele începură să urle şi pietonii porniră cuminţi pe carosabil, traversând în diagonală. Malko merse în continuare drept spre Hibaya, uitându-se la vitrine cu ochii distraţi. În ajun cumpărase o veche sabie de samurai care urma să îmbogăţească sala de arme de la castelul din Liezen şi care era singurul lucru bun pe care-l ducea cu el din Japonia.

Scăpase de bronşită bând o sticlă întreagă de votcă *Laika,* după baia forţată pe care o făcuse în portul Tokyo. Toate cercetările pentru a o găsi pe Hiroko şi complicii ei fuseseră zadarnice. Taxiul care-l adusese pe Malko era furat, la fel ca şi camioneta găsită abandonată. Teroriştii se volatilizaseră în metrou. Malko, în afara unor scurte vizite la Borzoi şi la Tom Otaku pentru formalităţi administrative, se odihnea. În ajun, el cinase cu Kuniko, după *Hawa.* Ea îl dusese apoi la ea acasă, un minuscul apartament de două camere, lăcuit în negru, cu duşumeaua acoperită cu mochetă violet, practic nemobilată în afara patului la nivelul solului şi câteva cufere. După ce făcuseră dragoste fără pasiune, Kuniko îi vorbise timp îndelungat lui Malko despre visurile ei de respectabilitate: căsătoria cu un înalt funcţionar.

Acum, practic lui nu-i mai rămânea decât să părăsească Japonia. Furuki odată regăsit, urmărirea lui Hiroko devenea o afacere pur japoneză, lucru de care Tom Otaku încercase să-l convingă în cursul unui festival de plecăciuni pe Al Borzoi. Guvernul japonez nu putea permite unui funcţionar CIA – chiar atât de onorabil precum prinţul Malko Linge – să se plimbe prin Tokyo declanşând masacre. Kohan-ul urma s-o găsească pe

Hiroko, mai devreme sau mai târziu, fără ajutorul Central Intelligence Agency.

Malko se înclinase în faţa acestei hotărâri, fără regrete, sigur că Hiroko nu va mai încerca să-l asasineze, decepţionat totuşi de eşecul lui. Prea multă lume murise, incluzându-l şi pe foarte blândul Max Sharon.

Ajuns în dreptul buildingului lui Asahi-Shimbun, coti şi o luă la stânga pentru a ajunge la *Imperial,* mergând pe mica stradă îngustă şi pitorească, paralelă cu liniile ferate suspendate.

Dl. Yamato îl aştepta cuminte în hol, îmbrăcat la patru ace, ca de obicei impenetrabil şi cuviincios. Malko nu ştia încă unde se va desfăşura dejunul. El îl urmă pe japonez, ducând cu multă precauţie porţelanul.

Marele Nissan negru era acolo, cu şoferul cu gulerul strâns înfăşurat. Yamato şi Malko se instalară în spate şi maşină porni spre sud, intrând pe Expressway nr. 1, spre Haneda. Un sfert de oră mai târziu, Malko trecu aproape de locul unde era să-l omoare Hiroko. Depăşiră Haneda, părăsiră autostrada şi pătrunseră într-un cartier industrial aflat lângă malul mării. Malko începea să se întrebe unde merg.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu ei ieşiră pe un drum pietruit, după ce trecură peste poduri, merseseră de-a lungul mai multor stive de mărfuri, aşteptând să fie încărcate în zeci de cargouri care aşteptau la coadă în golful Tokyo.

Nissanul opri lângă malul apei şi şoferul coborî ca să deschidă portierele. Îi aştepta o mică şalupă cu doi oameni la bord.

— Unde mergem? întrebă Malko.

Yamato surâse misterios.

— Este o surpriză, Malko-san.

Mirosul de smoală, petrol şi peşte devenea de nesuportat. Malko se urcă pe puntea murdară şi mica şalupă porni să străbată golful Tokyo. Cât vedeai în zare, nu erau decât macarale, antrepozite, cisterne şi vapoare ancorate, ale căror coşuri fumegau de înnegreau cerul. Nu se puteau distinge nici măcar instalaţiile petroliere de la Kawasaki la câţiva kilometri mai la sud. Apa golfului părea ieşită direct dintr-un canal de scurgere.

Un *jet* decolă chiar pe deasupra capetelor lor. De unde se aflau ei, Tokyo părea un monstruos şancru cenuşiu.

Navigară astfel vreo cincisprezece minute, apoi peisajul se schimbă: pe mare nu erau decât petroliere care aşteptau la rând

ca să descarce conţinutul lor în conductele plutitoare. Pe cheiuri era o învălmăşeală nesfârşită de cisterne gigantice. Aerul era impregnat de mirosul fad de hidrocarburi. Dl. Yamato întinse mâna, arătând într-o parte:

— Aici este Kisarazu şi acolo Chiho, cele mai mari instalaţii petroliere din golf.

Şalupa încetini, pentru a se cupla cu o joncă mare pântecoasă, lungă de vreo o sută de picioare, ancorată între două petroliere, care părea minusculă printre aceste monstruoase rezervoare plutitoare. Un marinar declanşă un scurt sunet de sirenă şi alţi doi marinari murdari şi zdrenţăroşi apărură pe puntea joncii. Recunoscându-l pe dl. Yamato, ei se grăbiră să deruleze scara de acces. Politicos, dl. Yamato se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă pe Malko.

Acesta începea să constate că dl. Kawashi avea gusturi bizare. Nu era chiar aşa romantic să te regăseşti în acest balet de petroliere, în mijlocul poluării şi murdăriei. Cam peste tot pluteau peşti morţi, asfixiaţi.

Ca un semn de rău augur, Malko îşi dădu seama că îşi lăsase preţiosul porţelan la bordul Nissanului. Puntea era mai curată decât coca. Unul dintre cei doi marinari îi conduse pe cei doi bărbaţi spre partea din spate şi le deschisă o uşă de lemn lăcuit. Malko coborî câteva trepte şi se găsi într-un cadru total neaşteptat. Un enorm divan în formă de U făcea înconjurul întregii camere. Pereţii erau tapisaţi cu catifea roşie, hublourile erau acoperite cu vopsea neagră, lumina fiind asigurată de aplice.

— Luaţi loc, Malko-san, spuse Yamato.

Malko se cufundă într-un colţ al canapelei în faţa unei mese joase. Încărcată cu sticle de J & B şi chiar de Moet et Chardon. El îşi ridică ochii peste o gravură de un erotism precis şi complicat, atârnată în faţa lui. Existau alte douăsprezece asemenea, în jurul camerei.

Un zgomot de tocuri răsună pe treptele de lemn. Apărură nişte picioare destul de puternice, descoperite până la jumătatea coapsei de o fustă mini de culoare neagră, apoi un piept agresiv şi o faţă dură şi plată încadrată de un breton. Noua venită îi salută pe cei doi bărbaţi cu un semn din cap şi se aşeză lângă Malko cu picioarele încrucişate.

— Domnişoara Zori Triumfători nu vorbeşte engleza, spuse Yamato. O să traduc eu.

Malko avea de-acum multe mistere de dezlegat.,

— Cine este această fată şi unde ne aflăm? întrebă el.

Karateka surâse puţin încurcat.

— Acest vapor aparţine lui Kawashi-san. Este un... (căuta cuvântul potrivit). Sunt fete la bord.

Un bordel plutitor.

— Este destinat marinarilor de pe petroliere, explică Yamato. Ei nu au timp să meargă pe uscat. Apoi ei se duc din nou în Golful Persic şi acolo se întâmplă acelaşi lucru. Stau şase luni departe de familiile lor şi trebuie să se distreze şi ei.

Bunul Kawashi se ocupase de problema asta.

Domnişoara Zori Triumfători părea totalmente dezinteresată de conversaţia celor doi bărbaţi, fiind obişnuită să fie aleasă. Malko se întreba dacă nu vor să repete figura cu domnişoara Orez Precoce.

— Dar ce căutăm aici? întrebă el. Dl. Kawashi vrea să vizitez instalaţiile sale?

Yamato negă din cap..

— Este din cauza acestuia, Malko-san.

Scoase din buzunar un bilet împăturit în patru pe care i-l întinse. Malko îl despături şi instantaneu, fu în alertă. Era o bancnotă de o sută de dolari nou-nouţă.

— Această fată era posesoarea bancnotei, îi explică dl. Yamato. Ieri, ea a cerut să-i fie schimbată în *yeni,* pentru că astăzi este ziua ei liberă. Cineva m-a prevenit şi mie mi s-a părut suspectă treaba asta şi l-am anunţat pe dl. Kawashi. El mi-a cerut să vă aduc aici.

— Cum a pus ea mâna pe asta?

Yamato se întoarse spre prostituată şi îi adresă cuvântul pe un ton dur. Aceasta îşi desfăcea şi îşi încrucişa picioarele vădit încurcată, uitându-se cu coada ochiului la Malko, apoi începu să spună cu o voce monotonă, dl. Yamato traducând treptat.

— Ea spune că o are de la un client, un „bosco[22]", care i-a dat-o acum patru zile. El lucra pe un petrolier care mergea la Kawasaki şi părea burduşit de bani. Avea mai multe bancnote de acest fel. Ea l-a întrebat cum şi le-a procurat. Cum omul era beat, i-a spus că mai avea multe din astea, pentru că îi servea pe nişte oameni care voiau să părăsească Japonia clandestin.

Fata se opri.

Creierul lui Malko lucra la turaţie maximă, căutând o fisură, în

[22] Subofiţer de punte (n. a.).

mod sigur, domnişoara Zori Triumfători nu avea un tarif de o sută de dolari.

— În ce împrejurări i-a dat el aceşti bani? întrebă el.

Yamato traduse. Fata rânji tăcută, apoi spuse câteva fraze pe care japonezul i le transmise cu precauţie lui Malko.

— Ah noneh... El dorea ca ea să-l servească într-un mod mai special, nu? Atunci el a împăturit bancnota, nu? Ea trebuia s-o ia cu gura, nu?

Pudicul domn Yamato transpira. Malko nu-l slăbi deloc.

— Cum le-a văzut ea pe celelalte?

— I-au căzut din buzunar. El era beat.

Japoneza, cu un zâmbet idiot, uşor seducător, îl fixa pe Malko, potrivit deformaţiei ei profesionale.

— Unde este omul, întrebă el.

Urmă traducerea.

— Nu ştie, zise Yamato, însă trebuie să vină s-o vadă mâine după masă, pentru că poimâine în zori pleacă pe un petrolier, *Tofaru,* spre Golful Persic.

— Unde este *Tofaru?*

— Soseşte în seara asta, traduse Yamato. Trebuie să acosteze pe-aici pe aproape.

Malko se uita gânditor la domnişoara Zori Triumfători. Ea îi susţinu privirea şi îşi încrucişă picioarele, ca pentru a le expune un pic mai mult. Nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Yamato şi Malko schimbară o privire elocventă. Erau multe şanse ca să fie vorbă de Hiroko şi complicii ei. Era un fel sigur de a părăsi Japonia. Era destul de uşor să te ascunzi pe un petrolier uriaş care pleca gol, cu complicitatea unui membru al echipajului, cu atât mai mult cu cât el nu venea la chei.

— Fata aceasta trebuie să părăsească vasul, spuse Malko, în caz că se adevereşte ceea ce credem noi. Altfel, ea riscă să comită o indiscreţie.

Yamato aprobă cu entuziasm.

— Este uşor, Malko-san. O luăm cu noi şi o voi încredinţa unor prieteni.

Yamato se întoarse spre fată şi îi spuse ceva. Faţa ei se lumină şi ea se ridică imediat, în mod vizibil bucuroasă să plece.

— Am să verific dacă această bancnotă este dintre acelea date lui Hiroko, propuse Malko.

Imediat simţi o reticenţă la Yamato. Acesta din urmă spuse cu o voce mieroasă:

— Malko-san! Kawashi-san ţine ca această afacere să rămână secretă. El vă va spune asta personal.

Malko nu insistă. Din nou se auziră tocurile înalte pe trepte şi domnişoara Zori Triumfători apăru din nou radioasă, cu obrajii roşii, cu o mică poşetă în mână, gata de plecare fără să pună întrebări.

— Clientul ei nu va fi neliniştit, dacă n-o găseşte? întrebă Malko.

— Nu, zise Yamato. I se va spune că ea s-a îmbolnăvit şi că a plecat să se trateze. Asta se întâmplă des.

Era încântător.

Coborâră toţi trei în şalupa care se depărtă de bordelul plutitor, strecurându-se printre petroliere. Lui Malko îi venea greu să-şi ascundă surescitarea. Avea probabil ocazia să-şi ia revanşa asupra lui Hiroko.

Domnişoara Zori Triumfători scoase din poşetă un pulverizator de parfum şi i-l arătă lui Malko: era de la Miss Dior.

Snobismul nu avea frontiere.

*

* *

Dl. Kawashi purta, ca totdeauna, aceeaşi cravată albă şi o cămaşă scrobită. Bucăţile de leucoplast, care-i ţineau pleoapele ridicate, erau noi. El însă părea nervos şi bea ceaiul fierbinte cu mici înghiţituri rapide, cu scurte priviri aruncate spre pagoda cu trei etaje, o bijuterie a grădinii restaurantului *Chinsan-zo,* o neobişnuită insuliţă de verdeaţă în mijlocul betonului lui Bunkyo-Ku, gigant caravanserai compartimentat în zeci de săli consacrate mariajelor tradiţionale ale micii burghezii din Tokyo. În ziua aceea se celebrau mai multe căsătorii şi Malko întâlnise mai multe japoneze în kimonouri de gală, aferate şi cu feţele îmbujorate. În schimb, sala mare în care dejuna Kawashi şi invitaţii lui era aproape pustie. Din respect faţă de preşedintele sindicatului racheţilor, fuseseră lăsate mai multe mese goale în jurul celei la care stătea el.

Cum ei ajunseseră la desert, dl. Yamato angajă conversaţia spre lucruri serioase:

— Kawashi-san este foarte fericit de coincidenţa care ne va permite să ne luăm revanşa asupra abominabilei Hiroko-san, anunţă Yamato.

Malko dădu aprobator din cap, în stil japonez, aşteptând urmarea.

Yamato continuă în mijlocul a mii de circumvoluţiuni:

— Kawashi-san este gata să vă dea tot ajutorul de care aveţi nevoie, dar nu trebuie prevenită poliţia.

Cu alte cuvinte, trebuia interceptată Hiroko cu mijloacele de care dispuneau, cu riscul de a le scăpa printre degete.

— Asta poate fi foarte periculos, obiectă Malko. Aceşti terorişti sunt bine înarmaţi şi nu se vor da în lături de la nimic pentru a se apăra.

Dl. Kawashi surâse cu cruzime şi spuse o frază în japoneză lui Yamato:

— Oamenii lui Kawashi-san îşi vor disputa bucuria imensă de a salva onoarea sa, afirmă dl. Yamato. Această abominabilă Hiroko-san l-a sfidat într-un mod nepermis.

Malko înţelese că nu este cazul să insiste. Gangsterul voia să regleze singur, conturile sale cu Hiroko. El îl prevenise pe Malko din pură curtoazie. Era o istorie între japonezi, în care el nu era decât o piesă derizorie. Bău o înghiţitură din ceaiul lui din ghimbir piperat şi fierbinte.

— Ar trebui capturată vie, sugeră el.

Dl. Kawashi spuse câteva cuvinte. Yamato traduse pe un ton doct:

— Veninul şarpelui mort nu mai prezintă pericol.

Încă o iluzie care se spulbera. Japonezul era o rasă feroce. Nu mai rămânea decât să pună la punct detaliile asasinării teroristei, dacă totul se desfăşura cum trebuie.

— Cum vom proceda? întrebă el.

— Va trebui aşteptat momentul când vor urca pe petrolier, apoi nu vor mai putea scăpa. Noi vom veni cu două sau trei ore înaintea plecării pentru a-l face pe acest om să mărturisească unde i-a ascuns. În felul acesta, îi luăm prin surprindere.

— Pe câţi oameni contaţi? întrebă el.

Yamato surâse:

— Câţi veţi dori, Malko-san.

Nu era profitabil să se organizeze un asalt cu un regiment.

— Eu cred că o jumătate de duzină sunt suficienţi, inclusiv eu şi dumneavoastră, spuse Malko. Ei vor fi înarmaţi?

— Doar câţiva, răspunse Yamato cu reticenţă.

Nu astfel erau obişnuiţi japonezii. Malko îşi spuse că trei oameni înarmaţi plus efectul surpriză, erau destui pentru a rezolva această afacere. În orice caz, nu avea de ales. Nu era momentul să meargă să ceară întăriri la Borzoi.

— Şi ceilalţi?

Yamato surâse cu modestie.

— Ştiu să se bată cu mâinile goale.

Şi să dea cu capul de pietre. Avea tot atâta încredere în derbedeii lui Kawashi ca şi în funcţionarii Kohan-ului care erau cât pe ce s-o lase pe Hiroko să-l omoare.

Malko luă o cupă de sake şi o ridică:

— Norocul să fie alături de noi, *Kampai!*

— *Kampai!* spuseră, la rândul lor, Yamato şi Kawashi.

Capitolul XVII

Soarele abia se vedea în golful Tokyo din cauza ceţii, a poluării şi a ultimelor rămăşiţe ale nopţii. Malko privi siluetele nenumăratelor vapoare care sălăşluiau în golf, până la Kisarazu Hiroko era pe undeva pe acolo, dacă raţionamentul lor era exact. Yamato se apropie de el înfrigurat, înfăşurat într-un pardesiu gros.

— Totul este gata, Malko-san.

Motorul şalupei deja pornise. La bord, pe lângă doi marinari – oameni de-ai lui Kawashi – mai era un japonez cu craniul ras, numit Kashima şi cei doi luptători de *sumo,* de bine de rău restabiliţi. Aceştia erau decişi să-şi ia revanşa, deoarece ieşiseră cam şifonaţi la prima ciocnire. Yamato avea cu el pistoletul P.08 iar Malko pistolul său extraplat. Era cam puţin faţă de grenadele şi armele automate ale teroriştilor, dar beneficiau de elementul surpriză. Malko sări pe punte în urma lui Yamato şi şalupa plecă imediat. Era ora cinci şi jumătate dimineaţa. *Tofaru,* după informaţiile lui Yamato, trebuia să plece spre ora nouă.

Malko trecu în faţă pentru a se mai trezi puţin la bătaia vântului. Dormise prost şi Yamato venise să-l ia la ora cinci. Se gândi la Tom-Otaku şi la Borzoi care dormeau liniştiţi, nebănuind ce încearcă ei să facă. El se ţinuse de cuvântul dat lui Kawashi. Nu anunţase nici poliţia, nici CIA. În cabina micului vapor, Kashima şi cei doi luptători cu faţa încruntată, cu privirea inexpresivă, se uitau cum se înalţă soarele. Yamato se apropie de Malko.

— Ne apropiem! Este cel negru, vecin cu al nostru.

Silueta neagră alungită a unui petrolier începea să se degajeze din ceaţă, cu coşul înalt din spate şi o pasarelă de-a lungul punţii principale, ajungând la nivelul teugii[23] din faţă. Malko aprecie că aceasta măsura vreo două sute de metri lungime. Şalupa opri motorul şi avansă aproape fără zgomot. Ei trecură pe sub pupă şi putură citi numele navei: *Tofaru,* Tokyo. În linişte, făcură turul enormului petrolier, evitând cablurile şi geamandurile unde se întâlneau cu conductele. Descărcarea nu se terminase. Două *sea-lines,* canalizări ducând în plină mare,

[23] Punte superioară la prora unei nave (n. t.).

erau cuplate la conducta prin care se goleau cisternele petrolierului.

— Cum procedăm? întrebă Malko.

— M-am informat, spuse Yamato, în timp ce şalupa mergea de-a lungul cocii pentru a ajunge la scara de urcare. Subofiţerul a venit pe vas ieri seară şi a plecat din nou spre ora zece. El intră de serviciu la ora şapte dimineaţa. În acest moment tot echipajul doarme. Există doar un singur ofiţer în cabina de control, un pompagiu şi doi mateloţi, dintre care unul este cu pompagiul şi altul trebuie să facă ronduri. Trebuie să existe de asemeni comandantul care este şi „pilotul” în cabina timonei.

Vom urca la bord şi îi vom obliga să ne conducă la cabina subofiţerului, ca să ne spună unde sunt teroriştii. Pe urmă, îi luăm prin surprindere.

Cu o mică izbitură, şalupa se lovi de coca de oţel. Malko ridică capul. Era impresionant acest perete negru de douăzeci de metri, care părea gata să-i strivească. Yamato urcă primul pe scară, având revolverul P.08 în mână, urmat de Malko şi de ceilalţi trei. Nu se auzea decât zgomotul slab al pompelor, cel al vântului şi scârţâitul slab al paşilor lor pe scara metalică.

*

* *

Un vânt furios mătura puntea pustie, luminată de primele raze de lumină ale zorilor acoperite de mânere ridicate în aer, de cârlige de amaraj, cu o enormă elice rimată spre faţă, magazie pentru stivuire în mijloc şi castelul de apă supraînălţat. O pasarelă supraînălţată cu circa doi metri trecea prin mijloc legând castelul dintr-o parte în cealaltă. La mijloc, conductele de încărcare branşate la extremităţile rezervoarelor semănau cu două animale mari ghemuite.

Nu se zărea nici un suflet de om.

Două lumini străluceau pe castel în spate, una la nivelul punţii, alta în partea de sus. Nu mai erau nici lumini de poziţie.

— Sala de control şi cabina timonei, şopti Yamato.

Se putea intra peste tot, ca la moară. Malko se întoarse spre Yamato.

— Unde doarme subofiţerul?

Fără ajutor, ei n-ar putea găsi niciodată pe terorişti în acest labirint de fiare. Toată partea din spate era ocupată de echipaj pe opt nivele de la cabina timonei la maşini. Restul, nu era decât un mare rezervor plutitor, plin însă cu ascunzişuri, gropi, scări

coborând spre adâncurile petrolierului.

Japonezul nu avu timp să răspundă. Un matelot cu o lanternă în mână, tocmai ieşea din întuneric. Era omul de gardă. El îndreptă lanterna spre grup şi puse o întrebare în japoneză, pe un ton mirat dar nu prea neliniştit. Yamato nu răspunse. Unul din luptătorii de *sumo* făcu un pas în faţă, se auzi un ţipăt înăbuşit şi zgomotul unui corp care cădea pe puntea metalică. Celălalt luptător luă matelotul sub braţ şi-l târî spre mijlocul punţii unde era o uşă care ducea într-o magazie.

Odată intraţi, Yamato încuie uşa şi aprinse lumina. Matelotul îşi recăpătase cunoştinţa şi era speriat, încadrat de cei doi luptători de *sumo,* cu încheieturile legate de curele. Unul dintre luptători apăsa pe gâtul lui un vârf ascuţit al unui cârlig pentru peşte. Yamato îi puse o întrebare. Marinarul îi răspunse, scuturând din cap a negaţie.

— Nu ştie nimic, traduse Yamato. A intrat în serviciu la miezul nopţii şi n-a văzut nimic.

— Să ne conducă la cabina subofiţerului, spuse Malko. Nu avem timp de pierdut.

După trezirea echipajului, expediţia lor risca să-şi piardă discreţia. Yamato transmise ordinul. Ei se strecurară pe punte, trecând pe partea dreaptă, de-a lungul pasarelei, până la partea din spate a castelului, fără să fi întâlnit pe cineva. Pătrunseră într-un coridor larg cu podeaua acoperită de pânză cauciucată foarte curată, cu o scară centrală deservind diferite nivele. Matelotul îi conduse două etaje mai jos, apoi o luară la stânga într-un mic coridor care înconjura partea din spate a castelului, în jurul compartimentului maşinilor. Acela era etajul ofiţerilor. Ei se opriră în faţa unei uşi asemănătoare cu alte câteva zeci, cu o inscripţie în caractere japoneze.

— Aici este, şopti Yamato.

— Să deschidă marinarul, spuse Malko, adăugând că i s-a părut ceva suspect.

Yamato transmise ordinul în şoaptă. Cu o voce sugrumată, marinarul strigă ceva, după ce bătuse la uşă. Se auzi un zgomot în interior, apoi uşa se deschise şi apăru un japonez în maiou, ciufulit şi adormit. El nu prea avu timp să se mire. Una din „gorile” se aruncase cu cele o sută cincizeci de kilograme ale ei asupra uşii, deschizând-o spre interior, împingându-l pe subofiţer înăuntru şi strivindu-l între ea şi perete. Cum el însă nu zărise pervazul inferior comun tuturor cabinelor, se împiedică şi se

treziră în mijlocul micii cabine.

Tot restul grupului pătrunse în cabină şi Yamato închise uşa.

Cu o agilitate nebănuită, „gorila” se ridică, îl prinse pe subofiţer de maiou şi-l scuturâ. Nenorocitului deja îi sângera nasul din cauza loviturii de la uşă. El bâlbâi câteva cuvinte şi încercă să se zbată. Cu un dos de palmă în plină figură, îi strivi gura. Pe jumătate leşinat, îl ascultă pe Yamato care-i explică motivul prezenţei lor acolo.

Cei şapte inşi abia încăpeau în minuscula cabină. Subofiţerul se uita înspăimântat la „gorile”. Era un om mic de stat, firav, cu părul lins, afectat de un puternic strabism la ochiul stâng. Malko ciuli urechile. Nu se auzea nici un zgomot, în afara bătăii regulate a pompelor în măruntaiele petrolierului. Subofiţerul bâlbâi ceva.

— El spune că nu ştie despre ce vorbim, spuse Yamato.

— Percheziţionaţi cabina! spuse Malko.

Cei trei oameni începură să răstoarne totul. Unul dintre ei scoase un strigăt de bucurie. Mai multe bancnote de o sută de dolari, toate noi, căzură dintr-un sertar. Cele două „gorile” se năpustiră asupra subofiţerului, fără nici un cuvânt. Timp de mai multe minute, nu se auziră decât gemetele de durere ale micuţului japonez. Faţa lui era o mare de sânge.

— Unde i-ai ascuns? întrebă Yamato. Subofiţerul bâigui câteva cuvinte. Avea ochii închişi de lovituri, buzele sparte, pometii obrajilor rupţi, era masacrat. Yamato îi luă interogatoriul pe un ton aspru, una dintre „gorile” îi înfipse subofiţerului un cârlig de peşte în falcă şi acesta urlă de durere. O nouă serie de lovituri îl reduse la tăcere. În sfârşit, Yamato se întoarse spre Malko, care împreună cu Kashima supravegheau uşa.

— I-a ascuns în compartimentul pompelor din faţă, explică el, sub teuga din faţă. Aceasta este foarte mare, de aproape cincisprezece metri adâncime. I-a ascuns sub planşeul fals în fundul navei, pentru că acolo nu vine nimeni. Ei se folosesc doar de pompele din spate. Sunt şase inşi.

— Cum sunt înarmaţi?

Interogat, subofiţerul se bâlbâi.

— Nu ştie, traduse Yamato.

— Bine, spuse Malko. Să mergem acolo. El ne va conduce şi îi va face să iasă de-acolo.

Yamato îi traduse subofiţerului ceea ce se aştepta de la el. Marinarul asculta mut de frică. Kashima scoase o frânghie din buzunar şi-l legă fedeleş, după care îl aruncă în cuşetă şi îi spuse

că se va întoarce personal să-i taie gâtul dacă va încerca să strige sau să fugă. Malko deschise uşa. Coridorul era gol. Micul grup se îndreptă spre partea din faţă şi ieşi pe uşa laterală a babordului. Malko tremură sub frigul glacial. Se luminase bine de ziuă şi se vedea puntea petrolierului în cele mai mici detalii.

Îngheţat de vânt, el înaintă spre teuga din faţă la distanţă de două sute de metri, urmat de ceilalţi cinci, sperând ca ofiţerul de cart să nu dea alarma. Ţinea strâns crosa pistolului său extraplat, copleşit de o angoasă difuză, ca de fiecare dată atunci când urma să fie amestecat într-o acţiune violentă, ceea ce anglo-saxonii numesc a avea fluturi în stomac. În ciuda vântului care sufla în golful Tokyo, lui îi era cald. Se întrebă dacă nu este cazul să se desprindă odată de această viaţă periculoasă, dacă nu cumva gândul acesta îi venise prea târziu.

Avansând de-a lungul bastinajului, Malko se întoarse şi zări o siluetă care-i urmărea din spatele unuia dintre marile hublouri rectangulare ale dunetei. Era probabil pilotul sau ofiţerul de cart. Îl chemă pe Yamato. Imediat japonezul îi adresă câteva cuvinte subofiţerului. Acesta se întoarse şi mutra dispăru de după hublou.

Ei se căţărară în şir indian pe scara care ducea spre teuga din faţă pentru a ajunge în faţa trapei de acces de la compartimentul pompelor. Malko pătrunse primul acolo. Era o lumină puternică. Părea o casă a scării din metal enormă care se ridică la cincisprezece metri înălţime. Trepte metalice înguste legau nivelurile între ele. Urmau să fie complet expuşi în timpul coborârii.

Subofiţerul arătă cu un deget tremurător un planşeu metalic aflat la cincisprezece metri mai jos.

— Sunt acolo, dedesubt, explică Yamato. Cu pistoletul în mână, Malko începu să coboare, încercând să nu facă zgomot. Treptele de metal erau unsuroase şi scara era aproape verticală. „Gorilele” aveau dificultăţi în a se strecura. Din nefericire, ei erau obligaţi să meargă unul după altul. Malko se lansă şi ajunse primul în fundul petrolierului.

El văzu imediat plăcile metalice ridicate, ieşind la iveală un spaţiu întunecos şi cu o adâncime de aproape doi metri.

În câteva secunde, fu ajuns de ceilalţi. Ei făcură cordon în jurul ascunzătorii.

— Au plecat, spuse Yamato.

Subofiţerul părea la fel de năucit ca şi ei, scuturând capul cu

neîncredere. Se aplecă chiar asupra ascunzătorii, ca pentru a verifica dacă mai este cineva acolo. Apoi îi spuse lui Yamato câteva cuvinte.

— Spune că nu înţelege, traduse acesta. Că el personal i-a instalat acolo, că au venit cu merinde pentru a rezista tot drumul.

— Acest colţ comunică cu restul navei? întrebă Malko.

Traducere. Subofiţerul negă din cap.

— Nu. Nu există decât o singură cale de acces, cea pe care am venit noi.

Sângele continua să-i invadeze faţa şi el se ştergea cu un tifon murdar. Situaţia era din ce în ce mai mizerabilă. Malko se uita la ascunzătoarea părăsită, perplex şi neliniştit. De ce părăsise Hiroko această ascunzătoare sigură şi, mai ales, unde era ea acum?

— Să urcăm înapoi! spuse el. Să răscolim toată nava. Trebuie să-i găsim.

Capitolul XVIII

Timonierul şef se întoarse, auzind zgomot de paşi pe scara metalică ce ducea spre imensa cabină a timonei care domina partea din spate a lui *Tofaru.* Deasupra nu mai existau decât instalaţiile radar. Era inima navei, în întregime automatizată. Pupitre mari luminoase, presărate cu semnale luminoase verzi şi roşii permiteau dirijarea navei fără efort. Pe moment, domnea o linişte deplină. Maşinile urmau să fie pornite peste o oră. El se uită stupefiat la fiinţa care tocmai apăruse pe scara de fier. Era vorba de o femeie cu părul tuns scurt, îmbrăcată într-o ţinută militară kaki, cu un pistol-mitralieră în mână, cu bustul plin cu grenade şi muniţii, cu un sac agăţat de umeri, urmată de un bărbat îmbrăcat într-o ţinută asemănătoare, de asemenea, înarmat până-n dinţi.

Ea se năpusti spre timonier şi îndreptă arma spre el.

— Sunt Hiroko Okada, comandant al unei unităţi a Sekigun, se prezentă ea. *Tofaru* este sub controlul nostru. Oamenii noştri sunt peste tot.

Înspăimântat, acesta o fixa, fără să răspundă. Ea zări imediat un walkie-talkie atârnat de umărul lui, îl înhăţă şi-l aruncă pe jos, ţipând:

— De-acum înainte este interzis să comunicaţi cu pământul, fără autorizaţia mea. Unde este comandantul?

— În cabina sa, cred. Doarme încă, bâlbâi timonierul.

— Mergeţi şi-l căutaţi! ordonă Hiroko. La fel şi pe secund.

Al doilea terorist îl împinse pe pilot spre scară cu ţeava armei sale. Ei coborâră din nou scara de fier. Ofiţerii superiori dormeau exact la etajul de dedesubt. Hiroko se apropie de hublourile largi rectangulare, îmbătată de puterea ei. Imbecilul ăsta de subofiţer crezuse că ea prefera o fugă ruşinoasă! Îl păcălise bine. Îi venea să urle de bucurie, văzând celelalte petroliere ancorate pe o distanţă de mii de mile în tot golful portului Tokyo. În curând, se va vorbi din nou despre ea.

Se auziră paşi pe scara de fier. Comandantul, un japonez cu părul sur şi faţa energică, precum şi secundul apărură împinşi de la spate de terorist. Încă somnoroşi, ei nu înţelegeau prea bine ce se petrece. O măsurară pe Hiroko, aiuriţi. Ea nu le lăsă timpul necesar ca să-şi revină.

— Voi veţi rămâne aici, îi anunţă ea. De-acum înainte însă, eu voi da ordine. Vom pleca imediat.

— Dar nu am terminat de descărcat, protestă comandantul. Este imposibil.

— Refuzaţi să ascultaţi? îi ameninţă Hiroko cu o voce dură. În cazul acesta, voi arunca *Tofaru* în aer. Du-te acolo, Jinzo!

Teroristul se precipită, deschise unul dintre hublouri şi îndreptă lansatorul de rachete asupra punţii principale.

— Număr până la cinci, spuse Hiroko. Pe urmă, el o să tragă. Dacă racheta explodează într-unul din rezervoare, vasul sare în aer.

Comandantul privi înmărmurit aruncătorul de rachete. Era un adevărat coşmar. Nu-şi putea asuma acest risc. Coca nu avea decât o grosime de douăzeci de milimetri şi nu putea să reziste unei rachete antitanc. Se gândi la cei treizeci de membri ai echipajului care dormeau dedesubt, apoi la ofiţerul radio. Măcar dacă ar vedea ce se petrece. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Hiroko îl avertiză:

— Unul din oamenii noştri se ocupă de cabina radio. Am tăiat telefonul care vă leagă cu pământul. Trebuie să ascultaţi. Daţi ordin să se ridice ancora!

Ca un automat, comandantul merse spre pupitrul principal, apăsă pe mai multe taste şi strigă într-un microfon:

— Opriţi urgent descărcarea!

Microfonul era cuplat la sala maşinilor, şapte etaje mai jos. O voce confirmă aproape imediat:

— Oprim descărcarea în cincisprezece minute.

— Pompele însă continuă să descarce, spuse comandantul. Riscăm să luăm foc.

— Opriţi-le! ordonă Hiroko.

Ascultător, comandantul chemă sala de control.

— Opriţi orice manevră. Opriţi pompele.

Ofiţerul repetă ordinul. Pe o navă nu se discută ordinele comandantului. Hiroko văzu doi marinari ieşind din sala maşinilor, îndreptându-se spre conducte. Planul ei se derula perfect. Ca un somnambul, comandantul lansa ordine la microfon, echipajul se trezea.

Se verificau maşinile. Înainte de orice, *Tofaru* nu trebuia pus în pericol. Secundul, un tânăr mustăcios, tremura de frică.

Deodată, Hiroko zări nişte siluete pe punte, venind dinspre partea din faţă. La început, crezu că este vorba de oameni de-ai

ei, apoi zări părul blond. Apariţia aceasta era atât de neaşteptată, încât îi trebuiră mai multe secunde ca să-şi dea seama că era duşmanul ei de moarte. Cu un ţipăt sugrumat de emoţie, ea se năpusti spre hublou şi-şi duse la umăr pistolul mitralieră. Cele cinci siluete se găseau încă la o distanţă de o sută de metri, dar ea nu putea să mai aştepte. Cu ochii înlăcrimaţi din cauza frigului, apăsă pe trăgaci.

*

* *

Din cauza vântului, zgomotul exploziilor se auzi slab. „Gorila” care mergea în faţa lui Malko îşi duse mâinile la faţă şi căzu ca o masă inertă. Zgomotul gloanţelor care ricoşau îi alertă pe ceilalţi. Cei cinci oameni se adăpostiră în spatele conductelor de aer şi a enormei elice de douăzeci de tone aşezată pe punte. Malko zări flăcările care ieşeau de la cabina timonei, îşi ridică pistolul şi trase, dar de la distanţa aceea, focurile trase de el aveau doar efect moral. Adăpostiţi cum erau, ei începură să examineze situaţia. Deci, Hiroko avea partea din spate, comenzile navei. Oare ce voia să facă?

În faţa lui, puntea se întindea netedă ca-n palmă. În afara pasarelei centrale, nu aveau nici un adăpost pentru a putea înainta. Malko îşi făcu socoteala că, dacă mai înainta cincizeci de metri, ieşea din câmpul vizual al lui Hiroko, numai că aceşti cincizeci de metri reprezentau un pericol mortal.

O nouă rafală făcu să iasă scântei din bucăţile de tablă din jurul lor. Erau ţintuiţi locului.

— Trebuie să înaintăm adăpostindu-ne sub pasarelă, propuse Malko. Este singura posibilitate.

Yamato transmise ordinele sale şi ei se regrupară în mijlocul petrolierului. Acum se făcuse ziuă de-a binelea. Malko privi în jurul lui: *Tofaru* era izolat. Cel mai apropiat petrolier se găsea la şapte sau opt sute de metri. Altele erau mult mai departe. Subofiţerul strigă ceva cu o voce surescitată. Yamato traduse:

— Au debranşat conductele. Înseamnă că vor pleca.

— Trebuie să-i împiedicăm cu orice preţ, spuse Malko.

El înainta pe sub pasarelă, ferit astfel de tirul lui Hiroko. Înaintarea celor cinci bărbaţi se desfăşura în acest fel, câştigând vreo zece metri, apoi mai multe gloanţe, se striviră de bucăţile de tablă din jurul lor. Malko se uita surprins în jurul său. N-o putea vedea pe Hiroko, deci gloanţele nu puteau veni de la ea. Un strigăt al lui Yamato îl făcu să se întoarcă. Japonezul îi arăta

teuga din faţă. Doi oameni cu puşti mitraliere erau aşezaţi acolo. Ei trăseseră asupra lui Malko şi a prietenilor săi. Acum erau prinşi între două focuri.

— De unde au ieşit oamenii aceia? întrebă Malko.

Între Yamato şi subofiţer începu o conversaţie însufleţită. Yamato traduse:

— Spune că s-au putut ascunde într-o magazie sub teuga din faţă.

— Trebuie să ajungem la radio, să anunţăm poliţia şi portul, spuse Malko.

Un lucru era evident: Hiroko pusese mâna pe un petrolier, în plin golf al portului Tokyo. Malko îşi relua înaintarea pe sub pasarelă, în timp ce gloanţele şuierau pe lângă el. Ignorând numărul adversarilor, el continua să înainteze regretând că se băgase în aventura aceasta fără ştirea lui Al Borzoi. Lupta karate nu putea contrabalansa lansatoarele de rachete.

*

* *

Datorită binoclului, Hiroko îşi putea vedea complicii instalându-se pe teuga din faţă, protejaţi de bastinaj, bine înarmaţi, practic inexpugnabili. Vederea jachetelor aliniate pe punte o încântau. Imbecilul de subofiţer! Înainte de a se urca la bord, ei înfăşuraseră tot armamentul într-o prelată impermeabilă pe care o agăţaseră de o geamandură. Pe urmă nu le mai rămăsese decât să le tragă sus pe bord, când toată lumea dormea. Acum, radio era sub control, ca şi cabina timonei, iar doi terorişti interziceau intrarea de la castelul din spate la nivelul punţii principale. Ea era stăpână pe *Tofaru.* La urma urmei, inamicii ei aflaţi pe punte nu o nelinişteau, pentru că nu aveau cum să ajungă la ea.

Îl măsura pe comandant, aflat în faţa unui pupitru cu comenzi, pe care era fixată o mică roată de lemn.

— Suntem gata de plecare?

El negă din cap, neputincios, înnebunit.

— Dar ce vreţi să faceţi?

Hiroko nu putu rezista tentaţiei să-i spună cu emfază:

— Vom iniţia o acţiune ofensivă împotriva puterilor imperialiste. Graţie lansatoarelor noastre de rachete, vom distruge toate petrolierele care au descărcat, pe care le vom întâlni în drum. Ele sunt „gazate”, cum spuneţi voi. Va fi suficientă o singură rachetă pentru fiecare navă. Pe urmă vom

merge până la strâmtoarea Malacca şi vom arunca în aer *Tofaru,* astfel încât să blocăm tot drumul.

Comandantul avea impresia că trăieşte un coşmar. Tot ceea ce spunea terorista era uşor realizabil. O singură rachetă în cisternele pline cu gaze era suficient pentru a face să explodeze un petrolier şi erau câteva zeci în tot golful. Greutatea consta doar în a alege victimele. Oare cine va putea opri petrolierul din cursa sa nebună? Vedetele uşoare ale poliţiei erau o jucărie în faţa celor optzeci de mii de tone. El blestema automatizarea care-l făcea pe *Tofaru* uşor manevrabil doar cu o mână de oameni. Se gândi la catastrofa care urma să fie declanşată. Răspundea de *Tofaru* şi nu putea da acest ordin Se ridică şi spuse cu o voce mai fermă:

— *Tofaru* nu va ridica ancora. Refuz acest lucru.

— Vă ordon să mă ascultaţi, urlă Hiroko.

Fără să spună un cuvânt, comandantul se îndepărtă de pupitru. Hiroko îndreptă pistolul-mitralieră în direcţia lui. El văzu că ea se pregătea să tragă, se întoarse şi începu să fugă spre scară. În momentul în care ajunse acolo, Hiroko trase o rafală scurtă Atins în spate, ei ţipă şi căzu pe scări. Hiroko se întoarse spre secund.

— Luaţi comanda!

Secundul văzu ţeava armei şi privirea nemiloasă şi-şi spuse că, pentru o sută cincizeci de mii de yeni pe lună, nu merita osteneala să rişte să fie ucis. El se apropie de pupitrul de comandă şi apăsă pe câteva taste, strigă în microfon câteva comenzi şi trecu comanda pe pilot automat, după care se întoarse spre Hiroko.

— Maşinile sunt gata, spuse el.

Se auzi o rafală scurtă. Unul dintre terorişti trăsese asupra celor cinci oameni care înaintau pe punte.

Pilotul şef se ghemui. Lui Hiroko puţin îi păsa. Trebuia o armată pentru a o expulza din cabina timonei, la care nu se putea ajunge decât pe scară.

Ea puse în funcţie walkie-talkie cu care ţinea legătura cu cei doi oameni din faţă.

— Tăiaţi cablurile! ordonă ea.

În faţă, *Tofaru* era legat de geamandură prin trei cabluri de nylon. Îl văzu pe unul dintre oamenii ei lovind cu toporul cablurile. Prevăzuse totul. Mai rămânea partea din spate.

— Jinzo, du-te tu, acolo! Eu rămân aici.

Jinzo se repezi să coboare pe scări. Comandantul dispăruse. Nu mai rămăsese decât o urmă de sânge.

Pe culoar, el dădu de un grup de marinari stupefiaţi, ţinuţi la respect de doi dintre camarazii lui. Luă pe doi dintre ei. Ocoliră mica piscină şi începură să lovească cu topoarele cablurile din spate. În câteva minute, *Tofaru* era complet dezlegat.

Acum, Hiroko putea trece la a doua fază a planului ei, peste măsură de încântată de ceea ce era în stare să facă. Petrolierul începea deja să tremure sub vibraţia celor douăzeci şi şase de mii de cai putere.

Jinzo se întorcea în cabina timonei tocmai în momentul în care Hiroko îi ordona secundului, aflat sub ameninţarea puştii mitralieră:

— Înainte!

Secundul împinse maneta înainte. *Tofaru* se urni din loc. Nu trecuse un sfert de oră de când Hiroko pătrunsese în cabina timonei. Fiind gol, petrolierul lua viteză mult mai uşor. În curând urma să meargă cu patru noduri pe oră prin golful Tokyo. Hiroko luă walkie-talkie-ul şi-şi avertiză oamenii din faţă:.

— Fiţi gata!

În câteva minute, urmau să ajungă în dreptul unui alt petrolier, unul mare de două sute patruzeci de mii de tone – prima sa ţintă.

*

* *

Malko ajunsese acum la mai puţin de treizeci de metri de castelul din spate. Teroriştii trăgeau cu intermitenţă din cabina timonei sau prin deschiderile care dădeau pe puntea principală.

Deodată, zări un om întins pe tribord, de-a lungul castelului. Subofiţerul spuse ceva, cu o voce surescitată.

— Este comandantul, traduse Yamato.

— Trebuie să ajungem acolo, spuse Malko. Lansaţi „gorila” şi pe Kashima! Noi îi vom acoperi.

Ghemuit în spatele unei conducte de aer, Yamato dădu ordinele necesare. La semnul lui, luptătorul de *sumo* echipat cu cârligul şi Kashima, se năpustiră mergând în zig-zag spre castel. Din momentul în care teroriştii deschiseră focul asupra lor, Malko şi Yamato le răspunseră cu foc. Cel din stânga căzu ţipând, iar cel din dreapta dispăru. Se trăgea dinspre cabina timonei dar mult, mult prea departe. Din fericire, ei erau prea departe pentru ca ceilalţi terorişti să reprezinte un adevărat pericol. „Gorila”

care supravieţuise se lipise de peretele sălii de control. Kashima dispăruse, rănit sau mort. De cealaltă parte a peretelui exista teroristul cu puşca mitralieră.

Yamato şi Malko se năpustiră în acelaşi timp. Teroristul, zărindu-i, avansă puţin pentru a trage, nevăzând gorila. Braţul prelungit cu cârligul de oţel se întinse brusc. Vârful de oţel pătrunse în umărul stâng al teroristului. Gorila îl trase puternic spre el ca pe o bucată de carne. Celălalt, străfulgerat de durere, nu se gândi nici măcar să tragă. Imediat, „gorila” smulse cârligul şi i-l înfipse cu putere în cap.

Malko îşi întoarse ochii de la teroristul care se clătină urlând inuman, încercând să smulgă vârful de oţel înfipt în creierul său. Apoi „gorila” trecu în spatele lui şi-i strânse gâtul cu braţul său enorm. Se auzi un trosnet sec: vertebrele cervicale îi fuseseră sfărâmate.

Kashima zăcea pe punte cu o baltă de sânge în jurul capului. Ei erau doar trei. Malko se precipită spre comandantul care horcăia, întins pe spate. Yamato îi ridică capul. Nările sale erau deja reci. Prin cuvinte fragmentate, el le dezvălui planul lui Hiroko. *Tofaru* se strecura deja prin golf. Geamandurile care susţineau conductele de descărcare erau deja departe.

Malko se simţi descurajat, văzând gigantul petrolier lansat în avântul său inexorabil. Celălalt – ţinta – creştea odată cu trecerea fiecărei secunde. Teroriştii, grupaţi pe teuga din faţă – la adăpostul troliilor, erau practic în afara oricărui pericol. Mai rămânea doar staţia radio şi Hiroko în cabina timonei.

— Cum ajungem la cabina timonei, întrebă Malko.

Yamato îi traduse întrebarea subofiţerului. Acesta le explică dispunerea locurilor. Graţie comandantului, ei ştiau că Hiroko avea pe cineva cu ea. Înainte de orice, trebuiau prevenite autorităţile.

— Subofiţerul să ne conducă la staţia radio, spuse Malko.

Porniră în fugă să străbată culoarul, înlăturând cu piciorul cadavrul teroristului omorât de gloanţele lui Malko şi Yamato. În trecere, Malko recuperă puşca mitralieră de la acesta. Urcară scara, străbătând culoarul spre tribord, pe nivelul superior, spre puntea principală şi ajunseră în faţa unei uşi închise. Zgomotul maşinilor răzbătea prin perete, înăbuşindu-le vocile. În mod sigur, teroristul care era în cabină nu va deschide uşa.

Era dificilă forţarea uşii. Deodată, îi veni o idee. În mod normal, teroristul nu avea de unde să ştie că Malko se găsea la

bord, deoarece era închis în cabină de la începutul operaţiunii, îl trase pe Yamato deoparte.

— Îi veţi striga că-l cheamă Hiroko, explică el. Din cauza zgomotului, există şansa ca el să nu recunoască vocea.

Malko, „gorila” supravieţuitoare şi subofiţerul al cărui obraz se umfla cu trecerea timpului, se lipiră de perete. Yamato, bătând în uşă, începu să strige pentru a acoperi zgomotul. Malko înţelese „Hiroko-san”... Şi aştepta cu sufletul la gură.

După un moment de linişte se auzi un zgomot de zăvor şi uşa se deschise. Din locul în care era, Malko văzu doar ţeava unei puşti mitraliere. Yamato se răsuci brusc în jurul său şi-l lovi cu mâna dreaptă pe terorist în plină figură, cu violenţa unei cobre, înainte ca victima sa să-şi poată da seama cine este şi fu scos din cabină de mâna dreaptă a luptătorului de karate.

Malko era cât pe ce să vomite. Indexul şi degetul mijlociu erau înfipte până la a doua falangă în orbitele teroristului. Îl trase afară din cabină. Ţipătul tânărului bărbat se stinse brusc. După ce-şi retrăsese degetele pline de sânge şi resturi de carne, Yamato îl lovi cu podul palmei la gât, strivindu-i laringele. Scârbit, Malko nu-şi putea lua ochii de la orbitele sângerânde şi de la urmele vâscoase de pe faţa teroristului. Vomită.

Yamato îşi şterse degetele de cămaşa rănitului, îi luă puşca mitralieră şi intră în cabina radio.

— Nu trebuia să tragă, spuse el calm. Nu va muri. Va rămâne doar orb. Dând la o parte corpul rănitului cu piciorul, intrară cu toţii în cabină. Operatorul radio stătea apatic în faţa pupitrului său. Se ridică ţipând, văzând pe oamenii înarmaţi şi corpul teroristului. Malko nu pierdu timpul.

— Repede! spuse el. Intraţi imediat în contact cu autorităţile portuare. Anunţaţi poliţia şi Kohan-ul!

Imediat, ofiţerul stabili contactul VHF în fonie, folosind în acest scop frecvenţa pentru pericol, 2182. *Tofaru* continua să înainteze, dirijat de Hiroko. Yamato expuse, cât putu de repede, planul lui Hiroko la radio.

După conversaţia întretăiată, Malko pricepu că autorităţile nu dădeau crezare avertismentului. Yamato trebui, să repete apelul său de mai multe ori. În final, operatorul se întoarse spre Malko.

— Ei întreabă cine sunteţi.

— Spuneţi-le că lucrez în legătură cu Kohan-ul. Cereţi-le să-l contacteze pe Tom Otaku, şeful acestui serviciu.

Se auziră în microfoane voci surescitate. În căpitănia portului

Tokyo domnea o zăpăceală totală.

— Să se dea ordinele necesare pentru cazurile de catastrofă la toate petrolierele, spuse el. Apoi îi spuseră să continue să trimită mesaje şi să se încuie în cabina sa, în timp ce ei vor încerca să recucerească cabina timonei.

Plecară, lăsând ofiţerului o puşcă mitralieră. Era un zgomot infernal.

Hiroko dădea motoarele la maximum. Printr-un hublou, Malko zări silueta unui alt petrolier, de-a lungul căruia urmau să treacă. Judecând după nivelul lui ridicat deasupra apei, se vedea că-i gol, deci „gazat” şi vulnerabil.

— Să mergem la cabina timonei.

Nu-şi făcea nici o iluzie. Înainte ca autorităţile să poată interveni cu eficienţă, va mai trece o oră, iar poliţia portului nu putea întreprinde nimic cu succes.

Cei patru bărbaţi se năpustiră pe scara centrală. Peste tot, ofiţeri şi marinari înnebuniţi încercau să-şi dea seama ce se petrece, însă cea mai mare parte a echipajului dormea încă. Ajunseră la puntea a patra, ultima înaintea cabinei timonei. Deschiderea scării înguste pe care se ajungea acolo se găsea pe culoarul de pe partea cealaltă. Malko înainta cu precauţie. El avu timp să vadă un om ghemuit în susul scării, văzu flăcări ieşind din arma pe care o avea în mână şi se aruncă în spate în timp ce o puzderie de gloanţe lovi peretele din faţă.

— Nu se poate face nimic pe aici, spuse el. Ar trebui gaze lacrimogene. Trebuie să găsim altă soluţie.

Subofiţerul şi Yamato schimbară câteva cuvinte. Yamato îi spuse lui Malko:

— Din sala de control se poate declanşa sirena. Un sunet continuu este semnalul de primejdie.

Oricum era mai bun decât nimic.

Coborâră din nou, intrară într-o sală plină cu pupitre electronice şi, în câteva clipe, un urlet incredibil de puternic, sinistru şi continuu le umplu urechile. Era o grea încercare, mai ales pentru nervi.

Tofaru însă îşi continuă cursa de neoprit. Celălalt petrolier nu era decât la două sute de metri. Malko se simţea disperat şi neputincios. Pe cer nu se vedea nici un elicopter. El era singurul care trebuia s-o oprească pe Hiroko.

*

* *

Cele douăzeci de rachete aliniate pe teuga din faţă se detaşau în binoclul lui Hiroko. Cu acestea putea scufunda jumătate din petrolierele din golful Tokyo. Terorista tremura surescitată. Focurile de armă de pe puntea principală nici măcar n-o tulburaseră. Chiar dacă mureau toţi ceilalţi, nu era grav. Ea va ajunge probabil în strâmtoarea Malacca, dar va duce la îndeplinire opera ei de distrugere a oraşului Tokyo.

Nimeni nu putea scurt-circuita ordinele electronice pe care ea le trimitea din cabina timonei. Într-un colţ, pilotul-şef neputincios, înspăimântat, urmărea drama. Încleştat cu mâna pe timonă, secundul se întreba dacă nu cumva trăieşte un coşmar.

O rafală de armă se auzi în spatele teroristei. De unde se afla ea, nu putea vedea intrarea scării din cauza unei console mari. Întoarse capul gata să tragă.

— Jinzo-san!

— Merge! răspunse imediat tânărul terorist. Ei sunt jos.

Asta însemna că teroriştii de pe puntea principală erau morţi sau neutralizaţi. Hiroko nu simţi nici o emoţie. Asta-i războiul. Ea însăşi putea fi distrusă peste câteva ore. Cele două rachete ale lui Jinzo, aruncate în cisternele centrale, erau suficiente pentru a arunca în aer *Tofaru* şi pe toţi ocupanţii săi, dar numai atunci când cei din faţă le vor fi terminat pe ale lor.

Tofaru era pe punctul de a ajunge în dreptul petrolierului de două sute patruzeci de mii de tone, aflat în plină operaţie de descărcare. Alertaţi de sirenă, mai mulţi membri ai echipajului se aplecară curioşi peste bastinaj.

De pe puntea din faţă a lui *Tofaru* plecară nişte dungi luminoase. Suflul fierbinte dogorî vopseaua din spatele teroriştilor. Aproape imediat, două explozii surde scuturară Shinjuku şi o flacără galbenă imensă izbucni din centrul lui, urmat la câteva secunde de o teribilă explozie. *Tofaru* se cutremură sub unda de şoc.

În cabina timonei, Hiroko scoase un strigăt de bucurie. *Tofaru* se îndepărtă spre viitoarea sa victimă, un petrolier mai mic, de asemenea „gazat”, aflat la vreo milă şi jumătate.

În faţă, cei doi terorişti erau pe punctul de a-şi reîncărca lansatoarele. Sirena urla fără întrerupere. În depărtare, Hiroko zări prin binoclu trei vedete care veneau spre *Tofaru.* Era poliţia maritimă. Chiar mitralierele lor nu puteau face nimic. Nu vor îndrăzni să tragă. Ea era cea care conducea jocul. Nici măcar poliţia nu şi-ar asuma riscul să sacrifice tot echipajul de pe

Tofaru.

*

* *

Ofiţerul radio cu puşca sa mitralieră în mână, gâfâind îşi făcu apariţia pe a patra punte şi-i vorbi lui Yamato.

— Toată lumea este anunţată, traduse acesta. Vor interveni elicopterele, dar asta va mai dura o oră. Vine poliţia maritimă.

În spatele lor, Shinjuku era în flăcări. În mai puţin de cincisprezece minute vor ajunge în dreptul celei de-a doua ţinte. Mai era o şansă minimă să ajungă pe teuga din faţă. Din cabina din faţă, Hiroko şi camaradul ei ţineau sub ameninţarea armelor puntea principală. Trebuia găsită o soluţie foarte repede.

Lui Malko îi veni o idee.

— Trebuie blocată cârma pentru ca *Tofaru* să se învârtă în loc. Găsiţi-mi-l pe ofiţerul mecanic, zise el.

Din nou coborâră treptele, lăsând „gorila” să păzească scara cabinei timonei. Camera ofiţerului mecanic era pe puntea principală, patru etaje mai jos. El se pregătea să adune echipajul maşinilor. Malko îi explică problema.

— Putem stopa pompele cârmei, sugeră el. În felul ăsta, ea nu va mai putea manevra.

În zăpăceala creată, nimeni nu se gândise la asta,

— Dar nu cumva va putea provoca ciocnirea cu un alt vapor? întrebă Malko.

Ofiţerul îi dădu dreptate. Trebuia găsit altceva. Hiroko era atât de nebună, încât se putea gândi la sinucidere.

Comandantul, grav rănit, fusese transportat în cabina armatorului. Puţin câte puţin, echipajul începea să-şi dea seama de dramă. Era însă o situaţie total neaşteptată. Compania îi prevenise că puteau fi eventual obiectul unui „şantaj la vană”, adică să fie obligaţi de terorişti să deverseze încărcătura în mare, dar nu fuseseră preveniţi asupra unui *hi jacking.*

În final, presat de Malko, ofiţerul mecanic spuse:

— Există pentru asta un mijloc. Trebuie şuntată timona pentru a se dirija vasul direct din sala cârmei, fără a se opri pompele hidraulice ale acesteia.

— Să mergem acolo! zise Malko.

Era singura şansă de a o neutraliza pe Hiroko.

Două vase-pompă trecură nu departe de ei, îndreptându-se spre Shinjuku, aflat în flăcări.

Se năpustiră în ascensorul care deservea uriaşa sală a

maşinilor, la cinci etaje mai jos. Ieşind din ascensor, Malko trebui să-şi astupe urechile. Zgomotul giganticelor maşini era mai puternic de optzeci de decibeli. Ocoliră enormul bloc motor, strecurându-se spre partea din spate, graţie unei reţele de pasarele şi scări metalice, într-o căldură sufocantă. Sala cârmei era în spatele maşinii, sub puntea de încărcare, joasă, foarte mică. Un enorm ansamblu de pompe. Menţinea axa cârmei. Ofiţerul mecanic manevră câteva leviere apoi apucă o bară de fier pe care o înclină uşor spre dreapta.

— S-a rezolvat, traduse Yamato. Acum, noi conducem vasul. Hiroko nu mai poate face nimic din cabina timonei.

Motoarele hidraulice continuau să acţioneze cârma şi *Tofaru* începu să se învârtească în jurul axei sale.

Malko se uita la levierul de fier, respirând uşurat.

— Rămâneţi aici! îi spuse el ofiţerului mecanic. Yamato vă va proteja.

Trebuia să se gândească şi la eventualitatea în care Hiroko ar încerca să ocupe şi sala cârmei. Urcă spre suprafaţa navei, călăuzit de subofiţer. Mai rămânea de neutralizat complet terorista.

Capitolul XIX

În momentul în care ieşi din ascensor pătrunzând pe culoar fu asurzit de un vacarm infernal. Sirena lui *Tofaru,* continuând să urle fără întrerupere, se amesteca cu sunetele stridente şi sacadate a celei a unui vas de patrulare cenuşiu al marinei de război japoneze, navigând în dreptul petrolierului. Marinari în uniformă se agitau pe punte. Deodată, se auzi o explozie puternică în tot acel vacarm. Un tun de calibru mic trăsese o lovitură de avertisment, astfel că, la o sută de metri în faţa etravei[24] lui *Tofaru,* se ridică o imensă jerbă de apă.

Acesta se învârtea în jurul axei sale şi se îndepărta de vasele aflate la ancoră, datorită cârmei sale blocate. El urma să parcurgă o asemenea traiectorie, atâta timp cât Hiroko şi acoliţii ei nu erau total neutralizaţi. Malko examină teuga din faţă. Cei doi terorişti ezitau să pună în acţiune lansatoarele lor de rachete. El pătrunse în cabina radio şi îi explică ofiţerului manevra de la cârmă. Pericolul era îndepărtat pentru celelalte nave.

— Cereţi-le să-i atace pe teroriştii care se găsesc în faţă, spuse el. Eu mă voi ocupa de cabina timonei.

Ieşi din cabina-radio şi se năpusti pe scara centrală. Deodată, o explozie puternică scutură petrolierul, aruncându-l pe Malko la pământ. El se ridică şi deschise un hublou care dădea pe puntea principală. Un nor de fum des amestecat cu flăcări se ridica din centrul navei. Se produse o nouă explozie, de data aceasta mai slabă. În faţa centrului de control, Hiroko îşi punea în practică ameninţarea – aruncarea în aer a *Tofarului.*

Din fericire, racheta ei lovise probabil o cisternă încă plină. Petrolul luase foc, dar nu explodase.

Era sfârşitul. Se apropiau trei elicoptere în zbor razant. Se opri aproape în faţa lui *Tofaru.* O mulţime de gloanţe trasoare porniră din cele două aparate. După un furios schimb de focuri, cei doi terorişti spintecaţi de gloanţele de mitralieră nu mai ripostară. Unul dintre elicoptere ateriză pe puntea din faţă a vasului şi din el coborâră o mulţime de militari.

Malko îşi reluă cursa spre cabina timonei. Voia s-o captureze

[24] Piesă de rezistenţă în construcţia scheletului unei nave situată la proră (n. t.).

personal pe Hiroko. Se ciocni de membrii echipajului care voiau să abandoneze nava ce continua să se învârtească în jurul axei sale, în centrul unei mulţimi de vase de patrulare şi vapoare stingătoare de incendiu. Vântul începuse să împingă fumul negru prin toate deschiderile castelului din spate. Malko fu cuprins de un acces de tuse şi trebui să se întoarcă. Ajungând pe a patra punte, el lovi un corp. „Gorila” cu cârlig pentru peşte zăcea întinsă pe burtă într-o baltă de sânge. Se precipită pe scara strâmtă spre cabina timonei plină de fum. Urletul sirenei, aflată foarte aproape, era insuportabil.

Hiroko dispăruse. Înăuntru nu se găsea decât timonierul şef, târându-se cu un glonţ în picior. Acesta vorbea puţin englezeşte. Îl făcu să înţeleagă să oprească sirena. Susţinut de Malko, timonierul şef execută ordinul.

În sfârşit, se mai făcu un pic de linişte. Sirenele interioare care avertizau incendiul continuau să funcţioneze. Malko se îndreptă spre pupitrul de comandă şi duse toate manetele la zero.

— *They are gone with the captain*![25] spuse timonierul şef.

Hiroko şi ultimul ei acolit plecaseră, folosindu-l drept scut pe secund şi se găseau pe undeva pe bordul petrolierului care continua să ardă. Acesta începu să-şi reducă viteza, dar îi mai trebuiau opt sute de metri ca să stopeze complet.

Deodată, mai multe gloanţe loviră pupitrul de comandă. Soldaţii, opriţi de incendiu pe puntea principală, trăgeau asupra cabinei timonei, crezând că Hiroko se mai găsea acolo. Malko se duse repede la cabina radio şi-i dictă un mesaj ofiţerului de lângă VHF, cerând să se oprească tirul.

— Trimit un elicopter deasupra punţii radarului pentru evacuare, îl anunţă japonezul.

Malko fugi din nou pe scară. Dintr-un minut în altul, *Tofaru* putea sări în aer. Malko ajunse gâfâind pe podul care servea drept acoperiş cabinei timonei, servindu-se de o scară exterioară. Yamato era deja fără ochelari, negru ca un coşar, cu pantalonul rupt în genunchiul stâng, cu pistolul P.08 în mână.

Petrolierul aproape se oprise şi fumul urât mirositor învăluia acum toată nava. Un mare elicopter *Chinook* se legăna deasupra coşului, cu o scară din frânghie atârnând pe fiecare din flancurile sale. Malko reuşi să se agaţe de un capăt şi începu să se caţere. Misiunea lui se terminase. Era imposibil să încerce s-o găsească pe Hiroko în grămada aceea de cărbuni.

[25] Ei au plecat cu căpitanul! (n. a.).

*

* *

Văzut din *Chinook,* spectacolul era fantastic. Acum, stând nemişcat în mijlocul golfului Tokyo, *Tofaru* continua să ardă, trimiţând spre cer o coloană de flăcări şi fum. În jurul lui, vasele de patrulare şi elicopterele dansau într-un balet înnebunitor, neîndrăznind să se apropie prea mult din cauza riscului unei explozii.

La bordul petrolierului nu rămăseseră decât cadavre. Membrii echipajului săriseră în apă, de unde fuseseră culeşi de elicoptere. Era imposibil de stins incendiul care devora nava. Malko se uita la coloana de fum şi flăcări care se îndepărta în timp ce elicopterul mergea spre port. Hiroko rămăsese în grămada de cenuşă, preferând să moară decât să se predea. Yamato, de asemenea epuizat, se uita în gol. Ultrajul comis în dauna onorabilului Kawashi fusese răzbunat. Deodată, Malko îşi dădu seama că-l pierduse pe subofiţer. Yamato îi întinse o batistă.

— Sângeraţi, Malko-san.

Malko şterse sângele care îi curgea pe obraz dintr-o lungă tăietură la pielea craniului. În încăierare îl atinsese un glonţ, fără ca el să-şi dea seama. Îşi pipăi locul dureros. Moartea era o chestiune de milimetri. Se mai întoarse pentru ultima dată, când erau pe punctul de a ateriza.

Fumul împins de vânt acoperea golful ca o sinistră mantie neagră.

*

* *

— Kampai!

Toţi mesenii ridicară cupa cu sake. Malko bău alcoolul călduţ dintr-o înghiţitură. Era al douăzecilea toast de la începutul serii. Dl. Kawashi, cu bucăţelele de leucoplast bine fixate de data asta, drept ca un par în costumul lui negru – ca şi Malko – cu cravata strălucitor de albă, prezida banchetul de adio.

Aşezată în faţa lui Malko, Goudroune, soţia lui Yamato, îi trimitea ocheade gata să topească un aisberg. Decolteul ei pătrat era un adevărat atentat la pudoare. Koko, soţia racketului, era un monument de demnitate şi o vitrină de bijuterii. Malko îşi spuse că în seara asta nu va mai fi un dans pentru a satisface micile ei manii secrete. Odată cu începutul dineului, pe ringul rotund al *Castel*-ului, închiriat pentru această împrejurare de dl. Kawashi, se derula un mic spectacol cu dansuri, cântăreţe şi

mimi. Preşedintele sindicatului racketilor era imaginea însăşi a bucuriei. Cele cinci sute de mii de dolari se găseau undeva pe *Tofaru* care continua să ardă în golful Tokyo, dar el îşi refăcuse prestigiul răzbunându-se pe Hiroko într-o manieră strălucită. În plus, ministrul afacerilor interne îi transmisese cu discreţie că-i este recunoscător pentru eliminarea „desesperados”-ilor din Sekigun, ceea ce făcuse să-i mai crească puţin puterea.

Malko urma să ia a doua zi avionul. Era grăbit să se regăsească în confortabilul DC-10 al Scandinavian Airlines care-l ducea în Europa cu o singură escală la Anchorage. Lui nu-i plăcea să treacă prin Moscova. KGB-ul nu avea prejudecăţi atunci când trebuia să se debaraseze de oameni care le încurcau socotelile. Pe avionul DE-10 al Scandinavian Airlines se simţea mai în siguranţă, se bucura de o primire perfectă, de meniuri bine alcătuite şi chiar de vinuri fine. Va găsi, în fine, şampania sa favorită, *Moet,* în exclusivitate pe Scandinavian Airlines şi poate se va bucura chiar de serviciile unei stewardese blonde, pe care o va contempla în momentul trecerii pe deasupra polului. În plus, escala la Anchorage era o mană cerească. În afara peisajului magnific al Arcticii, putea da un telefon lui David Wise, în scopul reglării anumitor probleme materiale. Anchorage era în SUA, deşi un pic mai la nord.

În aşteptare, el se „tatamiza” pentru ultima oară. Aşezată în dreapta lui, Kuniko se întrecuse pe sine. Pudra de aur îi sublinia ochii, cocurile perucii sale străluceau de lac şi paietele furoului păreau cusute pe ea. Ochiul ei furios o străfulgera din când în când pe Domnişoara Orez Precoce, aşezată cuminte în spatele lui Malko, atentă ca bolul lui să fie mereu plin cu cele mai bune bucăţi.

Malko îşi făcuse o datorie din a gusta din toate, pentru a nu-l vexa pe amfitrionul său, în sfârşit, cu conştiinţa împăcată. Nu mai rămânea nimic din Hiroko şi banda ei. Nu fusese găsit încă corpul tinerei teroriste, al secundului sau al lui Jinzo dar, din cauza incendiului, *Tofaru* nu putuse fi răscolit peste tot. Tatăl lui Hiroko făcuse o declaraţie emoţionantă presei, mulţumind lui Dumnezeu pentru că scăpase Japonia de o asemenea pacoste ca fiica lui. Malko avea în buzunarul hainei o telegramă măgulitoare din partea noului şef al Central Intelligence Agency. Tom Otaku, fără ranchiună, îi trimisese la hotel o superbă ceramică veche. El va putea să petreacă un sfârşit de iarnă liniştit în castelul său de la Liezen, să primească câţiva prieteni aleşi şi să plătească

facturile antreprenorilor. Regreta puţin că Alexandra nu era cu el acolo. Vorbiseră să se întâlnească în Japonia dar, în final, ea urma să-l aştepte la *Royal Hotel* din Copenhaga pentru ceva shopping. În capitala daneză se găsea o argintărie minunată. Malko era nerăbdător să se întâlnească cu vulcanica şi capricioasa sa logodnică, în ciuda toanelor, exigenţelor şi geloziei sale. Ea avea un suflet greu de înlocuit, chiar pentru o grămadă de creaturi de vis.

Conversaţiile lor fură întrerupte de bătăi în tobă. Kuniko se aplecă spre el:

— Priviţi, Malko-san! Este Tsuruginomai, Dansul Săbiilor. Este un joc vechi de samurai.

De pe scara tapisată în negru, coborâră pe ringul rotund două personaje care salutară cu plecăciuni adânci asistenţa. Erau atât de machiate, încât cu greu Malko îşi dădu seama că erau femei.

Fiecare dintre ele, îmbrăcată într-un kimono strâns pe talie şi un pantalon foarte larg, cu picioarele goale, ţinea în mână câte o sabie de samurai uşor curbată. Ele se aşezară faţă-n faţă, ridicând săbiile în poziţie verticală, scoaseră un ţipăt gutural şi-şi începură exhibiţia.

Era de o frumuseţe care-ţi tăia răsuflarea.

Lamele se încrucişau, se frecau, se ciocneau, alunecau una pe lângă cealaltă într-o strălucire de oţel, scârţâind, vibrând. Dansatoarele îşi multiplicau fentele, eschivele, atacurile, ţinând săbiile cu amândouă mâinile ca pe un topor, sărind în aer, scoţând ţipete sălbatice, trântindu-se la pământ, fără ca să se atingă vreodată. Baletul era reglat la milimetru.

Trebuia un sânge rece extraordinar pentru a practica acest dans, pentru că cea mai mică mişcare greşită însemna o rană gravă. Fascinat, Malko nu pierdea nici o mişcare. Fetele erau atât de stereotipe, încât nu se putea spune dacă erau frumoase sau urâte. Pudra albă care le acoperea feţele, le ştergea trăsăturile şi le făcea extraordinar de asemănătoare.

Ele îşi terminară demonstraţia. Părăsiră pista urcând scara. Pista rămase pustie câteva clipe apoi una dintre dansatoare reapăru, singură de data asta, sări pe ring şi începu să se învârtească ca un derviş. Apoi, cu un salt suplu, ea sări în sală şi se apropie de masa lui Kawashi fără să înceteze să-şi învârtească sabia. Timp de o fracţiune de secundă, Malko îi văzu privirea.

Avu impresia că o mână uriaşă îl strânge de stomac. Cu o săritură rapidă, încercă să se ridice, dar Kuniko îşi încolăcise un

picior în jurul picioarelor lui. El îi strigă lui Yamato care-l fixa stupefiat:

— Hiroko!

Vârtejul morţii nu era decât la vreo câţiva metri depărtare.

Malko se aruncă pe spate, cât putu de departe, căutând pe pipăite cutia cu pistolul P-08 al lui Yamato. Kuniko se ridică, înspăimântată, de la locul ei.

Totul se petrecu fulgerător. Se auzi un zgomot moale şi sec totodată. Malko nu apucă să vadă lama tăind gâtul animatoarei. Capul lui Kuniko îi căzu pe genunchi, cu ochii încă deschişi. Un val de sânge izbucni din gât, stropind pe ceilalţi convivi. Hiroko, văzând greşeala pe care o făcuse se năpusti din nou asupra lui Malko, în momentul în care acesta ridica piedica pistolului P.08, după ce un glonţ pătrunsese pe ţeavă. El lungi braţul şi apăsă pe trăgaci. Automatul greu îi sări în mână, exploziile fură asurzitoare, dar proiectilele care o loveau pe Hiroko nu reuşeau s-o oprească.

Ea murise deja dar continua să avanseze.

Cu un efort supraomenesc lovi cu sabia în faţa ei. Lama grea tăie în două o supieră şi se înfipse în lemnul mesei la câţiva centimetri, de Malko. Apoi, cu mâinile crispate pe mânerul sabiei, Hiroko se ghemui ca şi când ar pierde din volum. Deschise gura ca pentru a căsca, izbucni un val de sânge şi rămase imobilă cu ochii sticloşi.

Corpul lui Kuniko se înclină încet înainte şi căzu pe masă. Goudroune începu să urle atât de strident şi isteric, încât acoperea toate celelalte zgomote. Mirosul fad de sânge îl acoperea pe cel al delicateselor culinare comandate de dl. Kawashi. Malko făcu înconjurul mesei, cu creierul golit, cu costumul de alpaca neagră murdar de sânge călduţ. Ochii sticloşi ai lui Hiroko păreau să-l fixeze. Probabil că ea scăpase din naufragiul lui *Tofaru* favorizată de întuneric, îi luase urma şi organizase acest ultim asalt.

Yamato aruncă un şervet pe corpul lui Kuniko decapitat şi acesta se murdări imediat de sânge. Capul îi căzuse sub masă, dar nimeni nu îndrăznea să-l privească. Însuşi Kawashi părea bulversat. În sfârşit, Yamato o făcuse pe Goudroune să tacă. În discotecă domnea o linişte mormântală. Cu urechile ţiuindu-i din cauza exploziilor, Malko îşi strânse buzele ca să nu vomite.

Niciodată nu-i va ieşi din minte capul lui Kuniko căzându-i pe genunchi, cu ochii încă deschişi, cu gura întredeschisă pentru a

vorbi, cu sângele curgându-i din gâtul care părea atât de fin.

Fără pistolul P-08 al lui Yamato ar fi fost şi el mort.

Nu-l încerca totuşi nici un sentiment de ură pentru Hiroko. Îi veniră în minte deodată tinerii piloţi japonezi kamikaze despre care-i vorbise Al Borzoi, care în 1945 se aruncau asupra navelor americane, într-un zbor fără întoarcere.

Japonia nu se schimbase totuşi prea mult.

Sfârşit.

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....17
Capitolul III.....27
Capitolul IV.....35
Capitolul V.....45
Capitolul VI.....60
Capitolul VII.....73
Capitolul VIII.....84
Capitolul IX.....93
Capitolul X.....103
Capitolul XI.....110
Capitolul XII.....119
Capitolul XIII.....127
Capitolul XIV.....133
Capitolul XV.....142
Capitolul XVI.....147
Capitolul XVII.....155
Capitolul XVIII.....161
Capitolul XIX.....173
Cuprins.....180